T61
G65

P. 2 3.

Rs. 1-0-0 F. 82 2.

നവമുകുളം

DEFINITORY O.C.D. CANCELLED 99 LIBRARY.

എൻ. ഗോപാലപിള്ള, എം. എ.,
പ്രിൻസിപ്പൽ,
രാജകീയ സംസ്കൃതകാളേജ്,
തിരുവനന്തപുരം.

T 61 G 65 P. Gopala Pillai

DHARMARAM COLLEGE LIBRARY. 3948 BANGALORE.

പ്രസാധകൻ,
ജി. കേശവപിള്ള,
ശ്രീവിലാസ് പ്രസ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.

1115.

വില രൂപാ ഒന്ന്

ഉപക്രമണിക

ആ മു ഖ ം

നല്ലൊരു സഹൃദയനും കവിയുമായ ഒരു യുവസ്നേഹിതൻ ശ്രീമാൻ എം. പി. അപ്പൻ എം.എ., എൽ.ടി. യാണ് ഈ ചെറിയ പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രസാധനത്തിനു ഹേതുഭൂതൻ. ആ യുവാവിന്റെ നിരന്തരമായ നിർബന്ധത്തിനു ഞാൻ വിധേയനായി. എന്റെ കലാലയജനനിയുടെ സാഹിത്യാരാമമായ "Old College" മാസികയിൽ അന്നന്നു തെളിഞ്ഞ കരുമൊട്ടുകളാണ് ഈ കവിതകളിൽ അധികവും. സൗജന്യനിധിയും സാഹിത്യമർമ്മജ്ഞനുമായ ഡാക്ടർ കേ. എൽ. മൗദ്ഗില് എം. എ., ഡി. എസ്. സി., എഫ്. ഐ. സി. അവർകളുടെ അവിച്ഛിന്നമായ സഹവാസസുഖം അനുഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞ അസുലഭയായ ആ മാസിക അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൗഹാർദ്ദവിശേഷംകൊണ്ടു് എനിക്കു പുനർദർശനം നൽകി. അങ്ങനെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രസാധനം സാധ്യമാക്കിയ ആ മഹാനോട് എനിക്കുള്ള ഗാഢമായ കൃതജ്ഞത രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

പ്രൗഢമായ ഒരു് അവതാരികയും സുവിസ്തരമായ ഒരു വിവൃതിയുംകൊണ്ടു് എന്റെ ഗ്രന്ഥത്തെ അലംകരിച്ച രസികാഗ്രണിയായ ശ്രീമാൻ എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള എം. ഏ.-യോടും എന്റെ ഹൃദയംഗമമായ കൃതജ്ഞത പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടേ.

ഈ ചെറുതൊങ്ങലിൽ വല്ല മൊട്ടും വാടാത്തതു കണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ ചരിതാർത്ഥനായി.

ഗ്രന്ഥകർത്താ.

അവതാരിക.

സഹൃദയലോകത്തിന്റെ ഹൃദയംഗമമായ പരിഗണനയ്ക്കു വേണ്ടി ഈ എളിയ കൈകൾ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥം എട്ടൊമ്പതു സച്ചന്ദഗീതങ്ങളുടെ ഒരു സമാഹാരമാണു്. പതിനേഴു കൊല്ലങ്ങൾക്കകമായി പല സന്ദർഭങ്ങളിൽ പല വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു് നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള വയാണു് ഈ കൃതികൾ. സമാഹരണഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിമർശനവിധേയമാകുമ്പോൾ കാലപരിഗണ അനുപേക്ഷണീയമാണല്ലോ. കാവ്യജീവിതത്തിലെ വൃദ്ധിക്ഷയങ്ങളും ആശയഗതമായ പരിണാമങ്ങളും മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു് പ്രസ്തുതമാർഗ്ഗം ഉപകാരകമായിരിക്കും. നവമുകുളത്തിലാണെങ്കിൽ, അഗ്ര്യപൂജയെ അർഹിക്കുന്ന ചില ആശയങ്ങൾ ഐകരൂപ്യത്തോടേ കവിമുദ്രകളെന്നോണം പ്രകടമാകുന്നുണ്ടു്. സുനിശ്ചിതമായ കലാബോധത്തിൽനിന്നു് ഉദയം ചെയ്യുന്ന സത്പദ്ധതിയും സൂക്ഷ്മാവലോകനത്തിൽനിന്നു ലബ്ധമാകുന്ന ആശയസംഹിതയും ആദ്യന്തം സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്നു. ഏതു നിലപാടു സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു നോക്കിയിരുന്നാലും ഈ പരമാർത്ഥങ്ങൾ മുന്നിട്ടുതന്നെ നിൽക്കും. സഹൃദയനായ ഒരു യഥാർത്ഥനിരൂപകൻ ഈ മർമ്മം പ്രഥമവീക്ഷണത്തിൽതന്നെ ഗ്രഹിക്കുകയും ആ പ്രകാശത്തിൽക്കൂടി ഗ്രന്ഥസ്വഭാവാനേപേക്ഷണം നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്യും.

പലതവണ പലദൃഷ്ടികളും അവലംബിച്ചു് "നവമുകുളം" പാരായണം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഈ അവതാരകനു്

ചില നിഷ്കൃഷ്ടങ്ങളായ മാനദണ്ഡങ്ങളുടെ സാഹായ്യത്തോടു കൂടി ഗ്രന്ഥപരിഗണന നടത്തണമെന്നാണു തോന്നിയിട്ടുള്ളതു്. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ജീവിതഘടകങ്ങളെപ്പറ്റി സ്പഷ്ടവും നിശ്ചിതവും ആയ ഒരു ചിന്താസരണിയുണ്ടു്. ആ സരണി ഏതേതു മണ്ഡലങ്ങളിൽക്കൂടി വ്യാപരിക്കുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കുക പ്രാഥമികകർത്തവ്യങ്ങളിലൊന്നാണു്. ആ വൃത്തി ഭദ്രമായി അനുഷ്ഠിച്ചില്ലെന്നു വരികിൽ ഒരു മൂടൽമഞ്ഞിന്റെ ആവരണത്തിൽ അകപ്പെടുക ആയിരിക്കും. ചിന്താവ്യാപ്തി ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ വിചാരങ്ങളുടെ മാഹാത്മ്യം, പൂർണ്ണത, സമീകരയോഗ്യത, ആവിർഭാവഹേതുക്കൾ, പരസ്പരബന്ധം എന്നീ പ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റി നിഷ്കർഷിക്കണമെന്ന അഭിവാഞ്ഛ ഉദിച്ചുയരുന്നു. ഇങ്ങനെ പശ്ചാത്തലം സുരക്ഷിതമായിക്കഴിഞ്ഞതിൽ പിന്നീടു് ഗ്രന്ഥകാരനെ കലാകാരസ്ഥാനത്തു നിറുത്തി മാറ്റുരച്ചുനോക്കാൻ സഹൃദയർ സ്വാഭാവികമായി നമ്മുടെ ഹൃദയം പ്രവണമായിത്തീരുന്നു. അവിടെയാണു് ആസ്വാദനശക്തിയുടെ കിരണരാശി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്. ചിന്താവലയത്തിന്റെ വൈപുല്യമോ വിചാരധാര പ്രവഹിച്ചിട്ടുള്ള മണ്ഡലങ്ങളുടെ വൈവിധ്യമോ എത്രകണ്ടു് ഉൽകൃഷ്ടമായിരുന്നാലും ശരി, ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ മാനദണ്ഡം അപേക്ഷിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ കവി പരാജിതനാകുമെങ്കിൽ അവിടെവച്ചു് വിധി എഴുതാമെന്നുള്ളതേയുള്ളൂ. "The poet is to good, yes, but only by being a poet" എന്നതു് മായിരിക്കണം മാർഗ്ഗദർശനം ചെയ്യേണ്ടതു്. വിമ

പിടിച്ച വിചാരങ്ങളും എത്രവേണമെങ്കിലും കവിയുടെ ധമ്മ്ബുദ്ധിക്രൂടാതെ നമുക്ക ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. പിന്നെ നാം കവിയെ ക്രൂടുപിടിക്കുന്നതെന്തിനു? കാരണമുണ്ട്. ഒരൊറ്റ സത്യവും മറ്റാരുകളും പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതു കവി പറഞ്ഞുതരുന്നില്ല. അയാൾക്കു അതു കഴിയുകയുമില്ല. എന്നാൽ കവിഹൃദയത്തിൽനിന്നു വിനിസ്റ്റുളിക്കുന്ന വിചാരപരമ്പരയ്ക്കു ക്രൂടുതൽ മുദ്രണശക്തിയുണ്ടു, അതു ജ്ഞാവൈഭവമുണ്ടു, വശീകരണക്ഷമതയുണ്ടു. അനന്തനിഷ്യന്ദികളായ മധുരവചനങ്ങളും അഞ്ഞിറങ്ങി ഹൃദയത്തെ വികസ്വരവും ബുദ്ധിയെ ഉത്തേജിതവുമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. പൂഴിമണ്ണിൽനിന്നു കരുത്തുയർന്നു നൂറായിരം വിദ്യുല്ലതകളുടെ പ്രയാണസംവേഗത്തോടേ, അനന്തമായ നഭോമണ്ഡലത്തെ കീറിപ്പിളർന്നു് അസംഖ്യേയങ്ങളായ ഇതരലോകങ്ങളിലേയ്ക്കു കുതിച്ചുപായുന്ന ഒരു് ഉജ്ജ്വലമഭീചിയെ വിഭാവന ചെയ്യാമെങ്കിൽ അത്രമാത്രം ശക്തിയും വേഗവും കലർന്നാണു് കാവ്യോപദേശങ്ങളും സഹൃദയന്റെ ഹൃദയകണ്ണികയിൽ പാഞ്ഞെത്തുന്നതു് എന്നു പറയാം. അനേകായിരം ഇതളുകളുള്ള കുസുമതല്ലജത്തെ മൂലമൂലമായ തെന്നൽ ഓരോ ഇതളുകളായി വിടുത്തി വിടുത്തി മനോഹരമാക്കുന്നതുപോലെ കാവ്യോപദേശം സഹൃദയഹൃദയത്തെ മന്ദസുന്ദരമായി വികസിപ്പിക്കുന്നു.

ഇനി നാം 'നവമുകുളം'ത്തിലെ ആശയസാമ്രാജ്യത്തിലേയ്ക്കു പോവുക! ഭാരതീയതത്ത്വവേദത്തിൽ പരിപുഷ്ടിതമായ ഒരു ചിന്താസരണി നാം അവിടെ ദർശിക്കും. ശാസ്ത്രീയസംജ്ഞകളുടെ പരുപരുപ്പോ കാഠിന്യമോ തീണ്ടിയിട്ടില്ലാത്ത ഒരു് ആശയസംഘാതം! തത്ത്വ

ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ആകെത്തുകയെന്നു പറയാവുന്ന ചില ഗഹനങ്ങളായ ആശയങ്ങളെ സംഗ്രഹിച്ചും എന്നാൽ തെളിച്ചത്തികവു വരുത്തിയും കവി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. സൂചികാമാത്രങ്ങളായി അവ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു എങ്കിലും അക്കാദീഷ്യിയോടെ വിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തോടും പുരാതന ഭാരതീയ ചിന്തകന്മാരുടെ ആശയഗതിയോടും ഗാഢസമ്പർക്കം അനുഭവിച്ച്, സ്വതന്ത്രവും യുക്തിയുക്തവുമായി ധ്യാനിച്ച് ആ ചിന്തകളെ ആത്മാംശമാക്കീത്തീർത്തിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഈ സ്ഫുടതയും പ്രകാശവും സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളത്. പക്ഷേ കവി ഒരു സങ്കുചിത പരിധിയ്ക്കകത്തു നിൽക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. ഭാരതീയ ചിന്തകർക്കു പുറമേ പാശ്ചാത്യ ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളും പണ്ഡിതമതങ്ങളും ആദരിക്കത്തക്ക ഹൃദയവിശാലത കൃതികളിൽ പ്രകടമായി കാണാൻ കഴിയുന്നു. അതോടൊത്ത് സ്വാഭിപ്രായങ്ങളെ ബലികഴിക്കാൻ കവി ഒരുക്കമില്ല. അഭിനന്ദനാർഹമായ മറെറാരു വസ്തുത, പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ചിന്താകോടികൾ എല്ലാം തന്നെ മനുഷ്യക്ഷേമത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടു പ്രചരിപ്പിക്കുന്നവയാണെന്നുള്ളതാണ്. നവമുകുളകർത്താവു് വെറും ഒരു സ്വപ്നദർശിയാണെന്നു ചിലപ്പോൾ തോന്നിപ്പോയേക്കാം. സർവജീവികളും ആനന്ദതരംഗങ്ങളിൽ വീണു നീന്തിക്കളിക്കുന്ന രംഗം അദ്ദേഹം വിഭാവന ചെയ്യുന്നു. അനശ്വരപ്രഭാവം കവിയുന്ന സ്നേഹസത്തയെ സാക്ഷാൽകരിക്കുക, [illegible] ന്ദ്യസാരസമൃണ്ണയായ പ്രകൃതിയെ ആസ്വദിക്കുന്നു, അദ്ധ്യാത്മവിജയം സമ്പാദിക്കുക, ഭൗതികപ്ര

പരിഷ്കാരഭ്രതി കൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാതെ വിശ്വസ്നേ ഹാർദ്രാത്മജ്ഞാനപ്രഭാതത്തെ അഭിലഷിക്കുക, പ്രതി ബന്ധസഹസ്രങ്ങളെ തട്ടിത്തകർത്തുകൊണ്ടു് പരമജ്യോ തിസ്സിനെ ലാക്കാക്കി പുരോഗമിക്കുക എന്നീ ആശയ ങ്ങളും, ഒരു പക്ഷേ കടുത്ത യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളും വലിഞ്ഞു ക്രുടിയുടഞ്ഞു്, ദുരിതപൂതിഗന്ധം പരന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ലോകത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സ്വപ്നങ്ങളായി രിക്കാം. എന്നാൽ ഒരു കായ്യം സമ്മതിച്ചു തന്നെ തീര ണം. ആ സ്വപ്നങ്ങളും ജാഗ്രത്തായി മാറിക്കഴിയു മ്പോളും മാത്രമേ മനുഷ്യരാശിക്കു മോക്ഷം ലഭിക്കുകയുള്ളു. മനുഷ്യനിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന മൃഗീയശക്തികളുടെ വി നാശവും ദിവ്യശക്തികളുടെ സാഫല്യവും അന്നേ ഉണ്ടാ വുകയുള്ളു. അതിനാൽ നവമുകുളത്തിലെ പുരോഗമനോ ന്മുഖകമായ ചിന്താപദ്ധതി അഭിലഷണീയമാണെന്ന മു കതകണ്ഠം സമ്മതിക്കുക തന്നെ വേണം. അവിടവിടെ ആയി യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളേയും വിദഗ്ദ്ധമായി പരാമർശി ക്കുന്നുണ്ടെന്ന പരമാർത്ഥം ഈ പ്രവാചക മനോഭാവ ത്തേയും സ്വപ്നദർശിതത്വത്തേയും ഉത്തരോത്തരം യശ സ്സുരമാക്കീത്തീർക്കുന്നു.

മനുഷ്യോൽപത്തിതൊട്ടു് ഇന്നുവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ക്രമമായ അഭിവൃദ്ധിയെപ്പറ്റി കവിക്കു വ്യക്തമായ മതിപ്പുണ്ടു്. വാനരൻ മുറ്റു വാൽപോയ് നര നായിട്ടു് ഉദ്ഗതിചക്രത്തിൽ ക്രുടി വാനവനാകാൻ മുതി ക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിയേയും സിദ്ധികളേയും കുറിച്ചു് ലിത്രനന്ദനപ്രകർഷത്തോടേ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടു്. ഓരോ ഘട്ടങ്ങളിൽ ആവശ്യപുരസ്കൃതമായി വന്നു

ക്രൂടിയ മാറ്റങ്ങളെ ഒരു ഭൗതികവാദിയുടേയും ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെയും നിലകളിൽനിന്നു ഗ്രന്ഥകർത്താവു് ന്യായീകരിക്കുന്നു. "വാനവന്മാർക്കുമസൂയയേകുന്ന മാനവജന്മത്തിലെ ലീലാവിലാസങ്ങൾ" കവിയെ ഗാഢമായി ആകർഷിക്കുന്നു. പക്ഷേ മനുഷ്യന്റെ ഉൽകർഷത്തോടൊപ്പം അപകർഷവും ശ്രേഷ്ഠതയോടൊപ്പം നിസ്സാരതയും വിസ്മരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ജ്ഞാനഭ്രയിഷ്ടനെന്നു് അഭിമാനിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ അജ്ഞാനിയാണു്. കഴിവുകൾ നിറഞ്ഞ അവന്റെ ബുദ്ധി കഴിവുകേടിന്റെ കൃത്തരങ്ങളാണു്.

"എന്നാലാവാത്തതാല്ലൊന്നുമേയെന്നാലു–
മെന്നാൽ താനാവതുമൊന്നുമില്ല"

എന്നു നിഷ്ഫലകമായി ദുഃഖിക്കുകയാണു് കവി. സർവസിദ്ധികൾക്കും അഭിവൃദ്ധിക്കും നിദാനഭ്രതമായ ഒരു് അനാദ്യന്തമഹാശക്തി പ്രപഞ്ചത്തെ ആകമാനം നിയന്ത്രിക്കുന്നുണ്ടു്. മനുഷ്യൻ പ്രപഞ്ചത്തിലെ കോടാനകോടി പ്രതിഭാസങ്ങളിൽ ഒന്നു മാത്രമാണു്. പ്രപഞ്ചനിയാമകമായ പരാശക്തിയേക്കാൾ ഉച്ചത്തിൽ ഉയരാൻ അഹങ്കാരവൃദ്ധതകൊണ്ടു് അവൻ ഒരുപക്ഷേ ആഗ്രഹിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ

"അക്കടലായിടുമൺമയെ ഞാനാകെ–
മിക്കട്ടകിന്നുള്ളടക്കി നിത്താൻ,
ഇത്തുള്ളിവെള്ളമായാഴിപ്പിനോ–
ടൊത്തു വളർന്നു പരന്നുകൊള്ളാൻ"

ഉള്ള അഭിവാഞ്ഛ സർവദാ മംഗലകരമാണു്. ക്ഷ്യത്തെ നോക്കികൊണ്ടുള്ള പ്രവർത്തനം നിർവഹിക്ക

എന്നുള്ളതാണു മനുഷ്യധർമ്മം. ദുർബലനോ ബലിഷ്ഠനോ ജ്ഞാനിയോ അജ്ഞാനിയോ ആയാലും ഈ പന്ഥാവിൽക്കൂടി അവിശ്രാന്തപരിശ്രമം മനുഷ്യൻ നിർവഹിക്കുകതന്നെ വേണം. പരിമിതിപരിപൂർണ്ണനായ ആ ജീവിയുടെ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കുതകുന്നത് ഈശ്വരസത്തയിലുള്ള അചഞ്ചലവിശ്വാസമാണു്. ഈ ശ്രദ്ധാപ്രകർഷം എല്ലാ പ്രതിബന്ധങ്ങളേയും മാററി മറിക്കുന്നതാണു്. ആകാശമിടിഞ്ഞാലും മഴത്തല്ലുണ്ടായാലും കൊടുങ്കാററടിച്ചാലും മുഗ്ധപുഷ്പങ്ങളെ പരിഹസിച്ചാലും ക്രൂരമുള്ളുകളെ കിളുത്തി നിൽക്കുന്ന തൊട്ടാവാടികളെ വഴിതടഞ്ഞാലും താരകാലോകാഗ്രുക്കളെ അവയെ ജയിക്കുവാൻ വേണ്ട ദിവ്യമഹാശക്തി പ്രദാനം ചെയ്യുമെന്നു കവി സമാശ്വസിക്കുന്നു. ഈശ്വരവിശ്വാസം സുദൃഢമാകുന്നതിനു് ഈശ്വരശക്തിയുടെ ഏകദേശസ്വഭാവമെങ്കിലും ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണല്ലോ. "എന്റെ ദൈവം" എന്ന കൃതിയിൽ ഈ ധാരണാസൃഷ്ടിക്കു് ഉദ്യമിക്കുന്നു. പരാശക്തി സ്നേഹസ്വരൂപമാണെന്നാണു് കവിയുടെ സങ്കല്പം, വിശ്വാസം, ഉപദേശം. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉൽപത്തിതന്നെ സ്നേഹത്തിൽ നിന്നു്, സർവജീവരാശികളുടേയും ഉണ്മ സ്നേഹത്തിലാണു്. ആദിപ്രകൃതിക്കും ആദിയും ഹേതുവുമാണു സ്നേഹം. അതിനു് ഒരു കാലത്തും അഴിവില്ല. വിശ്വമെങ്ങും കൂടികൊള്ളുന്ന സൗന്ദര്യം സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രകാശമാണു്. ആ ദിവ്യസത്തയുടെ പ്രചോദനം കൊണ്ടാണു് ഏതു ലിത സൗന്ദര്യാസ്വാദനശക്തി മനുഷ്യനു സിദ്ധിച്ചിട്ടു വാത്സല്യം, പ്രണയം, അനുരാഗം, സൗഹാർദ്ദം, ദ്വേഷം എന്നീ വികാരങ്ങളും ആ മഹാതേജസ്സിൽനിന്നു

പുറപ്പെടുന്ന കിരണങ്ങളാണ്. മാഹാത്മ്യത്തിന്റെ മാന്ദണ്ഡം സ്നേഹശീലമാണെന്ന ചരിത്രം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ബുദ്ധൻ, ക്രിസ്തു, കൃഷ്ണൻ എന്നീ മഹാപുരുഷന്മാരെ നിദർശനങ്ങളായി കവി സ്വീകരിക്കുന്നു. അങ്ങിങ്ങില്ലാതെങ്ങും തിങ്ങുമൊളിയായിട്ടും ആത്മാവിന്നാത്മാവായിട്ടും സ്നേഹത്തെ വാഴ്ത്തിപ്പാടുന്നു. ഈ സ്നേഹഗായകത്വം പ്രാചീനഭാരതീയർക്കു സ്വതസ്സിദ്ധമായിരുന്നു. പരമപ്രേമരൂപനാണ് ഈശ്വരൻ എന്നു വിശ്വസിച്ചുപോന്ന എത്രയോ ഭക്തശിരോമണികൾ ആർഷഭൂമിയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്!

ഈശ്വരോന്മുഖമായ പ്രയാണത്തെ ശീഘ്രമാക്കാനും സുഗമമാക്കാനും ഉള്ള പരിശ്രമത്തിൽ പ്രായോഗികജീവിതത്തിനുള്ള ഭാഗഭാഗിത്വം കവി വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലളിതവും അനാർഭാടകോമളവും ആയ ചര്യാക്രമം, സർവജീവിസാഹോദര്യബോധം, പരിപാവനമായ സൗന്ദര്യാസ്വാദനം എന്ന മൂന്നു മാർഗ്ഗങ്ങൾ നവമുകുളത്തിൽ തുറന്നു കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ മാർഗ്ഗം 'പൈങ്കിളിക്കൊഞ്ചലി'ലും രണ്ടാമത്തെ മാർഗ്ഗം "എന്റെ ദൈവ"ത്തിലും "മുന്നോട്ടു പോവൂ" എന്ന കൃതിയിലും മൂന്നാമത്തേത് "കതിർപോലെ പറന്നേൻ" "ഒരു സ്വപ്നം" എന്നീ കൃതികളിലും പ്രാധാന്യേന ആവിർഭവിക്കുന്നു.

"സപ്തർഷിചരിതന്നഗ്രത്തിൽ നക്ഷത്ര
മാർത്തിൽ പൊന്തുന്ന പൊൻമല
പാതാളം പുൽകിയൊഴുകും പുഴയുടെ
ശീതളതീര തൃണസുമവും"

ഒന്നുപോലെ പുൽകുന്ന ദിവ്യമഹസ്സാണു സ്നേഹം എന്ന ബോധം ഉദിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ

"സ്നേഹാത്മകൻ സർവജീവിജാലങ്ങൾക്കു-
മൊന്നുപോൽ നൽകിയോരീയനന്ത
സങ്കുചിതാശയർ മാനുഷർ പങ്കിട്ട"

സ്വയം നിസ്വരെന്നു കേഴുന്നതു് പ്രമാദജടിലമാണെന്നും "രമ്യദൃശ്യപ്രപഞ്ചം മദീയം സ്വം" എന്നും വിശ്വസിക്കാൻ മനുഷ്യൻ പ്രേരിതനായിത്തീരുന്നു. അപ്പോൾ ആനന്ദവിദ്യുത്പ്രവേശസംവേഗത്താൽ അവന്റെ ഹൃദയം താനറിയാതെ തുടിച്ചുപോകുന്നു. നിർവൃതിയാളുന്ന മനുഷ്യൻ പിഞ്ഞുഗളം പൊക്കി മൈനധാര തോരാതെ തുകിപ്പോകുന്നു. വൃത്താകുന്ന പയോധിപതംഗം പത്രപുടങ്ങൾ വിടർത്തു കിളർന്ന് പരമാനന്ദത്തള്ളലിൽ പരവശമായി ക്രുന്നു. ആനന്ദാബ്ധിയിൽ വെൺതരയായിത്തീരുന്നു. ഉള്ളിലെങ്ങും പൊന്താർ വിരിഞ്ഞിളംപൂന്തേൻ തുളുമ്പും മണം വീശുന്നു. അളവറ്റൊഴുമൊളിപോംവഴി പറക്കുന്നു. സ്നേഹത്തിന്റെ ചുംബനമുദ്രയായ പാവനലാവണ്യസാരത്തെ പ്രകൃതിയൊട്ടുക്കു ദർശിച്ചു്, അവയുമായി ഏകീഭാവം പ്രാപിച്ചു്, ശാന്തരസത്തിൽ അലിഞ്ഞലിഞ്ഞു്

"കാഞ്ചനസൗധത്തിൽ വിദ്യുൽപ്രദീപോത്സ-
സഞ്ചയമുദ്ഗളിക്കുമ്പോൾ മദ്ധ്യേ
ഹൈരണ്യശൃംഖലാബദ്ധനവരത്ന-
നിർമ്മിതകൃത്രിമപഞ്ജരത്തിൽ
ആടേണ്ട പാടേണ്ടെനിക്കു നിരർഗ്ഗള
സ്വാതന്ത്ര്യസൗഭാഗ്യമൊന്നു പോരും,"

എന്ന പാട്ടുകയും ആ ഗാനധാര അവിച്ഛിന്ന മായി ലോകം മുഴവൻ മുഴങ്ങിക്കേൾംക്കേണ്ടതാണെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഔതികഭ്രരിപരിഷ്കാര ഭ്രതികൊണ്ടു് ആത്മശ്ലാഘയിലാണ്ടു് ജീവിതം കഴി ക്കുന്ന മനുഷ്യൻ ഇപ്പോഴാണു് ഉണരുന്നതു്. വൈദ്യുത വിദ്യയാൽ സൂര്യചന്ദ്രന്മാരെ അമ്മാനയാടുന്നതിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന ആനന്ദവും സംതൃപ്തിയും എത്രയോ പരിമിതം. 'വിശ്വസ്നേഹാർദ്രാത്മജ്ഞാനപ്രഭാതത്തിൻ ശാന്തശ്ര ഭ്രാഭ' എത്രയോ ദിവ്യം ദിവ്യം!! പരാത്മചൈതന്യമായ സ്നേഹം, സ്നേഹജന്യമായ പ്രകൃതിസൗന്ദര്യം, സൗന്ദ ര്യാസ്വാദനജന്യമായ പരമാനന്ദം, ആനന്ദത്തിന്റെ ആത്മസംസ്മരണശക്തി, സംസ്കാരഫലമായ ലളിത ജീവിതാകാംക്ഷ, സാഹോദര്യബോധം എന്നീ ഗുണങ്ങളും, ആ ഗുണങ്ങളിൽക്കൂടി പുരോഗമനം എന്നു് ക്രമ മായ ഒരു ആശയപടലി ഗ്രന്ഥത്തിൽ അന്തർലീനമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. അവ ഗ്രന്ഥാന്തരങ്ങളിൽനിന്നു പകർത്തി യിരിക്കുകയല്ല, കവിയുടെ ജീവരക്തത്തിൽ കലർന്നു്, ആ ജീവരക്തം കാവ്യമാധ്യേണ ആവിഷ്കൃതമാകുമ്പോൾ അതി ലലിഞ്ഞു് ആസ്വദിക്കുന്ന സഹൃദയന്റെ ജീവരക്തത്തിൽ പകരുകയാണു്, കാവ്യത്തെപ്പറ്റി നവമുകുളകർത്താ വിന്റെ അഭിപ്രായവും ഈ പ്രകൃതത്തിൽ പരിഗണി ക്കേണ്ടതാണു്. "വിശ്വരഹസ്യങ്ങളം സദ്രസാർദ്രങ്ങ ളായ് തുവുന്ന മഞ്ജുധ്വനി"കളാണു് കാവ്യകലയി നിന്നും കേൾംക്കുന്നതു്. അതാണു് കവിയുടെ പ്രമാ നിയമത്തെ അക്ഷരംപ്രതി പാലിച്ചിരിക്കുന്നു മാത്രം.

ഇത്രമാത്രം പ്രൌഢഗംഭീരമായ ഒരു ചിന്താലോകം ഇത്ര കുറച്ചു താളുകൾക്കുള്ളിൽ ജീവിക്കുന്നു എന്നു് അതു വായിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ പെട്ടെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ഗ്രന്ഥത്തിലെ ലാളിത്യം നമ്മെ വഞ്ചിക്കുന്നു. ഹ്രസ്വത കബളിപ്പിക്കുന്നു. ആശയങ്ങൾ പരമാണുതുല്യമായി കലാഭംഗികൾക്കിടയിൽ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ പാരായണസമാപ്തിയിൽ ചിന്താകാണ്ഡമല്ല, കലാസൗരഭ്യമാണു് ആവജ്ജനാജ്ഞാപകമായി കൺമുമ്പിൽ എത്തുന്നതു്. പ്രകൃതിയിലെ സുന്ദരഘടകങ്ങളെ ചിന്താപ്രധാനങ്ങളായ എല്ലാ കൃതികളിലും കൂട്ടിക്കലർത്തി സചേതനമായ ഒരന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അവ വെറും തത്ത്വപ്രകാശനോപകരണങ്ങളായി അനുവാചകന്മാർക്കു തോന്നുന്നില്ല. "പൈങ്കിളിക്കൊഞ്ചലിലും" "എന്റെ ദൈവത്തിലും" ഈ വാസ്തവം നേരിട്ടറിയാം. വെറും പ്രകൃതിവർണ്ണന നടത്താനൊരുങ്ങുന്ന മട്ടാണു് പൈങ്കിളിക്കൊഞ്ചലിന്റെ ആദ്യഭാഗത്തു കാണുന്നതു്. അതിനോടു ചിന്താതന്തു തുന്നിച്ചേർക്കുന്നതു് എവിടെ ആണെന്നു നാം അറിയുന്നില്ല. കൊച്ചുകൊച്ചു വിചാരകുരുന്നുകൾ ഓരോന്നോരോന്നായി മുളച്ചു മുളച്ചു് ആകാശം മുട്ടെ വളർന്നു് കൊമ്പു വീശി പുഷ്പിച്ചു ഫലിക്കുന്ന ഒരോ ഘട്ടത്തിലും നാം സങ്കല്പങ്ങളിലും ചിത്രങ്ങളിലും ലയിച്ചിരിക്കുന്നതേയുള്ളു. അതുപോലെ തന്നെ "എന്റെ ദൈവ"ത്തിൽ

"ആദിപ്രകൃതിക്കുമാദിയായ് ഹേതുവായ്
ജ്യോതിഃസ്വരൂപമായി ശാശ്വതമായ്
സൃഷ്ടിക്കും രക്ഷയ്ക്കുമാധാരഭൂതമായ്
സ്പഷ്ടമാം സ്നേഹമാണെന്റെ ദൈവം"

എന്ന് അന്തർഗ്രഥഗാംഭീര്യമായ നാലുവരി വായിക്കുമ്പോൾ കാവ്യാന്തരീക്ഷത്തേക്കാൾ തത്ത്വചിന്താ മണ്ഡലത്തെ കവി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നു എന്നു ഭയപ്പെട്ട വിറയ്ക്കുന്ന സഹൃദയന്റെ മുമ്പിൽ ചില മനോജ്ഞകല്പനാ രംഗങ്ങൾ നിരത്തിപ്പിടിക്കുകയായി.

"ആലോലമേഘമയൂരം പരത്തുന്ന
പേലവപ്പീലിതൻ പഞ്ചവർണ്ണം
എന്നുണ്ണിയൂതിയുതിർക്കും കുമിളമേൽ
മിന്നിക്കും മിന്നൽപോൽ മായ്ക്കും പിന്നെ"

എന്നു തുടങ്ങുന്ന വരികളിൽ വീശിപ്പരക്കുന്ന കലാപരിമളം ഞൊടിയിടകൊണ്ടു് ക്ലേശപരിഹാരം ആചരിക്കുന്നു. "തേജോബീജ"ത്തിലെ പല ഭാഗങ്ങളും ഈ തത്ത്വത്തിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. "തേജസ്സിൻവീര്യു" എന്നു് ഒരു ബിന്ദുവിൽനിന്നും ആരംഭിച്ചു് ആദിത്യ ബിംബത്തിന്റെ ഉൽപത്തിവരേയുള്ള സംഭവങ്ങൾ വിവരിക്കുന്നിടത്തു് ആശയസ്ഫുടതയ്ക്കും ചമൽകാര സൃഷ്ടിക്കുമായി ഒരേ ഒരു കല്പനാ തേജസ്സിൻവിത്തു് എന്ന തുടങ്ങി ചെടിയുടെ ഭാവങ്ങൾ ഓരോന്നായി സംഘടിപ്പിച്ചു വരുമ്പോൾ ആ ഭാവങ്ങളിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണു് നാം ആശയത്തെ കാണുന്നതു്. നഗ്നമായ ചിന്താപടലത്തെ കലാകഞ്ചുകം ധരിപ്പിച്ചു മാത്രമേ എവിടെയും അവതരിപ്പിക്കുന്നുള്ളൂ. പ്രഗല്ഭമായ ഈ കാവ്യകാവ്യജീവിതത്തെ വിജയഭാസുരമാക്കിത്തീർക്കുന്നു നിസ്സംശയം പറയാം.

ഹൃദയാകർഷകങ്ങളായ പ്രകൃതിരംഗങ്ങളെ തേടിപ്പിടിക്കുന്നതിലും അവയെ സർവാതിശായിയായ രീതിയിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിലും അനുവർത്തിക്കുന്ന മനോഭാവം 'സാധു' 'സാധു' എന്ന ബഹുശഃ ഘോഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ള രംഗങ്ങളും ഒന്നുപോലും ധൂസരമല്ല. അവയുമായി സമ്പൂർണ്ണതാദാത്മ്യം പ്രാപിച്ചതിനുശേഷം പ്രകാശനം നടക്കുന്നതുകൊണ്ട് എല്ലാംതന്നെ നവനവങ്ങളും പ്രഭാതരളങ്ങളുമാണ്. പക്ഷേ ഒരിക്കലും എല്ലാച്ഛായങ്ങളും കലർത്തുകയോ പ്രത്യംഗം വരച്ചുകാണിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. വ്യംഗ്യസിദ്ധമായ ചമൽകാരമാണ് ഏറിയകൂറും പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നത്. "പൈങ്കിളിക്കൊഞ്ചലിൽ"

> "നീലദ്രുമങ്ങൾമേൽ നിന്നു ഞാൻ തൂവുന്ന
> കേവലലീലാകളനാദങ്ങൾ
> മമ്മരധാവല്യലക്ഷ്മിമേൽ പൊൻവളർ–
> മിന്നൽപോൽ നീന്തി നീളുന്ന നീളെ."

എന്ന് വർണ്ണശബ്ദസമ്മിശ്രണം ചെയ്യുന്ന ഒരു ഭാഗമുണ്ട്. സമ്മിശ്രണസൗന്ദര്യം പെട്ടെന്ന് കണ്ണിൽ പെടുന്നില്ല. ക്രമാഗതമായി പൂർണ്ണസൗന്ദര്യം പ്രാപിക്കുന്നു എന്നേയുള്ളൂ. ആദ്യമായി വർണ്ണങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തം, രണ്ടാമതായി ശബ്ദങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തം, അതിനുശേഷം വർണ്ണങ്ങളും ശബ്ദങ്ങളും തമ്മിൽ പൊരുത്തം, എന്നൊരു ക്രമത്തിനു വഴിപ്പെട്ട് അവസാനമായി സങ്കലിതസൗന്ദര്യത്തിൽ സഹൃദയൻ മുഴുകുന്നു. കാവ്യത്തിലെ പ്രകൃത്യംശത്തെക്കുറിച്ചു പറയേണ്ട സംഗതി, നീർക്കമിള

തൊട്ട താരാപഥംവരെ വിശ്വസൗന്ദര്യം കവി ദർശിക്കുന്നു എന്നാണു്. നിസ്സാരമെന്നോ ശ്രേഷ്ഠമെന്നോ ലൗകികമെന്നോ അലൌകികമെന്നോ ഒരു ഭേദവിവക്ഷ പ്രകൃതിവസ്തുക്കളെക്കുറിച്ചു് ഉണ്ടെന്നുതോന്നുന്നില്ല. അവയെ വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ സംജാതമാകുന്ന ചമൽകാരം ഒന്നിനൊന്നു മത്സരിക്കുകയാണു്.

"തിരമാലകൾ ചുരുളുംപടി
കിളരും പൊഴുതിരും
കുളിർവെൺപതപുരളും വളർ–
കുമുളപ്പുതുതേർമേൽ"

അന്തസ്സും പുതുമയും കാന്തിയും അണിഞ്ഞിറങ്ങുന്ന ഒരു വിചിത്രസൃഷ്ടി!

"അപ്പടിഞ്ഞാറായ്‌വാനം താങ്ങുന്ന മരങ്ങളിതൻ–
കൊമ്പുകളിതോരുകാളും കാത്തികവിളക്കുകൾ
കൊളുത്തി മേലേ മേലേ പൊന്നലുക്കണിമാല
ചാർത്തുന്ന കതിരവൻ"

തേജസ്സ് ഓളം വെട്ടുന്ന മഹാസൃഷ്ടി! ഇവയിൽ ഏതാണു് ക്രൂതൽ സുന്ദരമെന്നു് പരിച്ഛേദിച്ചു പറയാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. വ്യക്തിഗതമായ അഭിപ്രായം പറയുകയാണെങ്കിൽ ആദ്യത്തെ വസ്തുവിനെ ഞാൻ ക്രൂതൽ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. ആ നിസ്സാരവസ്തുവിന്റെ ഭാഗധേയത്തിൽ സന്തോഷിക്കുന്നു. അതേ സമയം അസൂയപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ കവിയുടെ പ്രകൃതിസാമ്രാജ്യത്തിൽ എവിടെ നോക്കിയാലും സൗന്ദര്യകിരണങ്ങളേ കാണാനുള്ളൂ. മമ്മരധാവല്യലക്ഷ്മി, പൊൻ

വളർമിന്നൽപോൽ നീന്തി നീളുന്ന ലീലാകളനാദങ്ങൾ, സ്വാതന്ത്ര്യകാംക്ഷളുയരുന്ന ലോകപ്രാണൻ, പച്ചയിലകൾക്കിടയ്ക്കുചിരിക്കുന്ന പൊൻമുകുളങ്ങൾ ചുംബിച്ചു ഞാലുന്ന പൂവള്ളികൾ എന്നീ രമണീയാംശങ്ങൾ സമ്മിളിതങ്ങളായിഉണ്ടാകുന്ന ആരാമങ്ങളും, ഇരുളിച്ച പച്ചമരപ്പന്തൽ, നിരാലംബപ്പച്ചക്കൊടി പൊക്കും വൻപനകൾ, പാലാശപ്പട്ടണിഞ്ഞ കുന്നുകൾ, വെള്ളിനീർതോടുകൾ, അരക്കൺതുറക്കുന്ന മരങ്ങൾ, ഉറങ്ങുന്ന മരങ്ങൾ, മയങ്ങുന്ന മരങ്ങൾ എന്നീ വിചിത്ര വസ്തുക്കളും കണ്ടു് നാം നിർനിമേഷരായി നിന്നു പോകുന്നു. പടരുന്ന വള്ളികളും വള്ളികളുടെ വെള്ളിത്തലപ്പിൽ വെണ്ണിലാവിന്റെ ചുംബനമേറുസുഖിക്കുന്ന തെല്ലിതംവിടർന്ന ഇളം പൂക്കളും രോമഹർഷം ജനിപ്പിക്കുന്നു. കിനാവു കണ്ടു പുൽത്തകടികൾ പുഞ്ചിരിക്കുന്നു. സവ്വലാവണ്യ സാരസച്ഛായകളായ അമരകുമാരിമാരുടെ ലോലലാസ്യവിലാസങ്ങളും അവയിൽ ലയിച്ചു നിന്നലഞ്ഞു നടന്നേൻ വഴിയുന്ന ഫുല്ലസൂനങ്ങളും കവിയേയും അനുവാചകന്മാരേയും ആനന്ദാബ്ധിയിൽ വെൺനുരകളാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഇവയ്ക്കുപുറമേ കോപം കൊണ്ടു ചീറുന്ന കാറണിപ്പാഴാഴിയിലെ വെൺതിരപ്പന്തികൾ, പൊങ്ങുന്ന സൂര്യഭഗവാനെപ്പുൽകുവാൻ തിങ്ങുന്ന സൗവർണ്ണവിഗ്രഹങ്ങൾ, പുലരൊളി, ചുരുൾമുകിൽ, ഇതൾ പൊഴിയുന്ന മുഴുതിങ്കൾ, കടലലമേൽ കുളിർവെണ്ണയലിയിക്കുന്ന നക്ഷത്രനിബിഡമായ ആകാശം, ഉണ്ണിയുടെ കുമിളയിലും ആലോലമേഘമയൂരത്തിലും പരക്കുന്ന പഞ്ചവർണ്ണം തുടങ്ങി അനതിയറ്റ ദൃശ്യപരമ്പരകൾ ആ സാമ്രാജ്യത്തിൽ മിന്നിത്തിളങ്ങുന്നു. അവ

ഓരോന്നും ചൈതന്യഗർഭങ്ങളാണ്. ഓരോന്നും വേറോരോന്നിനോടും സൂഘടിതവും സ്നേഹപ്രവണവും ആയിരിക്കുന്നു.

അവസാനമായി, എന്നാൽ അതിപ്രധാനമായി പരിചിന്തനം ചെയ്യേണ്ട അംശം പ്രതിപാദനമാണ്. അത്യന്തോചിതങ്ങളായ പദങ്ങളെ അത്യന്തോചിതമായ രീതിയിൽ സംവിധാനം ചെയ്യുമ്പോൾ കാവ്യം ഉദ്ഭവിക്കുന്നു എന്ന അഭിജ്ഞമതം പരിപാലിക്കുന്നതിൽ കവി ഏകാഗ്രനാണെന്നു 'നവമുകുളം' പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നു. ആവശ്യത്തിൽ കവിഞ്ഞ വാക്കുകൾ ഒരിടത്തുപോലും പ്രയോഗിക്കുന്നില്ല. പ്രയോഗിക്കുന്ന വാക്കുകൾ വിവക്ഷിത പ്രകാശനത്തിനു വേണ്ടി ജനിച്ചവയാണോ എന്നു തോന്നിപ്പോകും. അവ ഓരോന്നും ആശയഭാരംകൊണ്ട് നമ്രസുന്ദരമാണ്. ആനന്ദത്തിൽ അദ്ഭുതം കലർത്തുന്ന ഒരു വസ്തുത ഒരുവാക്കുപോലും നിത്യപരിചയസീമയെ ഉല്ലംഘിക്കുന്നില്ലെന്നതാണ്. തനിമലയാളപദങ്ങൾ സംസ്കൃതപദങ്ങളുടെ ഗൗരവത്തോടും സംസ്കൃതപദങ്ങൾ മലയാളപദങ്ങളുടെ ലാളിത്യത്തോടും സമ്മേളിച്ചു

"പൊൻമലരിൽ മയങ്ങും മണംപോലെ
പൂനിലാവു പുണരും കുളിർമപൊൽ
ഇറ്റിറ്റോറാലും കുളിർനീരുവിമേൽ
നൃത്തമാടുന്ന തുവെണ്മപോലെയും"

അവിഭാജ്യരമണീയമായി പ്രശോഭിക്കുന്നു. ബലാൽകാരമായി വന്നുചേരുകയോ വരുത്തിവയ്ക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന ഒരു വാക്കും കാവ്യത്തെ വികലമാക്കുന്നില്ല. മുഴപ്പോ

പരുപരുപ്പോ പുഴക്കുത്തോ ഉള്ള ശബ്ദങ്ങൾ വാക്യ വലയത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നുമില്ല. പുറത്തുവരുന്ന പദാ വലികൾ പ്രതിപാദ്യവിസ്തരണത്തിനു പോരുന്നവ യാണോ എന്നു സംശയിക്കുകയും ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന കവിയല്ല 'നവമുകുള' കർത്താവു്. നിശ്ച യദാർഢ്യവും പദപ്രഭാവബോധവും ആവിഷ്കരണ രീതിയിൽ മുന്നിട്ടു നിൽക്കുന്ന രണ്ടു ഗുണങ്ങളാണു്. ആ അഭികാമ്യഗുണങ്ങൾ സ്വായത്തമാക്കിയിട്ടില്ലാത്ത ഒരു കവി എന്തു പറഞ്ഞിട്ടും തൃപ്തി വരാതെ വീണ്ടും പറഞ്ഞു പറഞ്ഞു പെരുവെള്ളമുണ്ടാക്കുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. നമ്മുടെ ആത്മഗായകൻ ചുരുങ്ങിയ പദങ്ങൾ ഉപയോ ഗിച്ചു് അതിവിശാലങ്ങളായ ആശയാന്തരീക്ഷങ്ങ ളേയും വികാരസാഗരങ്ങളേയും കൺമുമ്പിൽ കാണി ക്കുന്നു. കൃതികളുടെ ഹ്രസ്വതയും വിവക്ഷിതത്തിന്റെ ചക്രവാളഭേദിയായ വ്യാപാരവും തമ്മിൽ താരതമ്യം ചെ യ്യുമ്പോൾ നാം ഞെട്ടിപ്പോകും. എന്നാൽ അടുത്ത നി മിഷത്തിൽ പരിപൂർണ്ണസാഫല്യം കണ്ടു് ആ ഞെട്ടൽ അഭിനന്ദനസൂചകമായ പുഞ്ചിരിയായി രൂപാന്തരപ്പെടും. വൈപരിത്യങ്ങളെ ക്രട്ടിക്കെട്ടുക, വർണ്ണശബ്ദങ്ങൾ കല ർത്തുക, ശബ്ദഭാവത്തനംകൊണ്ടു ചമൽകാരം ക്രട്ടുക, പ്രതിപാദ്യസ്വഭാവത്തിനു് അനുഗുണമായ വൃത്തങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുക, വ്യാപകമായ അർത്ഥരസികതകൾ ഏകപ ദത്തിൽ നിറയ്ക്കുക തുടങ്ങിയ പല കാവ്യമർമ്മങ്ങളും കവി മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളതു് പ്രയോ ഗത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ വേണ്ട കരുത്തു് നവമുകുള ത്തിൽ എവിടെയും കാണാം. മേൽ സൂചിപ്പിച്ച തത്ത്വ

ങ്ങളെ ലക്ഷ്യവിവരണം ചെയ്ത് സമർത്ഥിക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ. തേജോബീജത്തിൽ

"എന്നെയുമീവെറും പൂഴിപ്പൊടിയേയു-
മൊന്നിച്ചു കോത്തു കറക്കുന്നതായ്
എന്നിൽമിന്നുന്നതായെന്നെ മിന്നിപ്പതാ-
യൊന്നുണ്ടതിൻ മുമ്പിലേഴയീ ഞാൻ"

എന്ന് അങ്ങാടിപ്പിള്ളക്കും മനസ്സിലാകുന്ന ഭാഷയിൽ വേദാന്തമഹാതത്ത്വത്തെ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നു. മലയാളഭാഷയുടെ കഴിവും ഒഴുക്കും നിറവും ഈ ഭാഗത്തു് മുമ്പിൽ വന്നു നില്ക്കുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. തേജോബീജം, സ്വപ്നം, കവിതോദയം എന്നീ മൂന്നു കവിതകളിൽ കാണുന്ന ഭാഷാപദസമൃദ്ധിയും അതോടു മത്സരിക്കുന്ന ആശയസമൃദ്ധിയും നമ്മെ വിസ്മയഭരിതരാക്കുന്നു. അവയെ ക്രൂടതൽ ചമൽകരിക്കുന്നതിനായി ഗദ്യരൂപത്തിലെ അനുപയുക്തമം തന്നെ പദ്യത്തിലും കലർത്തിലാളിത്യം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. "ഈ മലർക്കാവിൽ നിന്നുമയങ്ങുന്ന തൈമരങ്ങളിൽ ചേർന്നു പടർന്നു പോയ് തോളിൽ ഞാലുന്ന വള്ളിതലപ്പിൽ എന്നുംമയക്കുമിളപ്പൂങ്കുലകൾമേൽ തെല്ലിതൾ വിടർന്നുള്ള പൂവിന്നുള്ളിൽ വെണ്ണിലാവൊളിഞ്ഞുമ്മ വയ്ക്കുന്ന ഹാ!" എന്നെഴുതിയാൽ പ്രതിപാദ്യം കൊണ്ടും സന്നിവേശസാരസ്യം കൊണ്ടും കവിതയെന്നും അനുപയുക്തമം കൊണ്ട് ഗദ്യമാണെന്നും തോന്നുന്നതിൽ അദ്ഭുതമില്ല. ഇതുയും പറയുമ്പോൾ പ്രതിപാദ്യഗാംഭീര്യത്തെപ്പറ്റി ക്രൂടി അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ മാത്രമേ നിശ്ചയദാർഢ്യവും പദപ്രഭാവബോധവും നല്ലപോലെ

അഭിനന്ദിക്കാൻ പ്രാപ്തി ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. 'എന്റെ ദൈവ'ത്തിലെ ആദ്യഭാഗത്തു് കാണുന്ന സംഗ്രഹണസാമർത്ഥ്യവും ആശയഗാംഭീര്യവും രീതിലാളിത്യവും ശ്രദ്ധാപൂർവം പരിഗണിക്കുക ഇക്കാര്യത്തിൽ പ്രയോജനകരമായിരിക്കും. സന്ദർഭത്തിനനുകൂലങ്ങളായ വൃത്താലങ്കാരാദിസാമഗ്രികൾ നിഷ്പ്രയാസം കവിയ്ക്കു കിട്ടുന്നുണ്ടു്! പരമാനന്ദത്തിലെയും കതിർപോലെ പറന്നേൻ എന്ന കൃതിയിലെയും വൃത്തങ്ങൾ തിരമാലകളുടെ ചടുലതയോടേ പുരോഗമിക്കുന്നവയാണു്. ശീഘ്രതയേയും ചലനത്തേയും ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ആ കൃതികൾക്കു് ഉചിതങ്ങളായ വൃത്തരീതികളാണു രണ്ടു കവിതയിലും. ഗാനാംശമിളിതമായ ഒന്നാണു് ആത്മഗീതസാഹിത്യമെന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ മറന്നു പോകുന്നില്ല. "കതിർപോലെ പറന്നേൻ" എന്ന കൃതിയിലെപ്പോലെ ഗാനരസികത്വം മറ്റൊന്നിനും തന്നെയില്ല. ആധുനിക മലയാളത്തിൽ അപൂർവം ചില കൃതികൾക്കു മാത്രമേ ഈ കൃതിയിലെപ്പോലെ ശബ്ദാത്മഭാവഗാനപ്പൊരുത്തം ഉള്ളൂ എന്നാണു് എന്റെ അഭിപ്രായം. ലളിതങ്ങളും സുകുമാരങ്ങളുമായ പദങ്ങൾ സങ്കല്പചിരങ്ങളായ അർത്ഥങ്ങൾ, ഊഹാതീതമായ മനോഭാവം, പൊരുളിനെ മിന്നിച്ചുകൊണ്ടു് മുഴങ്ങിയുയരുന്ന സംഗീതം എന്നിവ ഈ കൃതിയിലെ സർവാതിശായികളായ അംശങ്ങളാണു്. ഏൻ-ഏൻ-എന്നു് ഒരു ശബ്ദം ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടേ ഇരിക്കുന്നു. ഗാനലയത്തിനോടു കൊത്തും കോളും ഒപ്പിച്ചാണു് ഈ ദീർഘശബ്ദത്തിന്റെ പുറപ്പാടു്. 'തിരമാലകൾ തിരമാലകൾ, തിരമാലകൾ' എന്ന ആവർത്തനം അന്യാദൃശമൈഭവത്തോടെ അനന്തപയ്യടനത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന

തോട്ടക്രൂടിത്തന്നെ സംഗീതമയമായ ഒരു വിശിഷ്ടതന്ത്ര ദീർഘശോഭനമായി ഓടിക്കുന്നു. ഈ കൃതിയിൽ വേറൊരിടത്ത്

തിരമാലകൾ ചുരുളും പടി
കിളരും പൊഴുതിരും
കുളിർവെൺപത പുരളും വളർ-
കുമുളപ്പുതുതേർമേൽ

എന്നു നീർക്കുമിളയെ വർണ്ണിക്കുന്നു. അവിടെ ചുരുളും കിളരും ഉതിരും പുരളും എന്ന് ഒരേതരത്തിലും ഒരേ അന്തത്തിലും ഉള്ള പദങ്ങൾ സംഗീതലയം ഊറുന്ന മർമ്മസ്ഥാനങ്ങളിൽ സ്ഥാപിച്ച് ഗാനാംശത്തെ പുഷ്കലമാക്കുന്നു. പാടി നോക്കുമ്പോൾ ഈ വാസ്തവം സുവ്യക്തമാകുന്നതാണ്. ശബ്ദസുഖത്തെപ്പോലെതന്നെ അർത്ഥസുഖവും അനായാസേന പ്രദാനം ചെയ്യാൻ കവിയ്ക്കു കഴിയുന്നു. അർത്ഥചമൽകൃതിയ്ക്കു വേണ്ട അലങ്കാരപ്രയോഗങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നുവെങ്കിലും അവ സന്ദർഭങ്ങളിൽ നിന്നു സംജാതമായി സന്ദർഭങ്ങളിലേക്കു സംക്രമിക്കുകയാണ്. കൃത്രിമതയുടെ ചെറിയ ഒരടയാളം പോലും ഈ അലങ്കാരങ്ങൾക്കില്ല. ആശയങ്ങൾക്കു തെളിച്ചം വരുത്തുന്നതും സ്വാഭാവികമായി വന്നു ചേരുന്നതും ആയ അലങ്കാരങ്ങൾ കാവ്യത്തിലെ ജീവനമായി ഒട്ടിപ്പിടിച്ചിരിക്കുകയാണെന്നു എളുപ്പം മനസ്സിലാക്കാം. വിപരീതകോടികൾ സംഘടിപ്പിച്ച് അദ്ഭുതമയമായ ചമൽകാരം ഉണ്ടാക്കുന്നതിൽ കവി വളരെ തൽപരനാണ്. വൈപരീത്യം ക്രൂരതോരും സംഘടന ഹൃദ്യവും വൈഷമ്യകരവുമായിത്തീരുന്നു. സപ്തശിഖരിത്തുഗ്രത്തിൽ നക്ഷത്ര

മാഗ്ഗത്തിൽ പൊന്തുന്ന പൊൻമലരും പാതാളം പുൽകി യൊഴുകും പുഴയുടെ ശീതളതീരത്തുണരുമവും ഒന്നുപോൽ പുൽകുന്ന ദിവ്യമഹസ്സിനെ നമസ്കരിക്കുന്നിടത്തു് ഈ രീതി വിശദമാകുന്നുണ്ടു്.

നവമുകളത്തിലെ ആത്മഗീതങ്ങളും എല്ലാംതന്നെ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അധിഷ്ഠാനഭ്രൂതമായ തത്ത്വങ്ങളെ ആദരിക്കുന്നു. ആത്മാത്ഥത, സച്ഛന്ദത, ലാളിത്യം, സ്ഫുടത, വികാരതീക്ഷ്ണത എന്നീ ആത്മഗീതസ്വഭാവങ്ങളും സമഗ്രകാന്തിയോടേ ഓരോ കൃതിയിലും കളിയാടുന്നു. ലാളിത്യവും സ്ഫുടതയും ഇതിനകം വ്യക്തമായി കാണുമെന്നു ആശിക്കുന്നു. സച്ഛന്ദത ഈ രണ്ടുഗുണങ്ങളുടേയും സഹകാരിയോ അനുചരനോ ആയതുകൊണ്ടു് അതിനെപ്പറ്റിയും പ്രത്യേകം പറഞ്ഞിട്ടു കാര്യമില്ല. പ്രത്യേക പരാമർശം അർഹിക്കുന്ന ഒരു ഗുണമാണു് വികാരതീക്ഷ്ണത. നവമുകളത്തിൽ ഈ ഗുണം കാണുന്നില്ലെന്നു് ആദ്യദൃഷ്ടിയിൽ തോന്നിപ്പോകുന്നെങ്കിൽ കുറ്റപ്പെടുത്തേണ്ടതില്ല. സാധാരണമായി ആത്മഗീതങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാവുള്ള രീതിയിലല്ല വികാരതീക്ഷ്ണത 'നവമുകളി'ത്തിൽ കൂടികൊള്ളുന്നതു്. വിശാലസാഗരത്തിനടിയിൽക്കൂടി അദൃശ്യരൂപത്തിൽ തിരമാലകളുടെ ചെറുചലനത്തിനുപോലും നിദാനമായി പ്രസരിക്കുന്ന അന്തർവാഹം പോലെയാണു് നവമുകളത്തിലെ വികാരസത്ത. അതിന്റെ തീക്ഷ്ണത പുറമേ ഓളം വെട്ടുന്നില്ല. കവിതയെ ഉദ്ഭവിപ്പിക്കുകയും പ്രവർത്തിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആ ശക്തി നാം സൂക്ഷ്മാന്വേഷണത്തിനുശേഷം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. വിചാരമാണു് മൗലികപ്രതി

പാട്ടും എന്നു കരുതിപ്പോകുന്നു. അതു് സുശക്തമായ വികാരാധിഷ്ഠാനത്തിൽ അടിയുറച്ചിരിക്കുകയാണെന്നു യാഥാർത്ഥ്യം ഒടുവിലാണു മനസ്സിലാക്കുന്നതു്. ഭൗതികത്തോടുള്ള വെറുപ്പും ആധ്യാത്മികത്തോടുള്ള പ്രതിപത്തിയും ആശ്രമസ്വാതന്ത്ര്യകാംക്ഷയുംകൂടി ഉടലെടുത്താണു് പൈങ്കിളിക്കൊഞ്ചൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു് എന്നു നാം ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണു്. പ്രശാന്തഗംഭീരമായ നിർവൃതിയിൽ അമന്നിരിക്കുന്ന ഒരാത്മാവിന്റെ അനുഭൂതി 'പരമാനന്ദ'ത്തിലും ഈശ്വരസാക്ഷാൽകാരത്തിനുള്ള അഭിവാഞ്ഛ 'തേജോബീജ'ത്തിലും പ്രകൃതിസൌന്ദര്യത്തിൽ ലയിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന പരമാനന്ദം 'സ്വപ്ന'ത്തിലും ശക്തികേന്ദ്രങ്ങളായി വിളങ്ങുന്നു. പ്രഭാതവേളയിൽ എല്ലാ പ്രകൃതിവസ്തുക്കളിലും കാവ്യലക്ഷ്മിയുടെ സന്നിധാനം സന്ദർശിച്ചു് അദ്ഭുതാനന്ദപരവശനാകുന്ന കവിയുടെ ഹൃദയസ്ഥിതി ആണു് 'കവിതോദയ'ത്തിലെ മൌലികമായ വികാരം. ഭ്രൂതദയ സ്ഥൈര്യം എന്നീ ഗുണങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള അഭിനന്ദനം "മുന്നോട്ടു പോവൂ" എന്ന കൃതിയിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. സൌന്ദര്യാസ്വാദനാസക്തി എട്ടാമത്തെ കവിതയുടെ ഹൃദയമാണു്. "എന്റെ ദൈവം" എന്ന കൃതി സർവജീവിസാഹോദര്യം, സമസൃഷ്ടിസ്നേഹം, എന്നീ ഉജ്ജ്വലവും മഹനീയവും ആയ ഭാവങ്ങളെ ആധാരമാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഏതു കൃതിയും സാരഭ്രൂതവും അനശ്വരവുമായ ചില വികാരങ്ങളിൽനിന്നു പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടതാണെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നതാണു്. പക്ഷേ ആ ഭാവങ്ങളെല്ലാംതന്നെ സാധാരണമായി നിത്യജീവിതത്തിൽ പൊന്തി നിൽക്കുന്നവയല്ല. ആദർശജീവിതത്തിന്റെ അഗ്രഭാഗത്തു മയൂഖമാലകം

വീശി ശോഭിക്കുന്ന പ്രഭാധാമങ്ങളാണവ. സാധാരണക്കാരനു് അവ അപ്രാപ്യമായിരിക്കാം. എന്നാൽ അനുപേക്ഷണീയമെന്നുകൂടി ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാണു്. ഈ അസാധാരണത്വംകൊണ്ടായിരിക്കാം വികാരസത്ത എളുപ്പം ദൃഷ്ടിയിൽ പെടാത്തതു്. അതിനാൽ വികാരതീക്ഷ്ണത എന്ന ആത്മഗീതാംശം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ശക്തിമത്തായി പ്രചരിക്കുന്നു എന്ന കാര്യം സിദ്ധമാണു്.

ഒരു യഥാർത്ഥമലയാളഭാഷാസ്നേഹിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഭാരതീയസംസ്കാരവും പാശ്ചാത്യകാവ്യസമ്പ്രദായവും കൂടി അലിഞ്ഞു ചേർന്നു് നൈസർഗ്ഗികമായ പ്രതിഭയിൽ പ്രതിബിംബിച്ചു്, ബഹുനിർമ്മലമായ ശാസ്ത്രപരിജ്ഞാനത്താൽ നിയന്ത്രിതമായി അഭിയോഗപൂരസ്സരം ബഹിർഗമിക്കുന്ന ഒരു കമനീയരംഗം ഇതാ എന്റെ ആത്മാവിനെ കോരിത്തരിപ്പിക്കുന്നു. ആ രംഗവിധാതാവിന്റെ കാന്തിതരംഗിതമായ ഹൃദയം എന്റെ അന്തർനേത്രങ്ങളിൽ നിഴലിക്കുന്നു. സാഹസശീലത്വമോ അഹങ്കാരബുദ്ധിയോ ഭീരുത്വമോ പ്രദർശിപ്പിക്കാത്ത ഒരു സാഹിത്യനായകൻ ഈ ലഘുഗീതങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ജീവിക്കുന്നതായി ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. യാഥാസ്ഥിതികത്വത്തിന്റെ വിരസതയും ഉൽപതിഷ്ണുത്വത്തിന്റെ അന്ധതയും ഞാൻ ആ വിഗ്രഹത്തിൽ ദർശിക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യരാശിയുടെ അഭ്യുദയത്തിനുവേണ്ടി വിശുദ്ധസുന്ദരമായ കലാപദ്ധതിയെ ഒരുക്കി നിറുത്തുന്ന ആ കാവ്യജീവിതം കൈരളിയേയും കേരളത്തേയും നിർവൃതിയിലാറാടിക്കട്ടേ എന്നു നമുക്കു പ്രാർത്ഥിക്കാം.

ഈ എളിയ അവതാരികാകാരനെക്കുറിച്ചുകൂടി ഒരു വാക്കു്! ഓട്ടപ്പന്തയത്തിൽ ഒന്നാം സമ്മാനം ലഭിക്കാവുന്ന ഒരു ദുഡഗാത്രൻ മൊണ്ടിമൊണ്ടി നടക്കുന്ന ഒരു ശകതന്റെ ശരീരത്തിൽ പിടിച്ചു പിടിച്ചു നടക്കുക! ആ ബലിഷ്ഠന് അതൊരു വിനോദമാണു്. പ്രകൃത്യാ വിനോദശീലനായ ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ വിനോദങ്ങളിലൊന്നാണു് ഈ അജ്ഞാതജീവിയുടെ അരങ്ങേറ്റത്തിനു കാരണം. താൻ താഴ്ന്നാലും അന്യൻ ഉയരുക എന്ന മഹാവചനത്തെ സ്വാത്മാക്കുന്ന ഈ സൗജന്യം എന്നെ ഒരു വിഡ്ഢിവേഷമാക്കിയാൽ തന്നെ എനിക്കു് ആനന്ദവും ചാരിതാർത്ഥ്യവുമേ ഉള്ളൂ. ഗുരുനാഥനിയുക്തമായ കൃത്യം ഞാൻ നിർവ്വഹിച്ചുകഴിഞ്ഞു. കുറെങ്ങളും കുറവുകളും സൗജന്യനിധിയായ ആചാര്യന്റെ സ്നേഹവാഹിനി കഴുകിക്കളയട്ടെ!

Trivandrum
10—10—116.

N. KRISHNA PILLAI
Sri Chitra Research Scholar,
University of Travancore.

നവമുകുളം

I

പൈതൃകപ്രഭാവം

സൂര്യപ്രഭയിൽ കൊളുത്തിയ ഭൂരിതത്തപചിന്താദീപം
ഭാരതത്തിൽ പണ്ടു നീണാൾ വിളങ്ങിനിന്നു.
പട്ടുകാലം വന്നു പിന്നെപ്പടർന്നോരു ക്രൂരരുളിൽ
അടിഞ്ഞുപോയതിൻ ചാരുകിരണകാന്തി.

ഭൂരിതാചാരത്തിൽ വീണു കുട്ടുങ്ങി നാം വീർപ്പു മുട്ടി
ഞെരിയുകയായി തുണ തിരയുകയായ്;
പൊരുക്കാതേതാരഴൽകൊണ്ടു ഭരതോർവി ക്രൂടെക്രൂടെ
വിറകൊണ്ടു കരുംവിണ്ടു കരയുകയായ്.

ക്രൂരാചാരം തളച്ചോരു കാരിരുമ്പുചങ്ങലകൾ
ആരൊരു തുക്കരവാളാലരിഞ്ഞു തള്ളാൻ;
പണ്ടു കൃപാശക്തി പൂണ്ടു രണ്ടവതാരങ്ങൾ ധാത്രീ-
മണ്ഡനങ്ങളുണ്ടായ് വന്നു ബുദ്ധശോകന്മാർ.

ഇനിയൊരു കൃപാനിധി തുനിയുമോ തുനിഞ്ഞാലും
വിനകളെങ്ങൾക്കു നീക്കാൻ കരുത്തുണ്ടാമോ?
എന്നു നമ്മൾ ബഹുലക്ഷം നേർവാനൊ ഭക്തിപൂർവ്വം
ഇന്നു ചരിതാർത്ഥരായിത്തീർന്നു നാമെല്ലാം.

ഉണരുവിനെഴുന്നേല്പിൻ, പുണരുവിൻ ഭ്രാതൃസ്നേഹ-
മസ്സുണമാം ബഹുലക്ഷം കരങ്ങൾ വീശി.
ബുദ്ധശോകമഹാത്മാക്കളൊത്തു ചേർന്നു പിറന്നിട്ട-
ണ്ടതിരുവടിയെ നമുക്കെങ്ങു കാണാവൂ!

'നമ്മൾ വാഴ്ത്തും കുലദൈവം ധർമ്മമൊ'ന്നെന്നു-
[ദ്ഘോഷിച്ചു
നിർമ്മലനാമൊരുദേവൻ വിജയിക്കുന്നു.
ഇതിരുവാംകോടാളുമച്ചിത്തിരത്തമ്പുരാൻ തൻറെ-
പൊൽത്തിരുവടികളിതേ! മുന്നോട്ടായുന്നു.

ചൈതന്യപ്രഭാവം

ഉന്നതാദർശങ്ങളാന്ന ധർമ്മസകതി കർമ്മശകതി–
യെന്നിവയാന്നൊരു കരമുയന്നീടുന്ന
കലശേഖരാംവാർ തന്റെ കലധർമ്മം പുലത്തുന്ന
തുലയറ്റ തിരുവാളൊന്നിളകീടുന്ന.

തെറിച്ചു വീഴുന്ന ദൂരെത്തകരുന്ന സഹസ്രാബ്ദം
മൂരടിച്ച കാരിരുമ്പുചങ്ങലയെല്ലാം.
തെളിഞ്ഞു കത്തുന്ന വീണ്ടുമൊളിഞ്ഞു മങ്ങിയ ദീപം
തെളുതെളെയൊളി ചിന്നിയുലകിലെല്ലാം

മലയാറ്റിലാനമുതൽ ഹിമാലയംവരെജ്ജയ–
കളകളം സപ്തസ്വരോളം കിളുന്നീടുന്ന.
എഴുന്നേല്പിൻ പരസ്പരം പുണരുവിൻ ഭ്രാതൃസ്നേഹ–
മസ്യണമാം ബഹുലക്ഷ്യം കരങ്ങളം വീശി.

അടച്ചിട്ട ചിരകാലമരുളൊളി പടത്താതെ
കിടന്ന ദേവാലയങ്ങളം തുറന്ന കാണ്മൂ.
പ്രതിനവ പ്രഭയാന്ന പ്രസരിക്കുന്നുണ്ടിന്നെങ്ങും
പ്രതിബുദ്ധദേവന്മാർതൻ നവചൈതന്യം.

നമിക്കുവിൻ കൈകൾ കൂപ്പി വണങ്ങുവിൻ ഭക്തിപൂർവ്വം
നമുക്കു പാർക്കുകിൽ രണ്ടേ ദൈവതമുള്ളൂ.
ഒന്നു സാക്ഷാൽ ജഗദീശൻ രണ്ടാമത്തു ധർമ്മരാജ്യ-
പ്പൊന്നിൻ ചെങ്കോൽ വഹിക്കുന്ന ഹൈന്ദവാദർശം.

ദീപാവലീ മഹോദയ സമുജ്ജ്വലഗുണശാലി,
ശ്രീപാവ്തീമഹനീയ പ്രേരണാലോലൻ,
സുമന്ത്ര ശ്രീരാമസ്വാമി സചിവോത്തമോപദിഷ്ടൻ,
സ്വതന്ത്രധീ ചിത്രനാളിൽ പിറന്ന പുണ്യം,

വിജയിപ്പൂതാക നിത്യം ധർമ്മരാജ്യഭാഗ്യപൂരം
വിജയിപ്പൂതാക ഹിന്ദുധർമ്മസൗഭാഗ്യം,
വിജയിപ്പൂതാക പ്രജാഹിതദീക്ഷാപരം ധാമം,
വിജയിപ്പൂതാക ദൃശ്യം ദിവ്യചൈതന്യം.

---

1. ചൈത്രപ്രഭാവം

രാജാക്കന്മാരും കവികളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിനു് സുദീർഘമായ ഒരു ചരിത്രം ഉണ്ടു്. പ്രാചീനഭാരതീയസാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രം ഏറെക്കുറെ ഈ സംബന്ധത്തിന്റെ ചരിത്രമാണു്. കാവ്യയശോധനന്മാരും സഹൃദയാഗ്രണികളുമായ രാജാക്കന്മാരുടെ സദസ്സുകളെ അലങ്കരിച്ചിരുന്ന മഹാകവികൾ എത്രയെത്ര അനർഘരത്നങ്ങൾ സഹിതീദേവിയുടെ പാദപങ്കജങ്ങളിൽ അർപ്പിച്ചിട്ടില്ല! അവയിൽ ഏറിയ ക്രമം രാജസ്തുതിപരങ്ങളാണു്.

പ്രകൃതകൃതി രാജശ്ലാഘാപരമാണു്. യുവാവായ ശ്രീചിത്തിരതിരുനാൾ തിരുമനസ്സിലെ ജ്ഞാനവൃദ്ധതയേയും സാഗരസമാനമായ ഹൃദയവിശാലതയേയും ലോകസമക്ഷം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്ത ക്ഷേത്രപ്രവേശനവിളംബരത്തെ പുരസ്കരിച്ചു് ആ തിരുമേനിയെ വാഴ്ത്തുകയും വാഴ്ത്തുന്നതിനു് ബഹുലക്ഷം ഭാരതീയരെ ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണു് കവി.

സനാതന ധർമ്മത്തെ ആസ്പദമാക്കി ഭാരതീയതത്ത്വചിന്തകന്മാർ നടത്തിയിട്ടുള്ള പര്യവേക്ഷണങ്ങളും അവയുടെ ഫലങ്ങളും പിൽക്കാലത്തു് ആ ജ്ഞാനത്തിന്റെ തിരോധാനവും അനുക്രമമായി സംഗ്രഹിച്ചു കൊണ്ടാണു് പ്രാരംഭം നിർവ്വഹിക്കുന്നതു്. വേദങ്ങളിലും ഉപനിഷത്തുകളിലും അവയെ ആധാരമാക്കി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റു പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഭാരതീയതത്ത്വശാസ്ത്രത്തി

ന്റെ ആത്യന്തികഭാവങ്ങൾ ദർശിക്കാൻ കഴിയും. സനാതനങ്ങളായ മൗലികപ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റി മനുഷ്യബുദ്ധിക്കു പറ്റുന്ന പൊങ്ങാവുന്നിടത്തോളം പുണ്യശ്ലോകന്മാരായ ഋഷിപുംഗവന്മാർ ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ ഒരു തത്ത്വചിന്താധിഷ്ഠാനത്തിൽ ഭാരതീയജീവിതം സംബദ്ധമായിരുന്ന ആ കാലഘട്ടം ഭാരതത്തിന്റെ സുവർണ്ണശേതന്നെയായിരുന്നു. പക്ഷേ പിൽക്കാലത്ത് തെറ്റിദ്ധാരണകൊണ്ടും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ വികലതകൊണ്ടും പുരോഹിതവർഗ്ഗത്തിന്റെ സ്വാർത്ഥലോലുപതകൊണ്ടും ആ ചിന്താദീപത്തിന്റെ ശാശ്വതപ്രഭ ലോകദൃഷ്ടിക്കു ഗോചരമല്ലാതായിത്തുടങ്ങി. വിശിഷ്ടങ്ങളായ സനാതനതത്ത്വങ്ങളിൽ നിന്ന് തെറ്റി മാറിക്കൊണ്ടുള്ള വിഭിന്നചിന്താകോടികളും അവയുടെ സന്തതികളായ ദുരാചാരപദ്ധതികളും ഹൈന്ദവധർമ്മത്തിൽ കടന്നുകൂടി. ഈ പരിണാമം ജീവിതത്തിന്റെ സകല വശങ്ങളേയും ബാധിച്ചു. പുരോഗതി നിലച്ചു. മാന്ദ്യം സർവത്ര നടമാടി. മനുഷ്യക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി മാത്രം നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട വർണ്ണാശ്രമധർമ്മം മനുഷ്യനാശത്തിനു വഴി തെളിച്ചു. വിജ്ഞാനസമാർജ്ജനം ഒരു പ്രത്യേക ജനവിഭാഗത്തിന്റെ അട്ടിപ്പേറായി. അന്ധമായ അനുകരണം നല്ലതിനേയും ചീത്തയേയും കൂടി കൂട്ടിക്കുഴച്ചു. ദുരിതാചാരങ്ങൾ ശാഖോപശാഖമായി വളർന്നു തഴച്ചു് ധർമ്മതത്ത്വങ്ങളുടെ ലാളിത്യത്തേയും പാവനതയേയും ആവരണം ചെയ്തു. മനുഷ്യൻ അസ്വതന്ത്രനായി. പല

കക്ഷനിയമങ്ങളും അവന്റെ മേൽ കഠിന കയറി. ഈ ദുഃസ്ഥിതിക്കു് പരിഹാരമുണ്ടാക്കാനും മാലിന്യ മാജ്ജനം ചെയ്തു് മതത്തെ വിശുദ്ധമാക്കാനും ആയിട്ടാണു് സ്നേഹമൂർത്തിയായ ബുദ്ധൻ അവതരിച്ചതു്. വിപ്ലവകാരിയും പരിഷ്കർത്താവുമായ ശ്രീബുദ്ധദേവന്റെ തത്ത്വോപദേശങ്ങളെത്തുടർന്നു് അശോകൻ രാജ്യഭാരം ചെയ്തു. മാനവ സമുദായത്തിനു് തൊട്ടുകൂറികളായിരുന്ന ആ മഹാപുരുഷന്മാരുടെ അവതാരത്തോടേ ഭാരതഹൃദയത്തിൽ നിന്നു് ഒരാശ്വാസനിശ്വാസം നിർഗ്ഗളിച്ചിരിക്കണം. അതിനുശേഷം എത്ര എത്ര ദീർഘ ദീർഘ ശതാബ്ദങ്ങൾ കടന്നു പൊയ്മറഞ്ഞു! അത്രമാത്രം ശുദ്ധികർമ്മനൈപുണ്യവും സംസ്കരണ നിപുണതയും വ്യവസ്ഥാപനശക്തിയും തികഞ്ഞ പുണ്യചരിതന്മാരെ കാത്തു കാത്തു് ഉഴറുകയായിരുന്നു ഭാരതം ഈ കാലഘട്ടത്തിലൊക്കെ. ഇന്നു മാത്രമാണു് ആ ദർശന ഭാഗധേയം നമ്മെ അനുഗ്രഹിച്ചതു്

ഇനി നമുക്കു് ഉണരാം. ഇരുട്ടിൽനിന്നു വെളിച്ചത്തേയ്ക്കുവരാം. പ്രവൃത്തിക്ഷമത നശിച്ച ശരീരത്തിനും ആത്മാവിനും ഇതാ നവചൈതന്യം ഉണ്ടാകുന്നു. നമ്മെ അകറ്റാൻ നാം തന്നെ നിർമ്മിച്ചു വച്ച മതിലുകൾ തകരുന്നു. നമുക്കു പരസ്പരം കൈപിടിപ്പൂണരാം. പ്രാചീനഗുരുക്കന്മാർ നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചതും ഇടക്കാലത്തു നാം വിസ്മരിച്ചതുമായ സമസ്തജീവിസമത്വം എന്ന ആശയത്തിന്റെ നിർഘോഷങ്ങൾ അതാ വീണ്ടും കേട്ടു തുടങ്ങുന്നു. ബുദ്ധന്റെ ഹൃദയവിശാലതയും തത്ത്വബോ

ധവും ബുദ്ധാനുയായിയായ അശോകന്റെ ധമ്മപ്രചരണ ശേഷിയും ധമ്മത്തെ രാഷ്ട്രീയജീവിതവുമായി സംയോ ജിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള അഭിവാഞ്ഛയും ഒത്തുചേർന്ന് ഉടലെ ടുത്ത് 'ധമ്മോസ്മൽ കുലദൈവതം' എന്നു മുദ്രാവാക്യ ത്തിന്റെ തണലിൽ വർത്തിക്കുന്ന ആ കാഴ്ചയാണ് നാം ഇന്നു കാണുന്നതു്. ധമ്മത്തിൽ താൽപര്യവും കമ്മ ത്തിൽ കയ്യുത്തും കാണിക്കുന്ന തിരുമനസ്സിലെ കൈകളാ ണ് ഭാരതത്തിൽ നൂറ്റാണ്ടുകളായി നിലനിന്നുവരുന്ന ദുരാചാരങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുന്നതു്. ധമ്മസക്തി കൊണ്ടു മാത്രം അതൊരിക്കലും സാധിക്കയില്ല. ധമ്മതത്പര ന്മാരായ എത്രയോ മഹാന്മാർ ഇക്കാര്യത്തിൽ പരാജി തരായി ലോകരംഗത്തിൽനിന്നു നിഷ്ക്രമിച്ചു! ധമ്മാ സക്തിയോടു സമാനമായി പ്രവൃത്തിസാമർത്ഥ്യവും ഉണ്ടാ കുമ്പോൾ മാത്രമേ ഈ മഹായജ്ഞം നിർവഹിക്കാൻ കഴി യുകയുള്ളൂ. വൈഷ്ണവധമ്മതൽപരനും ക്ഷാത്രതേജ സ്വിയും ആയ കുലശേഖരആൾവാറിന്റെ വംശപാര മ്പര്യം സവിശേഷമായി പുലർത്തുന്ന തിരുമനസ്സിലെ ഖഡ്ഗമാണ് ഈ പാരതന്ത്ര്യശൃംഖലകൾ കണ്ടിച്ചെറി യുന്നതു്. ഇരുളിന്റെ തള്ളിക്കയറ്റത്തിൽ പ്രഭയറ്റുമ ങ്ങിയെരിയുന്ന ദീപം തമോബാധയകലുമ്പോൾ പഴയമ ട്ടിൽ പ്രകാശവിതരണം ചെയ്യുന്നതുപോലെ പ്രാചീനമാ യ ഭാരതീയ ചിന്താഫലങ്ങൾ മറച്ചുപിടിച്ചു കൊണ്ടുനിന്ന ദുരാചാരങ്ങൾ നീങ്ങി ആ ചിന്തകൾ വീണ്ടും ജനഹൃദയ ങ്ങളിൽ ആഞ്ഞിറങ്ങി ജീവിതത്തെ സംസ്കരിക്കാൻ തുട ങ്ങുന്നു.

DEFINITORY T.O. N. 1299

അതിവിസ്തൃതമായ ഭാരതഖണ്ഡത്തിന്റെ ഒരു കോണിൽ നടന്ന ഒരു സംഭവം സഹ്യന്റെ അടിത്തടം മുതൽ ഹിമാലയം വരെ ജയജയ ശബ്ദകോലാഹലം ഉത്പാദിപ്പിച്ചു. അത്രമാത്രം സർവ്വജനീനവും ആഴത്തിൽ ചൂഴിഞ്ഞിറങ്ങുന്നതുമാണ് ആ സംഭവം. അതിന്റെ ശക്തി പൂർണ്ണമായി പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ ഉത്സാഹഭരിതനായ കവി മയങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ലോകത്തെ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു. ഏറിയ ഒരു കാലമായി പ്രഭാരഹിതമായി പ്രശോഭിച്ചിരുന്ന ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഇന്നു പ്രകാശം കാണുന്നു. ഉണർന്നെണീറ്റ ദേവന്മാരിൽനിന്നും ഒരു നവചൈതന്യം ഓരോനിമിഷവും പുത്തനായ അവലംബിച്ച് ലോകമെങ്ങും പരക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ പരമാർഥിഷ്ഠങ്ങളും പ്രധാനം ചെയ്യുന്ന ജഗദീശനേയും മോക്ഷമാർഗ്ഗമരുളിയ തിരുമേനിയേയും മാത്രമേ ദൈവതങ്ങളായി കരുതേണ്ടതുള്ളൂ എന്നു കവി ഉപദേശിക്കുന്നു.

അസംഖ്യം ദീപങ്ങളുടെ പ്രകാശധോരണിക്കുതുല്യം ഗുണമഹിമാവു് എഴുന്ന ദിവ്യചരിതനാണ് തിരുമേനി. ദീപാവലീദിനത്തിലാണല്ലോ തിരുമനസ്സിലെ അവതാരം. ശ്രീപാർവ്വതീഭായി മഹാറാണി തിരുമനസ്സിലെ ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ പ്രേരണാശക്തികളും ആ മഹാത്മാവിനെ നയിക്കുന്നു. പ്രബോധനചതുരനായ സചിവോത്തമന്റെ ഉപദേശങ്ങളാണ് തിരുമേനി ഗ്രഹിക്കുന്നതു്. ധർമ്മരാജ്യത്തിന്റെ ഭാഗധേയം ഉടലെടുത്താണ് തിരുമേനിയുടെ അവതാരം. ഹിന്ദുധർമ്മസൗന്ദര്യം ആ ആത്മാവിൽ കൂടി കൊള്ളുന്നു. പ്രജകളുടെ ഇഷ്ടമാണ് ആ തേജസ്വിയുടെ ജീവിതലക്ഷ്യം. അലൗകികചൈതന്യം വിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശ്രീചിത്തിരതിരുനാൾ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു വിജയിച്ചരുളട്ടെ!

II

ഒരു പൈങ്കിളിക്കൊഞ്ചൽ

"ബാലസമീരണൻ മമ്മരനിസ്വാന-
ലോലതരംഗം പരത്തിടുമ്പോൾ,

നീലദ്രുമങ്ങൾമേൽനിന്നു ഞാൻ തൂവുന്ന
കേവലലീലാകളനാദങ്ങൾ

മമ്മരധാവല്യലക്ഷ്മിമേൽ പൊൻവളർ-
മിന്നൽ പോൽ നീന്തി നീളുന്ന നീളെ.

വാനോളം വീശി വരുന്ന ലോകപ്രാണൻ
സ്വാതന്ത്ര്യകാഹളമൂതിടുമ്പോൾ

നിർവൃതിയാളും ഞാൻ പിഞ്ചുഗളം പൊക്കി–
ത്തുവിപ്പോം തോരാതെ മൈനധാര!

പൂങ്കാലം വന്നാലലങ്കാരമത്സര–
വ്യാകുലരാവും മരവും വാനും;

ശ്ലഷ്ണതാരോജ്ജ്വലം പുഷ്കരം വെല്ലുമോ
തേനൊലിപ്പൂവേലും നന്മരത്തെ.

മാമകമാധവവർണ്ണനാകർണ്ണനാ–
ലാമരങ്ങൾക്കെഴുംനീർ പോലും–

ആനന്ദവിഭ്രുത്പ്രവേശ സംവേഗത്താൽ
താനറിയാതെ തുടിച്ചുപോകും.

പച്ചയിലകൾക്കിടയ്ക്കു ചിരിയ്ക്കുന്ന
പൊൻമുകുളങ്ങൾ ചുംബിച്ചു ഞാലും

പൂവള്ളികൾമേലുഴിഞ്ഞാലിലാട്ടുവേൻ
ഭാവനാലോകസഞ്ചാരിയായി.

തേൻതുള്ളി ചിന്തുന്ന ശോണഫലങ്ങളെ
കൊത്തിവിഴുങ്ങുമെൻചുണ്ടിൽനിന്നും

ഇറവു തെറിയ്ക്കും ചുവന്ന പളുംകുക-
ളത്ഥിച്ചിലക്കൈകളാട്ടമപ്പോഥം.

കാഞ്ചനസൌധത്തിൽ വിദ്യുൽപ്രദീപോത്സ-
സഞ്ചയമുദ്ഗളിയ്ക്കുമ്പോഥം മദ്ധ്യേ,

ഹൈരണ്യശൃംഖലാബദ്ധനവരത്ന-
നിർമ്മിത കൃത്രിമ പഞ്ജരത്തിൽ

ആടേണ്ട, പാടേണ്ടെനിയ്ക്കു നിരർഗ്ഗള-
സ്വാതന്ത്ര്യസൌഭാഗ്യമൊന്നു പോരും

ക്ഷീര കദളീഫലങ്ങളം ഭുജിയ്ക്കേണ്ട
പാരതന്ത്ര്യത്തിലെനിയ്ക്കു തെല്ലും.

സ്വാതന്ത്ര്യം സമ്പൂർണ്ണ സ്വാതന്ത്ര്യം ഹാ! ജന്മ-
സാഫല്യം സ്വാതന്ത്ര്യ മാത്ര സിദ്ധം"

ജന്മസാഫല്യമോ! സംപൂർണ്ണ സ്വാതന്ത്ര്യം
പൈങ്കിളിക്കുഞ്ഞേ! നീ പാട്ട! പാട്ട!

"ദൂരത്തിരുളിച്ച പച്ച മരപ്പന്തൽ നൂനം
ഭേദിച്ചു പൊങ്ങുന്ന ശോണസൌധം

അങ്ങിങ്ങു ചക്രവാളത്തിൽ നിരാലംബ-
പ്പച്ചക്കട പൊക്കും വൻപനകൾ,

പാലാശപ്പുട്ടണിഞ്ഞിക്കാണും കുന്നിന്റെ
പാദം ചുംബിച്ചേതാണ്ടാലപിയ്ക്കും

വെള്ളിനീർത്തോട്ടകം, എന്നല്ല, ഹാ! രമ്യ-
ദൃശ്യപ്രപഞ്ചം മദീയം സർവം!

സ്നേഹാത്മകൻ സർവ ജീവജാലങ്ങൾക്കു-
മൊന്നുപോൽ നൽകിയോരീയനന്ത

സംകുചിതാശയർ മാനുഷർ പങ്കിട്ട്
ഹാ! ചിലർ കേഴുന്നു നിഃസ്വരെന്നായ്,

മായാവിമോഹമായ് പ്രാജ്ഞരോതീടുന്ന-
തീവകക്കായ്ക്കുങ്കം തന്നെയാമോ?"

മായാവിമോഹമോ! മാനുഷന്നോമനേ!
നീ തന്നെ ഭ്രാന്തമോർത്തു നോക്കൂ.

നിന്നെ നാണിപ്പിയ്ക്കും ലീലാ വിമാനങ്ങ-
ളന്തരീക്ഷത്തിൽ പറന്നിടുമ്പോൾ,

രാജ്യംപ്രതി നവവാർത്തകൾ കൊണ്ടുപോം
കിങ്കരനായ് വിഹായസ്സു നിൽക്കെ,

നിർജീവയന്ത്രങ്ങൾ താനേ സ്ഫുടാക്ഷര–
ഗീതങ്ങൾ വായുവിൽ ചിന്നിടുമ്പോൾ,

വൈദ്യുതശക്തി നമസ്യ ചെയ്തീടുവാൻ
മർത്യന്റെ പാദമൂലം ഭജിയ്ക്കെ,

മിഥ്യാഭ്രമവശരെന്നോയീമാനുഷർ
തഥ്യസ്ഥിതികളോ ചൊല്ലുന്ന നീ!

അല്ലല്ല, ഞാനാത്മശ്ലാഘയിലാണ്ടുപോയ്,
തെല്ലുചിന്താന്തര മഗ്നനായ്പോയ്

മായാവിമോഹമോ, മാനുഷന്നോമനേ!
നിൻമധുവാണികൾ തൂവിയാലും.

"ഭൌതികഭ്രഷ്ടപരിഷ്കാര ഭ്രാന്തിയെ–
ങ്ങെങ്ങുവാനധ്യാത്മശാന്തിഭ്രാന്തി

വൈദ്യുതവിദ്യയാൽ സൂര്യ ചന്ദ്രന്മാരെ
മാനുഷനമ്മാനയാടിയേക്കാം.

വിശ്വസ്നേഹാർദ്രാത്മ ജ്ഞാനപ്രഭാവത്തിൻ
ശാന്തശ്രുഭ്രാഭയെന്നെന്ന കാണാം."

പക്ഷം വിടിക്കേണ്ട, സംഗീതപീയൂഷ-
ധാര മുറിക്കേണ്ട പൈങ്കിളീ! നീ

എങ്ങു പറന്നു മറയാൻ തുടങ്ങുന്നി-
യുച്ചത്തിൽ പാട്ട! കിളിക്കിടാവേ! *

---

* 1100 "സേവിനി"

൪. പൈങ്കിളിക്കൊഞ്ചൽ

ഭൗതികസുഖങ്ങളിൽ മുങ്ങിക്കുളിച്ച് യഥാർത്ഥമായ ആത്മസ്വാതന്ത്ര്യത്തേയും സച്ചിദാനന്ദജീവിതത്തെയും അവഗണിച്ച് മുന്നോട്ടുപോകുന്ന മനുഷ്യനെ പിടിച്ചുനിർത്തി പാവനരമണീയമായ ജീവിതരീതിയെപ്പറ്റി ഉപദേശിക്കുന്ന ഒരു കൃതിയാണ് "പൈങ്കിളിക്കൊഞ്ചൽ." കവി വിഭാവനചെയ്യുന്ന ആത്മസൗന്ദര്യത്തെ ഒരു ആരാമശുകത്തിന്റെ ജീവിതത്തിൽ ആരോപിച്ചിരിക്കയാണ്. പ്രകൃതിയിലെ വിശുദ്ധസൗന്ദര്യം ആസ്വദിക്കയും ആ സൗന്ദര്യപ്രേരണയേറ്റ് ആനന്ദവികസ്വരമായ ഹൃദയത്തോടുകൂടി കളഗീതങ്ങൾ പാടി സർവചരാചാരങ്ങളേയും സന്തോഷിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്ന ആരോമൽപൈങ്കിളിയുടെ ജീവിതം കവിയെ സ്വഭാവികമായി ആകർഷിച്ചിരിക്കണം. സ്വാർത്ഥസിദ്ധികൾക്കു വേണ്ടി ഉഴറിപ്പാഞ്ഞ് അസംതൃപ്തിയുടെ വൻകയങ്ങളിലേക്ക് കുതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ കർമ്മപരിപാടികളുമായി കിളിയുടെ ജീവിതവൃത്തിയെ തട്ടിച്ചുനോക്കാൻ കവി യത്നിക്കുന്നു. ഒടുവിൽ "ഭൗതികഭ്രമപരിഷ്കാരഭ്രാന്തി"യേക്കാൾ "ആദ്ധ്യാത്മശാന്തിഭ്രാന്തി"യാണ് സർവ്വോൽകൃഷ്ടമെന്നു ബോധ്യപ്പെട്ട് "വിശ്വസ്നേഹാർദ്രാത്മജ്ഞാനപ്രഭാതത്തിൽ ശാന്തശുഭ്രാഭയെ" അഭിലഷിക്കുന്നു. ആ അഭിലാഷത്തിന്റെ പ്രചരണം ലോകക്ഷേമകരമായി സ്വീകരിക്കുന്നു. ഈ ആശയത്തെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നത് മനുഷ്യ

വർഗ്ഗ പ്രതിനിധിയായ കവിയും പൈങ്കിളിയും തമ്മിൽ നടക്കുന്ന ഒരു സങ്കല്പസംഭാഷണം മുഖേനയാണു്.

1—10 lines.

കിളി ആത്മകഥാകഥനം ആരംഭിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയിലെ മൃദുലഭംഗികളെ ഓരോന്നായി വിവരിക്കുന്നു. ഇളംകാറു വീശുമ്പോൾ ഇലപ്പടർപ്പുകൾ മൃദുവായി ചലിക്കുന്നു. ചലനം കൊണ്ടു് ശാന്തമായ മർമ്മരശബ്ദം ഉദ്ഭവിക്കുന്നു. ആ നേർത്ത മനോഹരശബ്ദം നിശ്ചലമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ അതിലോലങ്ങളായ തിരകൾ ഇളക്കുന്നു. ആ രമണീയനാദംകേട്ടു് നീലവൃക്ഷങ്ങളിൽ തത്തിക്കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പൈങ്കിളി ആനന്ദപരവശനാകുന്നു. കിളിക്കുണ്ടാകുന്ന ആനന്ദം കലർപ്പുള്ളതല്ല. കേവലമായ ആനന്ദമാണു്. ആ പരമാനന്ദത്തള്ളൽ കൊണ്ടു് കേവലലീലാപരമായി പാടുകയാണു പൈങ്കിളി. പ്രകൃതിസൗന്ദര്യത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്നു് വികസിതഹൃദയനായിത്തീരുന്ന കലാകാരന്റെ ഉള്ളിൽ കുടികൊള്ളുന്ന സൗന്ദര്യം ഉത്തേജിതമായി കലാരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ആ അവസ്ഥയിലാണു് പൈങ്കിളിയുടെ ഗാനാലാപം. പൈങ്കിളിക്കൊഞ്ചൽ വായുവിൽ പരന്നു് മർമ്മരശബ്ദവുമായി കലരുന്നു. മർമ്മരശബ്ദത്തിനു ധവളിമയും കിളിക്കൊഞ്ചലിനു മിന്നലിന്റെ കാന്തിയും നല്കി ആ വർണ്ണങ്ങൾ കൂടിക്കലരുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ഭംഗി പ്രസ്തുതരമണീയ ശബ്ദസമ്മേളനത്തിനു് കൽപിക്കുന്നു. മർമ്മരത്തിൽ ആരോപിക്കുന്ന വെണ്മതന്നെ

കാന്തിസമൃദ്ധമാണ്. ആ ധാവള്യവിസ്തൃതിയിൽ നീന്തിത്തുടിക്കുന്ന കാന്തിയാണ് ശുകശാനത്തിന്റെ സപ്തവർണ്ണത്തിനുള്ളത്. ഈ രീതിയിൽ വർണ്ണങ്ങളേയും ശബ്ദങ്ങളേയും സമ്മിശ്രണം ചെയ്യുന്ന കാവ്യസമ്പ്രദായം ഷെല്ലിയുടേയും കീറ്റ്സിന്റേയും കൃതികളെ അത്യന്തമനോജ്ഞമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഈ പ്രകൃതത്തിൽ മമ്മരം, വെളുവെളുപ്പ്, പൈങ്കിളിക്കൊഞ്ചൽ, മിന്നൽപ്പരപ്പ്, വൃക്ഷനീലിമ എന്നിങ്ങനെ പല വർണ്ണങ്ങളേയും ശബ്ദങ്ങളേയും ചേർത്തിണക്കി ഒരു മനോഹര കല്പന നടത്തിയിരിക്കുന്നു. തൊട്ടതെന്നലുണ്ടാക്കുന്ന ലോലശബ്ദം ലീലാകളനാദം പുറപ്പെടുവിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ സർവ്വവ്യാപിയും സർവചേഷ്ടാനിയന്ത്രകനും ആയ വായു സ്വാതന്ത്ര്യസന്ദേശം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തുകൊണ്ട് മൗനവൃത്തിയിലേക്ക് നയിക്കുന്നു. വായുവിന്റെ സച്ഛന്ദസഞ്ചാരം സ്വാതന്ത്ര്യമെന്ന മഹത്തായ ആദർശത്തെ ഉദ്ദീപനം ചെയ്യുകയാണെന്ന് ഭാവന. ആ ഗംഭീരസന്ദേശം ശ്രവിച്ച് നിർവൃതിയടയുന്ന പൈങ്കിളി ആശ്രയപരതന്ത്രനായി തല ഉയർത്തുന്നു എന്നല്ലാതെ ശബ്ദിക്കാൻ ശക്തനാകുന്നില്ല. സർവ്വസ്വതന്ത്രമായ പരാശക്തിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ മൗനം ഭജിക്കാനല്ലാതെ മനുഷ്യന് ഇന്നുവരെ സാധിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ. ഈ തത്ത്വമായിരിക്കണം പ്രകൃതം മുഖേന ധ്വനിപ്പിക്കുന്നത്. പ്രകൃതി കലാകാരനെ സൃഷ്ടിമുഖനാക്കിത്തീർത്തേക്കാം. എന്നാലും പ്രകൃതിയെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്ന

ദിവ്യശക്തിയെ അദ്ഭുതസ്തിമിതനേത്രനായി നോക്കിനി ല്ക്കാനല്ലാതെ വിവരണാതീതമായ ആ പൊരുളിനെ ആവിഷ്കരിക്കാൻ കലാകാരനു കഴിയുന്നതല്ല.

10—26

മധുരകോമളവും ആർഭാടരഹിതവുമായ സ്വജീവിതരീതിയെ പൈങ്കിളി വിവരിക്കുന്നു. പൂക്കാലം വന്നു കഴിയുമ്പോൾ ആകാശവും വൃക്ഷങ്ങളും തമ്മിൽ അലങ്കാരമത്സരത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നു. ആകാശത്തിന്റെ മനോഹാരിതയും വൃക്ഷങ്ങളുടെ ഭംഗിയും ഉച്ചകോടിയിലെത്തുന്ന ഒരു് അവസരമാണതു്. ആ മത്സരത്തിൽ വൃക്ഷങ്ങൾതന്നെ ജയിക്കുമെന്നാണു് കിളിയുടെ വിശ്വാസം. താൻ ജീവിക്കുന്ന പരിതഃസ്ഥിതിയോടുള്ള മമതയാണു് അതിനുള്ള കാരണം. നക്ഷത്രങ്ങൾ ശുഷ്കങ്ങളാണെന്നും അവയെക്കൊണ്ടു് ഉജ്ജ്വലത്തായി പ്രകാശിക്കുന്ന ആകാശത്തിനു് മധുനിഷ്യന്ദികളായ കുസുമങ്ങളോടു് ക്രൂടിയ ആരാമവൃക്ഷങ്ങളെ അതിശയിക്കാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നും വിശ്വസിച്ചു പോകുന്നതു് ഉജ്ജ്വലതയേക്കാളും കോമളതയൊ പ്രാഭവത്തെക്കാളും ലാളിത്യമോ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു കൊണ്ടായിരിക്കണം. വിഭ്രമപൂർണ്ണങ്ങളായ ഐശ്വര്യങ്ങൾ ക്രൂടാതെ അനാഡംബരസുന്ദരവും ലളിതമോഹനവും ആയ ജീവിതം നയിക്കണമെന്ന അഭിവാഞ്ഛ ഇവിടെ ദൃശ്യമാകുന്നു.

മധുമാസത്തെ വർണ്ണിച്ചു കൊണ്ടു പാടുന്ന ശുകഗീതങ്ങൾ ചൈതന്യമറ്റ മരങ്ങളെപ്പോലും ആനന്ദാനുഭൂ

തിയിൽ ആമഗ്നമാകുന്നു. ആനന്ദത്തികവിൽനിന്നു് ഉൽപന്നമാകുന്ന ആ ഗാനം ഏതു വസ്തുവിനേയും ആനന്ദമയമാക്കാൻ കരുത്തുള്ളതാണു്. മിന്നൽപ്പിണരിന്റെ വേഗത്തോടുകൂടി ഹൃദയത്തിൽ ആഞ്ഞിറങ്ങാൻ അതിനു സാധിക്കും. പ്രകൃതിയിലുള്ള എല്ലാ വസ്തുക്കൾക്കും പൂർണ്ണ ചൈതന്യം കല്പിച്ചു കൊണ്ടാണു് ഈ വിചാരപരമ്പര മുമ്പോട്ടു നീങ്ങുന്നതു്. പച്ചയിലകൾക്കിടയിൽ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന പൂമൊട്ടുകൾ, ആ ഓമനമൊട്ടുകളെ ഉമ്മ വച്ചുകൊണ്ടു് ഞാലുന്ന വള്ളികൾ, വള്ളികളിൽ ഊഞ്ഞാലാടുന്ന പൈങ്കിളി, പൈങ്കിളിയുടെ മധുരഗാനം എന്നിങ്ങനെ ദിവ്യസ്നേഹത്തിന്റെ പ്രസരണവും നിർമ്മലാനന്ദത്തിന്റെ സാർവത്രികവിലാസവും സുന്ദരവസ്തുക്കളുടെ സമ്മേളനവും ആ ആരാമത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. പ്രകൃതിസൌന്ദര്യത്തെ ആകെയും ആസ്വദിച്ചു് പ്രകൃതിയിൽ കാണുന്ന സർവ വസ്തുക്കളുമായി സാഹോദര്യം പ്രാപിച്ചു് അതിരു കടന്ന ആശകളിലും സ്വാർത്ഥലാഭങ്ങളിലും നിന്നു വിരമിച്ചു് സൌന്ദര്യത്തേയും സ്നേഹത്തേയുംപറ്റി സച്ചന്ദസുഭഗമായ വിധത്തിൽ കാവ്യാമൃതധാര തൂകുന്ന ഒരു കവിയുടെ ജീവിതത്തെ ഇത്രയും ഭാഗംകൊണ്ടു് നാം സ്മരിച്ചുപോകും. "ഭാവനാലോകസഞ്ചാരിയായി" എന്ന പ്രയോഗം ഈ സ്മരണയെ പൂർവാധികം ഊർജ്ജിതപ്പെടുത്തുന്നു. കീറ്റ്സിന്റെ "The Ode to the Nightingale" വേഡ്സ്വർത്തിന്റെ "Tintern Abbey" എന്നീ കൃതികളുടെ വിചിത്രസൌരഭ്യം ഈ കൃതിയിൽ പലയിടത്തും വീശുന്നുണ്ടു്.

ഭൗതികൈശ്വര്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ഭിക്ഷാടനം ചെയ്യുമ്പോൾ വന്നുകൂടുന്ന പരാധീനതകൾ വെളിപ്പെടുത്തി മുൻപു വിവരിച്ച ജീവിതത്തിലാണ് സമ്പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്ന് സമർത്ഥിക്കുന്നു. ബാലസമീരണൻ, മമ്മരധാവല്യലക്ഷ്മി, നീലശ്യാമം, ലോകപ്രാണന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യകാഹളം, പൂക്കാലം, പൊൻമുകുളങ്ങൾ, പൂവള്ളികൾ എന്നിവയുമായി സാഹചര്യം അനുഭവിച്ചുവരുന്ന ആരാമശുകം തന്റെ ജീവിതചര്യകൊണ്ട് പരിപൂർണ്ണസംതൃപ്തി നേടുന്നു. സ്വർണ്ണമയമായ രമ്യഹർമ്മ്യങ്ങളിൽ സൗദാമിനീസമുജ്ജ്വലമായ ദീപസഹസ്രങ്ങളുടെ നടുക്ക് കാഞ്ചനശൃംഖലകൊണ്ട് മുറുക്കിക്കെട്ടിയതും നവരത്നനിർമ്മിതവും ആയ ക്രീനകത്തിരുന്ന് ആടാനും പാടാനും വിശിഷ്ടഭോജ്യങ്ങൾ ഭക്ഷിക്കാനും പൈങ്കിളി ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. ആത്മസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ കൊല്ലാതെകൊണ്ട് ഭൗതികസുഖസമൃദ്ധിയിൽ നീരാടേണ്ട ആവശ്യമില്ല എന്നതാൽപര്യം. ലൗകികസുഖത്തിൽ ഓരോ പടി കയറുംതോറും ആത്മസ്വാതന്ത്ര്യം ഓരോ പടി കുറയുന്നു. യഥാർത്ഥസ്വാതന്ത്ര്യം കൊണ്ടു മാത്രമാണ് ജന്മസാഫല്യം ഉണ്ടാകുന്നത്. ആ സ്വാതന്ത്ര്യം ആദ്യമേ പ്രസ്താവിച്ച ലളിതജീവിതത്തിൽ നിന്നു മാത്രമേ സിദ്ധിക്കുന്നുള്ളൂ.

36—51

സാധാരണക്കാരൻ് എളുപ്പം പിടി കിട്ടാത്ത ഈ ജീവിതരീതിയെപ്പറ്റി മനുഷ്യന് ചില സംശയങ്ങൾ

ഉണ്ടാകുന്നു. സംപൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യം ജന്മസാഫല്യം ഉണ്ടാകുമോ എന്നാണു സംശയം. സ്വാതന്ത്ര്യത്തെപ്പറ്റിയോ ജന്മസാഫല്യത്തെപ്പറ്റിയോ ഉള്ള തെറ്റിദ്ധാരണകൊണ്ടാണു് ഈ ചോദ്യം ഉദ്ഭവിക്കുന്നതു്. വിശദീകരിക്കാൻ ശ്രമം യത്നിക്കുന്നു. നിസ്സാരവസ്തുക്കളുടെ ഉടമസ്ഥാവകാശം കൈക്കലാക്കാനുള്ള യത്നത്തിൽനിന്നു് മനസ്സു പിന്തിരിപ്പിക്കുകയും സർവ്വവസ്തുക്കളേയും സമഭാവനയോടുകൂടി തന്റെതെന്നു കരുതുകയും ചെയ്യുമ്പോഴാണു് സർവോൽകൃഷ്ടമായ സ്വാതന്ത്ര്യം സിദ്ധിക്കുന്നതു്. സർവജീവിസ്നേഹത്തിൽനിന്നും ശാശ്വതശാന്തി ഉദ്ഭവിക്കുന്നു. സ്നേഹസ്വരൂപനായ ഈശ്വരൻ എല്ലാ ജീവികൾക്കും തുല്യാവകാശത്തോടെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ള പ്രപഞ്ചത്തിൽ പരസ്പരമത്സരത്തിനോ അസംതൃപ്തിയ്ക്കോ അവകയില്ല. വിശാലവീക്ഷണമില്ലാത്ത മനുഷ്യൻ ഈ പൊതുമുതലിനെ ആക്രമിച്ചു കൈക്കലാക്കാൻ നോക്കുന്നു. അക്കായ്ത്തിലെ പരാജയം ദുഃഖത്തിലേക്കു് വഴിതെളിക്കുന്നു. സ്വാമി എന്നും ഭൃത്യനെന്നും ഉള്ള വ്യത്യാസം സംജാതമാകുന്നു. ഈ ഉരവസ്ഥ മനുഷ്യന്റെ മായാവിമോഹം കൊണ്ടാണു് വന്നുപിണഞ്ഞിട്ടുള്ളതെന്നു് ദീർഘദർശികൾക്കും വിജ്ഞാനധനന്മാർക്കും ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയും. ഈ തത്ത്വം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ള കിളിക്കു് പച്ചമരപ്പന്തലിനെ അതിശയിച്ചുവരുന്ന കൃത്രിമഹർമ്മ്യങ്ങളും അവിടവിടെ പച്ചക്കൊടി പിടിച്ചു നില്ക്കുന്ന വൻപനകളും പച്ചപ്പട്ടു പുതച്ചു ശോഭിക്കുന്ന കുന്നിന്റെ അടിവാരം ചുംബിച്ചുകൊണ്ടു് അവ്യക്തമധുരമായി പാടിപ്പോകുന്ന തോടുകളും എന്നുവേണ്ട

പ്രാപഞ്ചികവസ്തുക്കളൊക്കെ തന്നേറ്റതാണെന്ന് വിശ്വസിക്കാൻ സാധിക്കുന്നു.

52—68

ഈ വിശദീകരണവും വ്യർത്ഥമായി കലാശിക്കയാണു്. സ്വന്തശക്തികളെപ്പറ്റിയും സിദ്ധികളെപ്പറ്റിയും മിത്ഥ്യാഭിമാനംകൊള്ളുന്ന മനുഷ്യന് ഇതൊന്നും ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നില്ല. മനുഷ്യനു് മായാവിമോഹം വരികയോ? ഒരിക്കലുമില്ല; മായാവിമോഹമോ 'മനുഷ്യനു്' എന്ന അഹങ്കാരഗജ്ജനം നോക്കുക. സകല ജീവികളിലുംവച്ചു് ഉൽകൃഷ്ടനായി, ബുദ്ധിസമ്പന്നനായി, ലോകത്തിന്റെ ഭരണകർത്താവായി വിജൃംഭിച്ചുല്ലസിക്കുന്ന തനിക്കു് തെറ്റിദ്ധാരണ ഉണ്ടാവുകയോ? അങ്ങനെയൊക്കെയുണ്ടു് ആത്മപ്രശംസയ്ക്കു് തുനിയുന്നു. പക്ഷിവേഗത്തെ അതിശയിച്ചു് പറക്കാൻ തനിക്കു കഴിയുന്നില്ലേ? ലോകത്തിന്റെ ഒരറ്റം മുതൽ മറേറ അറ്റംവരെ വാർത്താപ്രചരണം ഞൊടിയിടകൊണ്ടു് സാധിക്കുന്നില്ലേ? ആകാശംതന്നെ കിങ്കരഭാവം വഹിച്ചു് ആ കൃത്യം നിർവഹിക്കുന്നു. ജീവനില്ലാത്ത യന്ത്രങ്ങൾ വ്യക്തവർണ്ണങ്ങളായ ഗാനങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതു് ആരുടെ ശക്തികൊണ്ടു്? വൈദ്യുതശക്തികൊണ്ടു് എന്തെല്ലാം നേടിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ പ്രകൃതിയെക്കൊണ്ടു് വിടുപണി ചെയ്യിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ തെറ്റിദ്ധാരണയ്ക്കു് അടിപെട്ട എന്നു് എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കും? ഈ രീതിയിൽ ആത്മശ്ലാഘയിൽ ഏർപ്പെട്ടു് പരമാർത്ഥത്തിൽനിന്നു് വളരെദൂരം അകന്നു സഞ്ചരി

ക്കുന്നു എങ്കിലും പെട്ടെന്ന് എങ്ങനെയോ ആത്മബോധം ഉണ്ടാകുന്നു. മനുഷ്യന്റെ വിജയങ്ങൾക്കെല്ലാം പുറത്ത് എന്തോ ഒന്നുണ്ടെന്നും ഈ നേട്ടങ്ങൾ കൊണ്ടുമാത്രം പൂർണ്ണസംതൃപ്തി ഉണ്ടാകുന്നില്ലെന്നും ചെറിയ ഒരു തോന്നൽ മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ ഉളവാകുന്നു. ആ എന്തോ ഒന്ന് എന്താണെന്ന് കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയാതെ കിളിക്കൊഞ്ചലിനെത്തന്നെ ശരണം പ്രാപിക്കുന്നു. അതു മനസ്സിലാക്കാൻ ഭൌതികഭോഗങ്ങളിൽ ലയിച്ചുകിടക്കുന്ന ഒരാൾക്കല്ല സാധിക്കുന്നത്. അനായാസഭാസുരമായ ചിത്തവൃത്തിയോടെ ലളിതജീവിതം നയിക്കുന്ന മനുഷ്യനു മാത്രമേ ഏതദ് ഗ്രഹണം സുകരമാകയുള്ളൂ.

68—78

ആ പിടികിട്ടാപ്പൊരുളിനെപ്പറ്റി പൈങ്കിളി പാടുന്നു. ഭൌതികപരിഷ്കാരഭോഗത്തിൽ നിന്നും ജനിക്കുന്ന അസംതൃപ്തമനോഭാവവും അദ്ധ്യാത്മജീവിതത്തിൽനിന്നും ഉദിക്കുന്ന അനശ്വരശാന്തിയും തമ്മിൽ ഉത്തരധ്രുവവും ദക്ഷിണധ്രുവവും പോലുള്ള വ്യത്യാസമുണ്ട്. മനുഷ്യബുദ്ധിവൈഭവഫലമായി സൂര്യചന്ദ്രന്മാരെപ്പോലും വൈദ്യുതശക്തികൊണ്ട് അമ്മാനമാടാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നാൽ തന്നെയും ആ സിദ്ധി നിസ്സാരമാണ്. യഥാർത്ഥക്ഷേമപ്രദാനം ചെയ്യാൻ കഴിയാത്ത ഒന്നാണ്. പ്രപഞ്ചത്തിലെ എല്ലാവസ്തുക്കളേയും തുല്യബുദ്ധിയോടെ വീക്ഷിക്കാനുള്ള സ്നേഹശീലം—അതിൽനിന്നു മാത്രമേ അദ്ധ്യാത്മജ്ഞാനം മനുഷ്യന് ഉണ്ടാകയുള്ളൂ. അതാണ് അറിവ്

മനുഷ്യരാശിക്ക് ഉപേക്ഷിക്കാൻ കഴിയാത്ത അറിവ്. അ അറിവിന്റെ അഗമത്തിൽ പരിശുദ്ധവും പരിശാന്തവും ആയ ഒരു അവസ്ഥ മനുഷ്യനുണ്ടാകുന്നു. അ അവസ്ഥയിൽ ആത്മാവു നവ്യസുന്ദര്യം പ്രാപിക്കും. അ സുന്ദരഭാവത്തിനു് അഴിവില്ല, ചലനമില്ല. "ലോകാഃ സമസ്താഃ സുഖിനോ ഭവന്തു", "നിന്റെ ശത്രുവിനേയും സ്നേഹിക്കുക" തുടങ്ങിയ മഹാതത്ത്വങ്ങളെ കാവ്യരീത്യാ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. എല്ലാമതങ്ങളും എല്ലാ ചിന്തകന്മാരും ഏകകണ്ഠമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളുടെ അന്തസ്സാരമാണു് ഈ വസ്തുത. ഈ പരമാർത്ഥം കേട്ടു കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും മിഥ്യാഭിമാനത്തിൽ മുങ്ങിയിരുന്ന മനുഷ്യമനസ്സ് ഉണരുന്നു. ശാന്തിഗീതത്തിന്റെ അന്തരാർത്ഥങ്ങൾ തെളിഞ്ഞുതെളിഞ്ഞു വരുന്നതായി അനുഭവപ്പെടുന്നു. വീണ്ടും വീണ്ടും ആ തത്ത്വങ്ങളെപ്പറ്റി അനുഭവരസികതയോടുകൂടി പാടുന്നതു കേൾക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. ആ ഗാനം സർവോത്കൃഷ്ടമാണെന്നും അതു് ഏറ്റവും ഉച്ചത്തിൽ എത്തി ലോകഹൃദയത്തിൽ പ്രവേശിക്കേണ്ടതാണെന്നും മനസ്സിലാക്കുന്നു.

ജീവിതം, മനുഷ്യാഭിവൃദ്ധി, പ്രകൃതിമാഹാത്മ്യം, കലാവൃത്തി, യഥാർത്ഥസ്വാതന്ത്ര്യം എന്നീ മൗലികവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി കവിക്കുള്ള ചിന്താകോടികളം ഈ കൊച്ചുകൃതിയിൽ സംഗ്രഹരൂപത്തിൽ, പക്ഷേ സൂക്ഷ്മരീതിയിൽ, വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. പ്രകൃതിയിലെ സുന്ദരവസ്തുക്കളിൽ നിറഞ്ഞു വിളങ്ങുന്ന നിഗൂഢതത്ത്വങ്ങളം ആരായേണ്ടതു് മനുഷ്യന്റെ കർത്തവ്യമാണെന്നും ആ അന്വേ

ഷണം ജീവിതത്തെ സാംസാരികദുരിതങ്ങളിൽനിന്നു് വിമോചിപ്പിച്ചു് അദ്ധ്യാത്മജ്ഞാനത്തോടടുപ്പിക്കുമെന്നും ആത്മബോധമാണു സർവോപരി കാമ്യവും സ്വാതന്ത്ര്യ സുരഭിലവുമായിട്ടുള്ളതെന്നും ഉള്ള നിലപാടാണു് കവി അവലംബിക്കുന്നതു്. ആംഗലകവികളിൽ വേഡ്സ് വത്തു് ഈ മനോവൃത്തി സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. ജീവിതത്തിലെ നിയമവും പ്രചോദനവും പ്രകൃതിയാണെന്നു് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. "That serene and blessed mood in which the affections gently lead us on, until the breath of this corporeal frame and even the motion of the human blood almost suspended, we are laid asleep in body and become a living soul" എന്നു് അനുകരിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഭാഷയിൽ വേഡ്സ് വത്തു് പ്രകൃതിയുടെ സംസ്മരണ ശക്തിയെപ്പറ്റി കീർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ ബോധമാണു് നവമുകുള കർത്താവിനേയും പ്രചോദിപ്പിക്കുന്നതെന്നു കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ വേഡ്സ്വത്തിനെപ്പോലെ പ്രകൃതിയെ വിശകലനം ചെയ്തു് ആ ശക്തിയെതന്നെ പരാൽപരമായി വിശ്വസിക്കാൻ ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവു തയാറാകുന്നില്ല. പ്രകൃതിയേയും പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്ന മഹാശക്തിയിൽ കവിയ്ക്കു പരിപൂർണ്ണവിശ്വാസമുണ്ടു്. ആ ശക്തിയുടെ പ്രതിഫലനം പ്രകൃതിയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു എന്നേയുള്ളു. പ്രകൃതി ഭംഗികളെ ആസ്വദിക്കുക എന്ന വൃത്തി സർവോൽകൃഷ്ടമാണെന്നും സംസ്മരണക്ഷമമെന്നും നിഷ്കളങ്കമായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടു്.

III

പരമാനന്ദം

തെളുതെളെ യൊളിയാന്നിളകിമറിഞ്ഞും
നവചൈതന്യാൽ നടനം ചെയ്യും
എന്നെന്നും തിര തല്ലി വരുന്നൊരു
പരമാനന്ദ തരംഗപരമ്പര
കിളരുന്നെങ്ങും മിന്നു പിളന്നു വ–
ളന്നീടുന്നു കിളന്നീടുന്നു.

താരകനികരം തിരമാലകരംമേ–
ലാലോലാന്ദോളനമാളുന്ന
നാനാവണ്ണ വിചിത്രവിചിന്തക–
ളടിയിലടിഞ്ഞു കിടന്നവയെല്ലാം
ജീവിതജലനിധി തീരത്തിങ്കൽ
ചിതറിത്തെരുതെരെ വിതറീടുന്നു.

അവയുടെ താളത്തിൽതാൻ ജനിയും
മൂതിയുമുദിച്ചു പതിച്ചീടുന്നു.
പത്രപുടങ്ങളം വിടിത്തു കിളന്നെൻ–
വൃത്താകുന്ന പയോധിപതംഗം
പരമാനന്ദത്തള്ളലിലങ്ങനെ
പരവശമായിക്കുവീടുന്നു*

---

* 'ടാഗൂറിന്റെ 'Fruit Gathering'' എന്ന കൃതിയിൽ നിന്നു'. Sept 1927. Old College.

3. പരമാനന്ദം.

അനുഭവപ്രധാനമായ ഒരു കൃതിയാണ് പ്രകൃതം. അനുഭവമെന്നുപറഞ്ഞാൽ പോരാ, അലൗകികമായ, ദിവ്യമായ, ആത്മീയമായ ഒരു് അനുഭവം. പ്രപഞ്ച രഹസ്യങ്ങളെപ്പററി ആരായുകയും സനാതനസത്യത്തെ അന്വേഷിക്കയും ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യാത്മാവിന് സുദർല്ലഭ മായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന സ്വർഗ്ഗീയാനുഭൂതിയെ അശക്തമായ ഭാഷകൊണ്ടു് വിവരിക്കാനുള്ള സംരംഭം മാത്ര മാണിത്. ആ ആനന്ദാനുഭൂതി പ്രാപഞ്ചികവ്യാപാര ങ്ങൾക്കു് അതീന്ദ്രിയാതീതമായ ചില നിമിഷങ്ങളിൽ കലാ കാരന്മാക്കും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാക്കും ഭക്തന്മാക്കും മറവും സിദ്ധിക്കുന്നു. അതു് വിവരണവിധേയമല്ല. വിവരി ച്ചാൽ തന്നെ സാധാരണലോകത്തിനു് ഗ്രഹിക്കാൻ കഴി കയുമില്ല. തേൻ കുടിക്കുന്ന മൂകൻ തേനിന്റെ മാധുര്യം അന്യരെ ധരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതുപോലെ വ്യർത്ഥ മാണു് ആ യത്നം. അവൻ സന്തോഷപരവശനായി ചില മൂളലും ഞരങ്ങലും പുറപ്പെടുവിച്ചു എന്നു വരാം. തുള്ളിക്കളിച്ചു എന്നുവരാം. അനന്തമായ പരാശക്തി യുടെ അളവററ കിരണങ്ങളിൽ ഒന്നിന്റെ അവ്യക്തമായ പ്രതിഫലനമായിരിക്കും മനുഷ്യനു് ഈ അനുഭൂതിയെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതു്. ആ ആനന്ദം ആവിഷ്കരിക്കാ നുള്ള മൂളലും ഞരങ്ങലും മാത്രമാണു് ഇത്തരം കവിത

കം. മിസ്റ്റിക് പ്രസ്ഥാനം എന്നു വ്യവഹരിക്കാവുള്ളതു് ഈ രീതിയിലുള്ള കവിതകളെയാണു്.

1—6, പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ ആനന്ദക്കടലായിട്ടു് കവിയുടെ കണ്ണുകളിൽ പെടുന്നു. ഈശ്വരനു് സത്തു്, ചിത്തു്, ആനന്ദം എന്നു മൂന്നു ഭാവങ്ങൾ വേദാന്തികൾ ആരോപിക്കുന്നതിൽ മൂന്നാമത്തെ ഭാവത്തെയാണു് കവി പ്രപഞ്ചമൊട്ടുക്കു ദർശിക്കുന്നതു്. സൗന്ദര്യം പൊഴിക്കുന്ന തിരമാലകൾ ഇളകി മറിഞ്ഞു് നവചൈതന്യം പൂണ്ടു് അവർണ്ണനമില്ലാതെ തുള്ളിക്കളിച്ചു് ഭൂലോകം ആകമാനം മൂടുന്നതിനു പുറമേ ആകാശത്തെയും ഭേദിച്ചു് അനന്തമായ മറ്റുലോകങ്ങളിലേയ്ക്കു് പ്രയാണം ചെയ്യുന്നു. ആ കാഴ്ചയുടെ അവ്യക്തദർശനം സിദ്ധിക്കുന്ന കവി ആത്മനിർവൃതി അനുഭവിക്കുന്നു.

6—12

സപ്തസ്വരത്തിലേയ്ക്കു് കൂതിച്ചു പായുന്ന തരംഗപരമ്പരകളിൽ കോടാനുകോടി നക്ഷത്രങ്ങൾ ആടിക്കളിക്കുന്നു. അത്ഭുതകൃഷ്ടസൃഷ്ടികൾ പോലും ആ ദിവ്യാനന്ദത്തിൽ നിലനിൽക്കുകയാണെന്നു സൂചന. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉൽപത്തിവൃദ്ധിക്ഷയാദികളെപ്പറ്റി മനുഷ്യൻ നടത്തുന്ന ബഹുമുഖങ്ങളായ ചിന്തകൾക്കൊന്നിനും ഈ തരംഗലീലയുടെ മുൻപിൽ നിൽക്കാൻ പറ്റുകയില്ല. ആ ചിന്തകൾക്കെല്ലാമപ്പുറത്തു് അവയുടെ പിടിയിൽ പെടാതെ അവയെ മുഴുവൻ മുക്കി മറയ്ക്കുന്ന ജലകണികകൾ കൊണ്ടാണു് ആ തിരമാലകൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. ജീവിതസമുദ്രത്തിന്റെ കരയിൽ ചിതറിക്കിട

ക്കേണ്ടിവരുന്ന മനുഷ്യചിന്താസന്തതികൾ മനുഷ്യന്റെ പരിമിതികളെ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നു.

12—18

ഈ പരമാനന്ദതരംഗങ്ങളുടെ താളത്തിനൊപ്പിച്ചു തുള്ളുകയാണു് ജീവിതവും മരണവും. വസ്തുക്കൾ ആനന്ദത്തിൽനിന്നു ജനിച്ചു് ആനന്ദത്തിൽ ജീവിച്ചു് ആനന്ദത്തിൽ ലയിക്കുന്നു എന്ന ഉപനിഷത്തത്ത്വം ശ്രദ്ധേയമാണു്. "Our soul has its anandam, its consciousness of the infinite, which is blissful. This seeks its expression in limits which, when they assume the harmony of forms and the balance of movements, constantly indicate the limitless. Such expression is freedom, freedom from the barrier of obscurity. It is for us to develop this into anandarupam amritam, an embodiment of deathless joy, and only then the infinite in us can no longer remain obscured".—Rabindranath Tagore.

ഈ ആനന്ദം അവ്യക്തമായിട്ടെങ്കിലും അനുഭവിക്കുന്ന കവിയുടെ ഹൃദയമാകുന്ന പയോധിപതംഗം നിറഞ്ഞുവഴിയുന്ന ആനന്ദംകൊണ്ടു് ചിറകുകൾ വിടർത്തി ഉയർന്നു് ചിലതൊക്കെ ക്രുകി വിളിക്കുന്നു. കിളികളുടെ പാട്ടു് അവ്യക്തമധുരമാണല്ലോ. എന്താണു് ക്രുകുന്നതെന്നു് പാടുന്ന കിളിക്കുതന്നെ അറിഞ്ഞുകൂടാ. ദിവ്യാനന്ദത്തിന്റെ പ്രേരണകൊണ്ടു് ഉഴറിയരുളുന്ന മൊഴികളാണു് അവ എന്നു മാത്രം.

കടലിലെ തിരമാലകൾ ഉയരുന്നതിനു തുല്യമായി ശബ്ദങ്ങൾ ആന്ദോളനം ചെയ്യുന്ന ഒരു വൃത്തം കവി ഔചിത്യപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. രവീന്ദ്രനാഥന്റെ Fruit-gathering എന്ന കൃതിയിൽനിന്ന് തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു ഭാഗം ആണ് പ്രതിപാദ്യം. ടാഗോറിന്റെ മിക്ക കൃതികളിലും ഈ ചിന്താസരണിയാണ് കാണുന്നതു്. ഉപനിഷത്തുകളിൽ സർവ്വത്ര പ്രസരിക്കുന്ന ഈ ആശയഗതി ആ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഗാഢമായി പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള മഹാകവിയുടെ പല കൃതികളിലും പരിലസിക്കുന്നതിൽ അദ്ഭുതമില്ല. അവ്യക്തമായി മാത്രം ലഭിക്കുന്ന ഒരു് അപൂർവ്വദർശനത്തെ അവ്യക്തമായ ഭാഷയിൽ വിവരിക്കുമ്പോൾ അവ്യക്തഗ്രഹണമേ പ്രതീക്ഷിക്കാൻ തരമൊള്ളൂ. ആ അവ്യക്താവസ്ഥയുടെ രമണീയതയിൽ ആനന്ദിക്കാനല്ലാതെ ഇത്തരം കൃതികൾ പരിപൂർണ്ണവിശകലനം ചെയ്തു പഠിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. വിശകലനം ചെയ്യുന്തോറും പിടിതരാതെ അകന്നു നിൽക്കുന്ന ഒരംശം ഈ കൃതികളിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും. ചില അപൂർവ്വാനുഭവങ്ങൾ കൊണ്ടു മാത്രമേ ആ അജ്ഞാതതത്ത്വങ്ങളെ അറിയാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ.

IV

തേജോബീജം

ആകാശദേശത്തിലെങ്ങുനിന്നോ–ഒരു
തേജസ്സിൻവിത്തു തെറിച്ചു വീണു
ആ വിത്തിനുള്ളിൽ നിന്നങ്കുരകോടികൾ
ആവിർഭവിച്ചു പടർന്നുവീണു.

അപ്പടർപ്പിന്റെ തലപ്പിൽ പിടിച്ചിരു
പൊൽപൂക്കൾ കോടാനകോടിയപ്പോൾ
അമ്മലർകോടികൾ മുറവും മുതിർന്നു ഹാ
നിർമ്മലകന്ദവൃന്ദങ്ങളായി.

അകാശദേശത്തെ യായവയനപഥം
അകമ്പതാണ്ഡവശാലയാക്കി.
അ ദിവ്യവൃന്ദത്തിലൊന്നായി വന്നിത–
ന്നാദിതൃഖിംഖത്തിന്നാദികന്ദം.

VI

എട്ടൊമ്പതായിട്ട പൊട്ടിത്തെറിച്ചതു
വട്ടത്തിലാടിക്കറങ്ങിനിന്നു.
അഗ്നോളപങ്ക്തിയിലല്പമാമൊന്നിലെ
തീക്കനൽ ചൂടൊട്ട മങ്ങിയപ്പോൾ,

പാറകൾ പൊന്തിപ്പൊടിഞ്ഞു പൊടി പൊട്ടി–
ക്കീറിക്കരുത്തു കാന്താരമായി.
പാറിപ്പറന്നുള്ളോരാവി തണുത്തുടൻ
ചീറിയലയുന്നോരാഴിയായി.

ആഴിയോളത്തിൽ ഞാനന്നോരണുവായി
പ്പാഴിലെങ്ങുന്നോ പറന്നുവീണു.
മീനായും പിന്നെക്കരയേറിപ്പാമ്പായും
മാനത്തു പാറിപ്പറവയായും.

തേജോബീജം

മാനായും മെല്ലെ മരഞ്ചാടിയായും ഞാൻ
നാനാജന്മങ്ങൾ കടന്നു നീന്തി.
കോടിക്കണക്കിനു സംവത്സരങ്ങളും
ഓടിക്കടന്നുപോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു.

വാനരൻ മൂത്തു ഞാൻ വാൽ പോയ് നരനായി
വാനവനാകാൻ മുതിരുകയായ്.

* * * *

മാനവജന്മത്തിൽ മാമകലീലകൾ
വാനവന്മാക്കു മസൂയയേകും.

പാഴ്മുഴി പൂട്ടി ഞാൻ പൂവാടിയാക്കീട്ടു-
ന്നാഴികൾ ക്രൂട്ടിയിണക്കിടുന്നു.
ഊഴി തുളച്ചതിന്നച്ചുതണ്ടിട്ടിടാൻ
താഴുന്നു ഭ്രൂഗർഭഭ്രുവിലീ ഞാൻ

മേൽക്കുമേൽ പൊന്തുന്ന മാളിക തീർത്തു ഞാൻ
മേഘം തുളച്ചു കിളർന്നിടുന്നു.
മീൻപോലെ നീറ്റിൽ ഞാൻ നീന്തുന്നു
കാറ്റിലോ
വെമ്പിപ്പറക്കുന്നു പക്ഷിപോലെ

കാൽക്ഷണംകൊണ്ടു പ്രദക്ഷിണം ചെയ്തിട്ട-
ന്നിക്ഷോണീവൃത്തത്തിലെന്റെ വൃത്തം.
തെക്കേധ്രുവത്തിലെ ക്കാഴ്ചകൾ ഞാനുടൻ
പാക്കുന്നെതിർധ്രുവത്തിങ്കൽ നിന്നും.

കാലദേശത്തിൻ പരിധികൾ ലംഘിപ്പൂ
ലീലാവിനോദങ്ങൾ മാമകങ്ങൾ.
എന്നാലുമീതിയുമാധിയുമെന്നെ
വന്നെന്നെ വാട്ടിവരട്ടിടുന്നു.

എന്നാലാവത്തതില്ലൊന്നുമേയെന്നാലും
എന്നാൽ താനാവതുമൊന്നുമില്ല.
എന്നെയുമീവെറും പൂഴിപ്പൊടിയേയും
ഒന്നിച്ചുകോരുന്നു കറക്കുന്നതായ്,

എന്നിൽ മിന്നുന്നതായെന്നെ മിന്നിപ്പതായ്
ഒന്നുണ്ടതിൻമുമ്പിലേഴയീഞാൻ.
അക്കടലായിട്ടു മുൾമയെ ഞാനാകെ-
മിക്കട്ടകിന്നുള്ളടക്കിനിത്താൻ,

തേജോബീജം

ഇത്തുള്ളിവെള്ളമായാഴിപ്പരപ്പിനോ-
ടൊത്തു പരന്നു വളർന്കൊള്ളാൻ
സന്തതം വാഞ്ഛരിപ്പേനാവാഞ്ഛാബീജത്തിൽ
താൻ തങ്ങിനിൽക്കുമോ സാധ്യതയും!

ഹന്ത ഞാനെന്നോളമിത്തീവ്രതേജസ്സിൻ
സന്തമസത്തിലൂഴന്നീടേണം.*

---

* Old College—August 1932

4. തേജോബീജം

ശാസ്ത്രലോകത്തു പ്രചരിക്കുന്ന ചില മഹനീയസിദ്ധാന്തങ്ങളെ ഈ കൃതിയിൽ സരസമായി ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രീയസംജ്ഞകളുടെ പരുപരുപ്പും ഗ്രഹണവൈഷമ്യവും പരിഹരിച്ച് ലളിതവും സുകുമാരവും ആയ വിധത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭീർഘദീഘ്രമായ ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ രസകരമായ ചരിത്രം കണ്ണാടിയിലെന്നപോലെ പ്രതിഫലിക്കുന്നു.

പ്രപഞ്ചോൽപത്തി, സൗരയൂഥത്തിന്റെ ആവിർഭാവം, ജീവന്റെ ഉദയം, പരിണാമങ്ങളിൽ ക്രൂടി നീന്തി നീന്തി മുന്നോട്ടുപോകുന്ന മനുഷ്യൻ എന്നീ വിഷയങ്ങളെപറ്റി ഹ്രസ്വസുന്ദരമായ ഒരു വിവരണം നമുക്കു ലഭിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രതത്ത്വങ്ങളെ ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ഇത്തരം കൃതികൾ ഭാഷയിൽ വളരെ അപൂർവമാണു്. അനുകരണാർഹമാണു് ഈ സമാരംഭം.

1—4

തേജസ്സിന്റെ ആവിർഭാവം എവിടെ നിന്നാണെന്നു് നിസ്തുല പ്രജ്ഞനായ മനുഷ്യനു് ഇന്നുവരെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ആ പരമദയനീയമായ അജ്ഞതയെ സൂചിപ്പിക്കാനാണു് "എങ്ങുനിന്നോ" എന്ന പ്രയോഗം. ഉൽപത്തി അറിയാൻ പാടില്ലെങ്കിലും ആകാശത്തിലാണു് തേജസ്സു് ആദ്യമായി പ്രകാശിച്ചതെന്നാണു്

ശാസ്ത്രവിശ്വാസം. ആ തേജസ്സ് പൊട്ടി മുളച്ച് അസംഖ്യം ജ്യോതിർഗോളങ്ങൾ ആകാശത്തുണ്ടായി. ആ ദ്യതേജസ്സാകുന്ന വിത്തിൽ നിന്നും ഉണ്ടായ മുളകൾ വളർന്ന് പൂത്ത പൂക്കളാണ് മറ്റു തേജസ്സുകൾ. ആ അസംഖ്യം ഗോളങ്ങൾ തന്നെ മറ്റസംഖ്യം തേജസ്സുകളുടെ ഉൽപത്തിക്ക് കാരണഭൂതമായി. അങ്ങനെ ജനിച്ച നിരവധി ജ്യോതിസ്സുകളിൽ ഒന്നു മാത്രമാണ് ജാജ്വല്യമാനമായ ആദിത്യബിംബം. ഈ ഘട്ടങ്ങളിലൊക്കെ ഒരു ചെടിയുടെ വളർച്ചയുമായി തേജസ്സിനെ സാമ്യപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. കോടാനകോടി, അമ്മമലർ കോടികൾ, ദിവ്യവൃന്ദം എന്നീപ്രയോഗങ്ങളിൽ ആദിത്യനെപ്പോലും ഉദ്ഭവിപ്പിച്ച തേജസ്സുകളുടെ സമൃദ്ധിയും അനന്തതയും അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു.

സൂര്യഗോളത്തിന് കാരണഭൂതമായ തേജസ്സ് ഏഴെട്ടായി വിഭജിക്കപ്പെടുകയും അവ ചുറ്റിക്കറങ്ങിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ആ വിഭാഗങ്ങളിൽ അതിനിസ്സാരമായ ഒന്നാണ് ക്രമേണ തണുത്തു ഭൂമിയായിത്തീർന്നത്. എല്ലാ അംശങ്ങളേയും കൂട്ടിച്ചേർത്ത് സൗരയൂഥം എന്നു വ്യവഹരിക്കുന്നു.

ഇനി, ഡാർവിന്റെ പരിണാമസിദ്ധാന്തത്തിലേക്ക് കടക്കുകയാണ്. കടലിലാണ് ജീവൻ ആദ്യമായി

ഉണ്ടായതു്. അണു മുതൽ മനുഷ്യൻ വരെയുള്ള പരിണാമങ്ങളും മനുഷ്യൻ ബുദ്ധിപൂർവ്വം മനസ്സിലാക്കി. പക്ഷേ അണുവിന്റെ ഉൽപത്തി "എങ്ങനേം" എന്നല്ലാതെ ഒരറിവും ഇല്ല. കടൽ ജീവികളിൽ നിന്നു കരജീവികളായി മാറി ശാഖോപശാഖമായി പാമ്പു്, പറവ, മാൻ, കുരങ്ങു് മുതലായ വടിവുകളും സ്വീകരിച്ചു് അനേകലക്ഷം സംവത്സരങ്ങളും കൊണ്ടു് മനുഷ്യനുണ്ടായ കഥ വളരെ രസാവഹമാണല്ലൊ. ആ പരിണാമം അവിടെ നിന്നിട്ടില്ല. മനുഷ്യാവസ്ഥയിൽ നിന്നും ദേവതുല്യനായി ഉയരാനാണു് അവന്റെ ശ്രമം. ദേവന്മാക്കു പോലും അസൂയാജനകങ്ങളായ അനവധികൃത്യങ്ങളും അവൻ ഈ ഭൂമുഖത്തിൽ ആവിർഭവിച്ചതിനു ശേഷം നിർവഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ചില സിദ്ധികളെപ്പറ്റി പരാമർശിക്കുന്നു. കൃഷി ചെയ്യുന്നതിനും മരുഭൂമിയിൽ ആരാമം നിർമ്മിക്കുന്നതിനും അവനു കഴിയും. കരയും കടലും ക്ഷുദ്രിയിണക്കത്തക്ക ഗതാഗതമാർഗ്ഗങ്ങളും സുലഭമായി കണ്ടു പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭൂഗർഭപരമായ അറിവുകളും പലതും നേടിക്കഴിഞ്ഞു. അംബരചുംബികളായ മഹാസൗധങ്ങളും അസംഖ്യം ഉയർന്നു. മത്സ്യത്തെപ്പോലെ ലഘുതയോടും ശീഘ്രതയോടും ക്രൂടി വെള്ളത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ അതേ സമയം പക്ഷിയേപ്പോലെ ആകാശത്തിൽ പറക്കാനും സമർത്ഥനാണു്. വിശാലമായ ഭൂതലത്തിൽ ഒരിടത്തെ വാർത്ത വേറൊരിടത്തു് ക്ഷണനേരംകൊണ്ടു് അറിയാൻ തക്ക യന്ത്രോപകരണങ്ങളും എത്ര എളുപ്പം കണ്ടു പി

ടിച്ചു. ദൂരത്തെ അതിക്രമിച്ച് പരസ്പരം മനുഷ്യർക്ക് കാണുന്നതിനുപോലും ഇന്നു സാധിക്കുമല്ലോ. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ കാലത്തെയും ദേശത്തെയും ജയിക്കുക എന്ന വിനോദത്തിലാണ് മനുഷ്യൻ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

ഇത്രയും കൊണ്ടായില്ല. ഈ യശോഗാനം ഒരു വശംമാത്രമാണ്. ശുഭാപ്തിവിശ്വാസത്തെ ഹനിക്കുന്ന പല പരിമിതികളും മനുഷ്യനെ വലയം ചെയ്യുന്നു. അവന്റെ സർവശക്തികൾക്കും അതീതമായി പലതും ഈ ഭൂമിയിൽ ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് മനുഷ്യസിദ്ധിയെപ്പറ്റിയുള്ള പരാമർശം അവസാനിപ്പിച്ച് ഈശ്വരസത്തയെ പുകഴ്ത്തുന്നത്. ബുദ്ധിസമ്പന്നനായ മനുഷ്യൻ ദുഃഖസഹസ്രങ്ങളിൽ പെട്ട് ഉഴലുകയാണ്. ഈതിബാധകളിൽ നിന്നും അവൻ രക്ഷപ്പെട്ടിട്ടില്ല. മനുഷ്യനെക്കൊണ്ടു സാധിക്കാത്ത ഒന്നുംതന്നെ സാധാരണമായി നാം ദർശിക്കാറില്ല. പക്ഷേ ഒന്നുംതന്നെ മനുഷ്യന്റെ ശക്തികൊണ്ടുമാത്രം സംഭവിക്കുന്നില്ലെന്ന് പ്രത്യേകം ധരിക്കേണ്ടതാണ്. എല്ലാജീവികളിലും വെച്ച് ഉത്കൃഷ്ടനായ മനുഷ്യനെയും അതിനിസ്സാരമായ മൺതരിയേയും ഒരേ ചരടിൽ കോർത്തു് അവരുടെ പ്രവൃത്തികളെ നിയന്ത്രിച്ച് സർവ്വൈശ്വര്യങ്ങൾക്കും ഹേതുഭൂതമായി സർവാന്തർയാമിയായി വിജയിച്ചരുളുന്ന പരാശക്തിയുടെ മുൻപിൽ കടലും കരയും ആകാശവും ചവിട്ടിത്തേച്ച് ദിഗ്ജയം നടത്തുന്ന മനുഷ്യൻ വെറും നിസ്സാരവസ്തുവാണ്. ആ ദിവ്യശക്തിയാണ് പരമാർത്ഥം, സത്യം. മറ്റെല്ലാം അനിത്യവും അസത്യവുമാണ്.

ആ മഹാമഹസ്സിനെ തുച്ഛമായ മനുഷ്യജീവിയിൽ അടക്കി നിത്താൻ ആണ് ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. ഈശ്വര ചൈതന്യത്തെ കടലായും മനുഷ്യനെ കടുകായും ശ്രുപ ണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പരമാത്മാവിനെ സാക്ഷാത്കരി ക്കയാണല്ലോ മനുഷ്യന്റെ പരമലക്ഷ്യം. ആ മഹാ സമുദ്രത്തിനു തുല്യമായി വളരുന്നതിന് മനുഷ്യനാകുന്ന നീർത്തുള്ളി ഇച്ഛിക്കുന്നു. ആ ആഗ്രഹം സഫലമാകുമോ എന്ന് തന്റെ നിസ്സാരതയെപ്പറ്റി പരിഗണിക്കുന്ന കവി സംശയാലുവാകുന്നു. പരാത്മചൈതന്യമെന്ന മഹാതേജസ്സിന്റെ നിഴലുകൾ മാത്രമാണ് ലൗകിക സുഖഭോഗങ്ങൾ. ആ നിഴലിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതിലുള്ള നൈരാശ്യവും മഹാമഹസ്സിനെ പ്രാപിക്കാനുള്ള ഔത്സു ക്യവും കവി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു.

ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ വിവരണത്തിൽ തുടങ്ങി അതിഗഹനമായ തത്ത്വചിന്തയിലവസാനിക്കുന്ന ഈ കൃതി ലളിതവും അതേ സമയം തന്നെ ഗംഭീരവുമാണ്. ശ്രുദ്ധഭാഷാപദങ്ങളുടെ ആശയാവിഷ്കരണശേഷിയും കമനീയമായ സമ്മേളനവും അത്ഭുതകരമായിരിക്കുന്നു. ദീർഘവിവരണങ്ങൾ കൊണ്ടുപോലും വെളിപ്പെടാത്ത ശാസ്ത്രതത്ത്വങ്ങൾ അക്ലിഷ്ടഭാസുരമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ത്തിയിട്ടുണ്ട്.

V

ഒരു സ്വപ്നം

[പാന]

നീലുപാടും മരങ്ങളുറങ്ങുന്ന
വായുപോലുമനങ്ങാതിഴയുന്ന.

ഈ മലക്കാവിൽ നിന്നു മയങ്ങുന്ന
തൈമരങ്ങളിൽ ചേർന്നു പടർന്നുപോയ്
തോളിൽ ഞാലുന്ന വെള്ളിത്തലപ്പിലെ-
ന്നാത്മമയക്കുമിളംപൂങ്കുലകൾമേൽ

തെല്ലിതറംവിടർന്നുള്ള പൂവിനുള്ളിൽ
വെണ്ണിലാവൊളിഞ്ഞുമ്മ വയ്ക്കുന്ന ഹാ!

കാവിനുള്ളിലുള്ളോരു വെളിവിലാ-
യങ്ങിങ്ങോമൽ തളിർപ്പടർപ്പാളിടും
പുൽത്തകടി കിനാവു കണ്ടങ്ങനെ
പുഞ്ചിരിക്കുന്നു, ചാറുന്ന കണ്ണുനീർ.

പാലുപോലെ പൊഴിയും നിലാവിലാ-
പുൽപുറത്തിവൻ നിശ്ചലം നിന്നുപോയ്
ഞാനെന്നുള്ള നിനവും മറന്നുപോയ്!
നൂനമാനന്ദനിദ്രയിലാഴ്ന്നുപോയ്.

* * * *

നാലുപാടും കുളിർകാറു വീശുന്നു,
തൈമരങ്ങളുരക്കണ്ണ് തുറക്കയായ്
വെണ്ണിലാവൊളി പൊൻപേന കൊണ്ടിതാ!
നീലചിത്രങ്ങൾ തീക്കുന്ന മഞ്ഞ് ജ്വാല

നവ്യചൈതന്യമെന്തോ കടന്നപോൽ
ജീവനാഡി തുടിച്ചുണരുന്നു മേ
വാനിൽ മേലിലെന്തെന്തേയുദിയ്ക്കുന്ന
പൊൻവളർപ്രഭാമണ്ഡലം നൂതനം!

ഒരു സ്വപ്നം

ദിവ്യസൗരഭ്യമെന്തോ പരക്കുന്നു,
ദിവ്യരൂപങ്ങൾ താഴ്ന്നിതേ! യിതേ!!
മോഹനാംഗികൾ കോമളകന്യകൾ
സർവ്വലാവണ്യസാരസ്വരൂപകർ,
എന്റെ ചുറ്റും വലംവച്ചു ദേവിമാർ
ലോലലാസ്യവിലാസങ്ങൾ തൂകിനാർ.

പൂല്ലസൂനങ്ങൾ, ഗാനാമൃതലീലകൾ,
നിന്നലഞ്ഞു നറുന്തേൻ വഴിഞ്ഞുപോയ്.

പൊൻമലർമേൽ മയങ്ങും മണംപോലെ
പൂനിലാവു പുണരും കുളിർമപോൽ
ഇറ്റിറ്റോരോലും കുളിർനീരരുവിമേൽ
നൃത്തമാടുന്ന തുവെണ്മപോലെയോ
കാൽചിലമ്പിൻ 'ഝലഝല'മൊത്തു ഞാൻ
ലോലലാസ്യവിലാസങ്ങൾ തൂകിനേൻ.

ആനന്ദാബ്ധിയിൽ വെൺനുരയായി ഞാൻ!
കൺ മിഴിക്കുന്ന കാണുന്നതെന്തു ഹാ!! *

---

* Old College 1924.

5. ഒരു സ്വപ്നം.

ഭാവനാവിലസിതമായ സ്വച്ഛന്ദഗീതങ്ങളെ(Imaginative lyrics) പ്രഗല്ഭമായി പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന ഒരു കൃതിയാണു് "ഒരു സ്വപ്നം." ബാഹ്യലോകത്തെ വിസ്മരിച്ചു് അനന്തമായ ഹൃദയസൌന്ദര്യത്തിൽ ലയിച്ചു് ആനന്ദനിർവൃതിയടയുന്ന കലാകാരനു് ഇത്തരം ഒരു സ്വപ്നമുണ്ടായി എന്നു വരാം. ആ സ്വപ്നലോകത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന രമണീയരംഗം പ്രകാശവും അമൃതവർഷവും ദിവ്യതയും സാരസ്യവും മേളിച്ചിയങ്ങുന്ന ഒന്നാണു്. പ്രകൃതിഭംഗികളെ നേർപ്പിച്ചു നേർപ്പിച്ചു് മാധുര്യം വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ ചെയ്യുന്ന യത്നം തികച്ചും സഫലമായിട്ടുണ്ടു്. പ്രതിപാദ്യത്തിന്റെ മൃദുലതയെ രക്ഷിക്കത്തക്ക ലളിതമായ ഭാഷയും ലാഘവം തുളുമ്പുന്ന ഘടനയും ഈ കൃതിയെ അടിതൊട്ടു മുടിവരെ ഹൃദ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നു.

1—8

സുന്ദരസങ്കല്പങ്ങൾ തുന്നിപ്പിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ആ സ്വപ്നലോകത്തിൽ നാം ഏതെല്ലാമാണു കാണുക. ശാന്തതയിൽ തല ചായ്ച്ചു മയങ്ങുന്ന മരങ്ങൾ, നിശ്ചലതയ്ക്കും ചലനത്തിനും ഇടയ്ക്കു ഇഴഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വായു, തൈമരങ്ങളിൽ ചുറ്റിപ്പടർന്നു ഞാലുന്ന വള്ളികൾ, ആവള്ളികളുടെ വെള്ളിപോലെ മിന്നുന്ന തലപ്പു്, തലപ്പി

ലായി ഇളംപൂങ്കുലകളും, പൂങ്കുലയിൽ അല്പാല്പമായി വിടിരുന്ന പൂവ്, തളിപ്പടപ്പിൽക്കൂടി ഒളിഞ്ഞുനിന്ന് ആ പൂവിനെ ചുംബിക്കുന്ന വെണ്ണിലാവ്, എന്നിങ്ങനെ മൃദുലതയ്ക്കും സൗന്ദര്യത്തിനും സൗകുമാര്യത്തിനും സ്നേഹത്തിനും വിളനിലമായ വസ്തുക്കളുടെ സങ്കലനത്തിൽനിന്ന് അനുഭ്രതമാകുന്ന പരമാനന്ദംകൊണ്ട് പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്ന ഒരു ഫാകാര ധ്വനി. "തെല്ലിതാം വിടർന്നുള്ള പൂവിന്നുള്ളിൽ, വെണ്ണിലാവൊളിഞ്ഞുമ്മ വെയ്ക്കുന്ന ഹാ!" എന്ന ഭാഗത്തു രാഗഭാവം തേച്ച ഒരു പട്ടുനൂലിഴ അവ്യക്തസുന്ദരമായി ഓടിച്ചിട്ടുണ്ട്. മരങ്ങളുടെ പച്ചയും പൂങ്കുലയുടെ ചുവപ്പും വെണ്ണിലാവിന്റെ ധവള്യവും യോജിച്ചുണ്ടാകുന്ന വർണ്ണശാബല്യം പ്രിയദർശനമായിരിക്കുന്നു. Keatsന്റെ Lamia St: Agne's Eve, Shelley യുടെ Prometheus Unbound തുടങ്ങിയ കവിതകളും വർണ്ണശബളതയ്ക്ക് നിദർശനങ്ങളാണ്.

"See the pale azure fading in to silver,
Lining it with soft yet glowing light,
Looks it not like lulled music sleeping there;"

(Shelley)

"And as I sat over the light blue hills
There came a voice of revellers: the rills
In to the wide stream came of purple hue
It was Bacchus and his crew!

The earnest trumpet spake, and silver thrills
From kissing Cymbals made a merry din.
It was Bacchus and his kin!
Like to a moving vintage down they came
Crowned with green leaves and faces all on flame.
(Keats)

ഇവയിൽ ആദ്യത്തെ ഖണ്ഡത്തിൽ തേഞ്ഞുതേഞ്ഞു വരുന്ന നീലിമ, നീലിമ അല്പാല്പമായി മാഞ്ഞുണ്ടാകുന്ന വെണ്മ, ധാവല്യത്തിൽക്രൂടി തന്തുമാത്രമായി ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഉജ്ജ്വലപ്രകാശം, എന്നിവയെ ഒത്തുചേത്തു് ആ വർണ്ണസങ്കരസൗന്ദര്യത്തെ രാഗതാളലയസംയുക്തമായ, അതേ അവസരത്തിൽ തന്നെ, അത്യന്തശാന്തമായ സംഗീതത്തോടു് ഉപമിക്കുന്നു. വർണ്ണശബ്ദസമ്മിശ്രണം എന്ന കലാവിദ്യയാണു് ഈ ഘട്ടത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. രണ്ടാമത്തെ ഉദാഹരണത്തിൽ കന്നുകളുടെ അല്പാല്പനീലിമയും, അരുവികളുടെ അരുണവർണ്ണം കലർന്ന നീലിമയും, ഇലപ്പടർപ്പുകളുടെ പച്ചയും വാദ്യഘോഷങ്ങളിൽനിന്നു് പുറപ്പെടുന്ന ചൈതന്യപൂർണ്ണമായ നാദങ്ങളുടെ രജതപ്രഭയും കൂട്ടിയിണക്കി അനിർവ്വചനീയമായ ആനന്ദം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. ഈ കാവ്യസന്ദർഭം മലയാളത്തിൽ നിയതമായി സ്വീകരിച്ചുകാണുന്നില്ല.

ആരാമം, ആരാമത്തിലെ തൈമരങ്ങൾ, തൈമരങ്ങളിലെ വള്ളി, വള്ളിയുടെ തലപ്പു്, തലപ്പിലെ പൂങ്കുല, പൂങ്കുലയിലെ പൂവു്, പൂവിലല്പം വിടർന്ന ഇതൾ എന്നു് അനുക്രമവും സരസവുമായ ഒരു സംവിധാന

രീതി നാം അറിയാതെ തന്നെ ഹൃദയത്തിൽ ആനന്ദ മുദ്രണം അനുഭവിക്കുന്നു.

Lines 8 to 16.

മലക്കാവിനു വെളിയിൽ അങ്ങിങ്ങു തളിർപ്പടർപ്പു ണിഞ്ഞ പുൽത്തകടി കാണുന്നു. ആ രമ്യസ്ഥലി സ്വപ്നം കണ്ടു കണ്ടു പുഞ്ചിരിക്കുകയും കണ്ണുനീർ തൂകുകയും ചെയ്യുന്നു. പുൽത്തകടിയുടെ പുഞ്ചിരി പൂക്കൾ പൊഴിക്കുന്നു കാന്തിയും, കണ്ണുനീർ മഞ്ഞുതുള്ളികളും ആയിരിക്കണം. ആനന്ദം തുളുമ്പുന്ന ഒരു രംഗത്തിലാണു കവി നിൽക്കുന്നതു്. സന്തോഷവിവശനായി, പ്രേമ രസികനായി, ഉമ്മ വയ്ക്കാനൊരുങ്ങുന്ന വെണ്ണിലാവിന്റെ ചുവട്ടിലുമാണു കവി നിൽക്കുന്നതു്. കീഴും മേലും ആനന്ദത്തിന്റെ ക്രൂത്തരങ്ങായി മാറിയിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെത്തന്നെയും മറന്നു് ആനന്ദനിഗ്രാഹിണനാകാതെ വിചാര ശക്തി നശിച്ച ഭാവുകബോരനായ കവിക്കു് എന്തുചെയ്യാൻ കഴിയും.

അത്ഗ്രഹണത്തിനു് ഏറ്റവും എളുപ്പമുള്ള മട്ടിൽ ആണു് വാക്കുകളും വാക്യങ്ങളും പ്രതിപാദനവും. ഈ സ്വഭാവം പ്രതിപാദ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഔചിത്യസംപൂർണ്ണമാണു്.

"നിന്നുപോയ്, മറന്നുപോയ്, ആണ്ടുപോയ്" എന്നു് ഏകപദം ആവർത്തിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അകൃത്രിമതയും ലാളിത്യവും ഗാനരസികതയും വർദ്ധിക്കുന്നു.

ഈ ഗുണങ്ങൾ സച്ചന്ദഗീതത്തിന്റെ മാമ്മികങ്ങളായ പ്രത്യേകതകളാണല്ലോ.

Lines 16 to 32.

നിശ്ചലപ്രകൃതിയുടെ സൗന്ദര്യമാണിതുവരെ വർണ്ണിച്ചത്. സൂപ്താവസ്ഥയിലെ പ്രകൃതിയെ ദർശിച്ച കവി ഇനി ചലനസൗന്ദര്യത്തിലേയ്ക്കു കടക്കുന്നു. അനങ്ങാതെ ഇഴയുന്ന വായു നാലുപാടും വീശിത്തുടങ്ങുന്നു. മയക്കത്തിൽ വീണിരുന്ന തൈമരങ്ങൾ അരക്കണ്ണു തുറക്കുന്നു. അല്പാല്പം വിടർന്നിരുന്ന പൂക്കൾ പൂർണ്ണമായി വികസിച്ച് കാറിൽ ഉലഞ്ഞാടുന്നു. ഒളിഞ്ഞുമ്മവെച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന വെണ്ണിലാവിന്റെ കിരണങ്ങൾ തളിർപ്പടർപ്പിന്റെ ശ്യാമളതയിൽ പ്രതിഫലിച്ച് മനോഹരങ്ങളായ നീലചിത്രങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നു. പുൽത്തകടിപോലും മുമ്പു കിനാവു കാണുകയായിരുന്നു. പ്രകൃതിസൃഷ്ടിയുടെ സമ്പൂർണ്ണസൗഭാഗ്യത്തിൽ ലയിച്ചുപോയ കവിഹൃദയവും ആനന്ദസുഷുപ്തിയിൽ മുങ്ങിയിരുന്നു. ഇപ്പോഴാകട്ടെ പ്രകൃതിയുടെ ചലനത്തിനൊത്ത് ആ ഹൃദയവും ചലിച്ചുതുടങ്ങുന്നു. ഒരു നവ്യചൈതന്യം ഉള്ളിൽ ഉദ്ഭവിക്കുന്നു. ജീവനാഡി തുടിച്ചുണരുന്നു. പ്രകൃതിയിലെ നിലപാടൊപ്പിച്ച് കവിയുടെ ഹൃദയവ്യാപാരങ്ങളെ വിവരിക്കുന്ന രീതി Wordsworth അത്യന്തം ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു.

ആകാശത്തു നൂതനങ്ങളായ പ്രഭാമണ്ഡലങ്ങൾ ഉദയം ചെയ്യുന്നു. ദിവ്യമായ സൗരഭ്യത്തിന്റെ പ്രസരണം!

ദിവ്യങ്ങളായ രൂപങ്ങളുടെ അവതരണം! സർവ്വത്ര ചല നത്തിന്റെ കാന്തി! ഉണവ്വിന്റെ പ്രൌഢി! മോഹനാം ഗികം, കോമളകന്യകം എന്നിങ്ങനെ ആ രൂപങ്ങളെ വർണ്ണിക്കാൻ വൃഥാ യത്നം ചെയ്യുന്ന കവി വിഫലത മനസ്സിലാക്കി "സർവ്വലാവണ്യസാരസ്വരൂപകം" എന്നു മുരുക്കുന്നു. അത്രമാത്രം വിവരണാതീതമാണ് ആ സൌന്ദര്യം. അതിനു് പുറമേ ആ ദേവിമാരുടെ ലോലലാസ്യവിലാസങ്ങളും! വിരിഞ്ഞുമലർന്ന പൂക്കളും സപ്തസ്വരനിനകളുടെ സംഗീതമാധുരിയിൽ ലയിച്ചു് ആടിയുലഞ്ഞു് നടന്നേൻ പൊഴിഞ്ഞു. അവിചാരിതമായി തന്നത്താനറിയാതെ ഗാനാനന്ദലീനമായതുകൊണ്ടാണ് വഴിഞ്ഞുപോയ് എന്നു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ദിവ്യസൌന്ദര്യം, ദിവ്യസൌരഭ്യം ദിവ്യകന്യകളുടെ ലാസ്യവിലാസങ്ങളും, പൊൻവളർപ്രഭാമണ്ഡലം തുടങ്ങിയ ഓരോ അംശവും മുമ്പു കണ്ട സുന്ദരരംഗത്തിൽനിന്നു വിഭിന്നമാണു്. ഈ സൌന്ദര്യത്തിനു് അഭൌമമായ കഞ്ചുകം കവി നല്കുന്നു. ആ അലൌകികസൌന്ദര്യം ആസ്വദിക്കുന്ന കവി അശ്രുപൂർണ്ണമിളിതമായ ആനന്ദത്തിൽ മുങ്ങുന്നു. സർവ്വേന്ദ്രിയങ്ങളും പ്രീണനം നൽകുന്ന ആ രംഗത്തിന്റെ ഒരംശമായിത്തീരുകയാണു കവി. കവിയുടെ അംഗങ്ങളും ചലിക്കുന്നു. പാട്ടിൽ ലയിച്ച പൂക്കളും, ആടിയുലഞ്ഞു നടന്നേൻ വഴിഞ്ഞതുപോലെ കവിയുടെ ഉള്ളിൽ ഊറിനിറഞ്ഞ പരമാനന്ദം കര കവിഞ്ഞു പുറത്തു വന്നു. സപ്തസ്വരനാദത്തെ അനുകരിച്ചു് ലോലലാസ്യവിലാസങ്ങളിൽ ഏർപ്പെ

ടുന്നതിനു കവിയും പ്രേരിതനായി. "Art is the daughter of joy"എന്നാണല്ലോ പണ്ഡിതമതം.

32—38

കലാകാരന്റെ നൃത്തനം അമരകുമാരികളുടെ നൃത്തനത്തോട് അദ്വൈത കൈക്കൊണ്ടു. അവരുടെ കാൽച്ചിലമ്പൊലിയോട് ഇണങ്ങിച്ചേന്ന ലോലലാസ്യവിലാസങ്ങളും ഹൃദയാപഹാരകമെന്നേ പറയേണ്ടു. പൊന്മലരിൽ മയങ്ങുന്ന മണവും പൂനിലാവു പുണരുന്ന കുളിർമയും കുളിർനീരരുവിമേൽ നൃത്തമാടുന്ന ധാവല്യവും എത്രമാത്രം ആധാരവസ്തുക്കളിൽനിന്ന് അവിഭാജ്യമാണോ, അത്രകണ്ടു പൊരുത്തം കലാകാരന്റെ നൃത്തനത്തിനും ദേവിമാരുടെ കാൽച്ചിലമ്പൊലിക്കും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ഭംഗിത്തും ആദ്യം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതുപോലെ മൃദുലതയും സൗകുമാര്യവും മാധുര്യവും കൈകോർത്തു നിന്നു നടനം ചെയ്യുന്നു. വെറും സൂചനകളല്ലാതെ പൂർണ്ണവിവരണമോ വിശദീകരണമോ കാണാനില്ല. പക്ഷേ അവ സഹൃദയന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അനശ്വരമായ പ്രഭാവർഷം പെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒട്ടൊട്ടു വിവരിച്ചും ഒട്ടൊട്ടു സൂചിപ്പിച്ചും പരിപൂർണ്ണഭംഗി സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഒരു കാവ്യഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം.

" Two sister antelopes by one fair dam, snow white
and swift as wind,
Nursed among lilies near a brimming stream"
(Shelley)

അനന്തമായ പരമാനന്ദസമുദ്രത്തിലെ വെൺനുരയായി കവി മാറിക്കഴിയുന്നു. അടിയൊഴുക്കിന്റെ ഊക്കു

കൊണ്ട് നടുക്കടലിൽ അടിച്ചുയർത്ത് കലങ്ങിപ്പതഞ്ഞു് കരയോടടുക്കുന്ന തിരമാലയിൽ നിന്നും ഉതിരുന്ന വെൺനുര! ബ്രഹ്മാനന്ദസുചിവമായ നിർവൃതി! പക്ഷേ ആ പരാൽപരമായ അവസ്ഥാവിശേഷം അതാ മറയുന്നു. സ്വപ്നലോകം അതിന്റെ സർവ്വാംഗീണമായ ചേതോഹാരിതയോടുക്രൂടി പൊട്ടുന്നനവെ പൊലിയുന്നു. സങ്കല്പത്തിൽ നിന്നു യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേയ്ക്ക് കവി കണ്ണു മിഴിക്കുന്നു. നൈരാശ്യവിവശനായി 'ഹാ!' എന്നുഴറി വിളിച്ചു പോകുന്നു. എട്ടാമത്തെ വരിയിൽ ആനന്ദപരവശമായി ഹാ! എന്നു വിളിക്കുന്ന കവിഹൃദയം തന്നെയാണ് അവസാനത്തിൽ പരുപരുത്ത യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളം നേരിട്ട് ശോകനിർഭരമായ ഹാകാരം ഉച്ചരിക്കുന്നതു്. എന്തൊരു വ്യത്യാസം! ആ അന്ത്യശബ്ദത്തിന്റെ അടിയിൽ നിന്നും മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ പരിദീനമായ ഞരക്കം ഉയരുന്നു. വിവരണാതീതമായ അത്തരം ആത്മവേദന അനുഭവിച്ചറിയാൻ മാത്രമേ കഴിയുകയുള്ളൂ. അതും സഹൃദയനു മാത്രം! ആ അനുഭൂതിസാഗരത്തെ ഒരൊറ്റ പദം കൊണ്ട് ദിഗ്ദർശനം ചെയ്തിട്ട് കവി വിരമിക്കുന്നു.

VI

കവിതോദയം

ക്രൂരിരുൾ നീങ്ങുന്ന വെൺകതിർമാലകം
തൂവിയെൻദേവിയുദിച്ചീടുന്നു.

എന്നുള്ളിലെങ്ങുമേ പൊന്താർ വിരിഞ്ഞിളം--
പൂന്തേൻ തുളുമ്പും മണം വീശുന്നു.

വിശപ്പുകളെല്ലാമലിയുമാറെങ്ങുമേ–
യുദ്ഗളിക്കുന്ന കളനാദങ്ങളും.

സങ്കല്പകല്പക പൂമരമെൻദേവി
പൊൻകരംകൊണ്ടു തലോടുന്നേരം

* ഒരു പ്രഭാതാനുഭൂതി.

ലീലാവിലാസങ്ങളാലേ മയങ്ങിയെ-
ന്നാത്മാവുയരുന്ന മേലേ മേലേ!

പൊങ്ങുന്ന സൂര്യഭഗവാനെ പൂൽകുവാൻ
തിങ്ങുന്ന സൗവർണ്ണ വിഗ്രഹങ്ങൾ

മന്ദാക്ഷമന്ദരായ് നിലകൊള്ളുമ്പോളെന്നമ്മ
പുഞ്ചിരിക്കൊള്ളുന്നോ പിമ്പിൽനിന്നും

തെന്നൽന്തൽ തുങ്ങി നീയുഞ്ഞാലിലാടുന്നോ
പൊന്നാവിപോലെ പറന്നീടുന്നോ

കോപംകൊണ്ടു ചീറുന്ന കാറണിപ്പാഴാഴി-
വെൺതിരപ്പന്തിമേൽ നീന്തുന്നോ നീ!

എങ്ങെങ്ങു നീന്തുന്ന നീന്തി മറയുന്നെൻ-
വിദ്യാഗഗനത്തിൽ വിളുമ്മാലേ!

ക്ലേശങ്ങളം നീങ്ങുവാൻ തീവ്രക്ലേശം പേറി
നിർവാണം തേടുന്ന യോഗി താനും

വിശ്വരഹസ്യങ്ങളം സദ്രസാർദ്രങ്ങളായ്
തുവും നിൻ മഞ്ജുധ്വനികളം കേൾക്കുകിൽ

ബ്രഹ്മാനന്ദത്തിലലിഞ്ഞലിഞ്ഞാണ്ടുപോം
അമ്മേ! ഈയുള്ളോനോ ചൊല്ലേണമോ!

കേവലാനന്ദമരന്ദം പൊഴിയുന്ന
സ്നിഗ്ധവചസ്സുകം തൂവിത്തൂവി

നിൻമേനി യെൻ മുമ്പിലെന്നിനിക്കാണാവു-
മെന്നെന്നെ നിൻനെഞ്ചണച്ച പുൽകം!

എന്നെന്നു നിൻപൂണ്ണ ലാവണ്യലക്ഷ്മിയി-
ലെന്നാത്മാ സാന്ദ്രമലിഞ്ഞുചേരും!
അങ്ങിങ്ങില്ലാതെങ്ങും തിങ്ങുമൊളിയേയെ-
ന്നാത്മാവിന്നാത്മാവേ! വേൽവൃതാക!!*

---

*Old College—March 1925,

6. കവിതോദയം

കലാകാരന്മാരുടെ ജീവിതത്തിൽ പ്രകൃതി ചെലുത്തുന്ന സ്വാധീനശക്തി അപരിമിതമാണ്. പ്രകൃതിയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന നിസ്സാരവസ്തുക്കൾപോലും കലാകാരനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ജീവസ്പുശികളായിരിക്കും. മാനത്തു് ഒരു മഴവില്ല കണ്ടാൽ അയാളുടെ ഹൃദയം വികാരഭരിതമായി കുതിച്ചുപൊങ്ങും. ലൌകികക്ലേശങ്ങൾ ഒരു നിമിഷംകൊണ്ടു വിസ്മരിച്ചു് പ്രകൃതിയിലെ പ്രതിഭാസങ്ങളിൽ അലിഞ്ഞു ചേരാനുള്ള ശക്തി കലാകാരനുണ്ടു്. ആ നിമിഷങ്ങളിൽ ജീവരക്തത്തിന്റെ പരിവാഹംപോലും അസ്തമിച്ചു്, ശാരീരികചലനങ്ങൾ സുഷുപ്താവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചു് മനുഷ്യൻ ആത്മരൂപമാത്രനായിത്തീരുന്നുവെന്നാണു് വേഡ്സ്വർത്ത് അഭിപ്രായപ്പെട്ടതു്. വസ്തുക്കളുടെ യഥാർത്ഥമായ സത്ത ആ ആത്മാവിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ പ്രകൃതിവസ്തുക്കളുടെ നിസ്തുലപ്രേരണയ്ക്കു വിധേയമായി കലാനിർമ്മാണം അനുഷ്ഠിക്കുന്നു. കലയുടെ ഇരിപ്പിടം തന്നെ പ്രകൃതിയാണു്. പ്രകൃതിവസ്തുക്കളിൽ ഹൃദയം ലയിച്ചു്, ആനന്ദനിർവൃതിയടയുമ്പോൾ കലാമാതാവാണു് പ്രകൃതിയെന്ന മനുഷ്യനു ബോദ്ധ്യം വരും. ഈ തത്ത്വത്തെ പുരസ്കരിച്ചാണു് "കവിതോദയ"ത്തിന്റെ ജനനം. പ്രകൃതിയിലെ അസംഖ്യേയങ്ങളായ സംഭവങ്ങളിൽ ഒന്നു

മാത്രമായ പ്രഭാതം മാന്ത്രികപ്രഭാവത്തോടെ കവിഹൃദയത്തെ വശീകരിക്കുന്നു. പ്രഭാതരാമണീയകവുമായി കവിഹൃദയം താദാത്മ്യം പ്രാപിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ പ്രകൃതിയിലെങ്ങും കാവ്യമാഹാത്മ്യം ദർശിക്കുന്നു. കവിതാദേവി പ്രകൃതിയിൽ സർവത്ര പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു എന്ന ബോധം കവിയിലുണ്ടാവുകയും ആ മാതാവിനോടു് സായുജ്യം പ്രാപിക്കാൻ അഭിലഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

1—6

സൂരോദയത്തോടുകൂടി ലോകത്തുണ്ടാകുന്ന അദ്ഭുതകരമായ പരിണാമങ്ങളെയാണു് ആദ്യമായി വിവരിക്കുന്നതു്. പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ മൂടിപ്പൊതിഞ്ഞിരുന്ന ക്രൂരിരുളിനെ മാററിക്കൊണ്ടു് വെൺകതിർ മാലകൾ തൂകി ആവിർഭവിക്കുന്ന ഉഷാദേവിയിൽ തന്നെ കവി കവിത ദർശിക്കുന്നു. ഇരുൾ നീങ്ങി കതിർ വീശുന്നു എന്ന പ്രസ്താവം പ്രാപഞ്ചികദുഃഖങ്ങളിൽ മുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന മനസ്സിനു് ഈ ദിവ്യദർശനം കൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്ന പരമാനന്ദത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. സൂര്യോദയവേളയിൽ പൂക്കൾ വിരിയുകയും പൂമണം പരക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ കവിഹൃദയവും കുസുമിതവും സുരഭിലവും ആയിത്തീരുന്നു. ലോകത്തെ മുഴുവൻ വശീകരിക്കുമാറു് മധുരശബ്ദങ്ങൾ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഉയരുന്നു.

6—14

ഈ സുന്ദരസംഭവങ്ങളെല്ലാം കാവ്യദേവിയുടെ ഇച്ഛയ്ക്കൊത്തവിധം ഉണ്ടാകുന്നു എന്നാണു് ഭാവന. ആ സംഭവങ്ങൾ ദർശിക്കുമ്പോൾ അനേകായിരം ഭാവന

കവി കവിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ മൊട്ടിട്ടുവിരിയുന്നു. ഭാവനാനുസരണമായി ആത്മാവു് ലീലാലോലമാവുകയും ലൗകികമണ്ഡലത്തിൽനിന്നു് സ്വർഗ്ഗീയസുഖത്തിലേക്കു് ഉയരുകയും ചെയ്യുന്നു. ആ സങ്കല്പങ്ങളിൽചിലതുമാത്രം ഇവിടെ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഉദിച്ചുയരുന്ന സൂര്യനെ ആശ്ലേഷിക്കുവാൻ ഭ്രമിയിലെ സുന്ദരവസ്തുക്കൾ ആഗ്രഹിക്കുകയും ആ പ്രവൃത്തി സുകരമല്ലെന്നുകണ്ടു് ലജ്ജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ വൃഥാശ്രമം കണ്ടു് കവിതാദേവി പുഞ്ചിരിക്കൊള്ളുന്നു. സൂര്യരശ്മികളുടെ പ്രഭാപൂരത്തിൽ കുളിച്ചു് ഭ്രമിയിലെ അതിനിസ്സാരവസ്തുക്കൾപോലും സൌന്ദര്യസമ്പൂർണ്ണങ്ങളായിത്തീരുന്ന കാഴ്ച ഒരു കവിയെ സ്വാഭാവികമായി ആകർഷിച്ചേയ്ക്കാം. ആ കാഴ്ചയ്ക്കു് തീർച്ചയായും കാവ്യമയമായ ഒരന്തരീക്ഷമുണ്ടു്. കുളിർതെന്നൽ വീശുന്നതു് ഏൽക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ആനന്ദം കരകവിഞ്ഞു് ദേവി തെന്നലാകുന്ന തുലിൽക്കൂടി ഊഞ്ഞാലാടുകയാണെന്നു് സങ്കല്പിക്കുന്നു. എങ്ങും പ്രസരിക്കുന്ന പ്രകാശത്തിൽ കൂടി പറന്നു കളിക്കുകയാണെന്നു് സംശയിക്കുന്നു. "ഇരുണ്ടലച്ചാക്കുന്ന" സമുദ്രത്തിലെ വെൺതിരമാലകളുടെ ചലനം കാണുമ്പോൾ ദേവി നീന്തിക്കളിക്കുകയാണെന്നു് വിഭാവന ചെയ്യുന്നു. ഇവിടെ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള വിവിധരംഗങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ചു് എത്രയോ കവീശ്വരന്മാർ കീർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കവിക്കറിയാവുന്ന എല്ലാ വസ്തുക്കളിലും ഈ പ്രഭാപ്രസരം തന്നെയാണു് ദർശിക്കുന്നതു്.

14—to the end

അദ്ഭുതകരങ്ങളായ കാവ്യവിലാസങ്ങൾ ലൗകിക ദുഃഖശമനത്തിനുവേണ്ടി മോക്ഷമാരായുന്ന യോഗികളെപ്പോലും ബ്രഹ്മാനന്ദത്തിൽ എത്തിക്കുന്നവയാണു്. കാവ്യസൌന്ദര്യം ആസ്വദിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന രസം ബ്രഹ്മാനന്ദസഹിതമാണെന്നു് പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. വിരക്തി ആഗ്രഹിക്കുന്നവരുടെ അനുഭവം ഇങ്ങനെയാണെങ്കിൽ സാധാരണന്റെ കഥ പറയാനില്ല. പിടികിട്ടാത്ത മഹാതത്ത്വങ്ങളെപ്പോലും രസഭ്രയിഷ്ഠമാക്കി ജനഹൃദയങ്ങളിൽ കലർത്തുന്നതിനു് കാവ്യകലയ്ക്കു് പ്രത്യേകവൈദഗ്ധ്യമുണ്ടു്. ആ കാവ്യകലയുമായി ഉള്ള സായുജ്യം മാത്രമാണു് കവിയുടെ ആശയും പ്രതീക്ഷയും ആനന്ദവും. കാവ്യാധാരമായ പ്രപഞ്ചസൌന്ദര്യത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേരാനാണു് കവി വെമ്പുന്നതു്. ഈ അത്യുൽകൃഷ്ടമായ ആഗ്രഹത്തെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതോടുകൂടി അഖണ്ഡവും സർവ്വവ്യാപിയും സ്വയം പ്രകാശമാനവും ജീവാത്മാവിനെപോലും ചൈതന്യം പ്രദാനംചെയ്യുന്നതും ആയ പരാശക്തിയെ നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ടു കവി പിൻവാങ്ങുന്നു

മഹാകവി കുമാരനാശാന്റെ "കാവ്യകല" എന്ന കൃതി നോക്കുക. "താരാമണ്ഡലമുരു സൂര്യരയൂഥമെന്നല്ലോരോ രേണുവുമതുപോലെ ചക്രമാക്കി" പാരാകെ ഭിന്നവേഗമായി തേരോടിക്കുന്ന കാവ്യേശ്വരിയുടെ ലോകാനുഗ്രഹപരത്വവും നിവാസസ്ഥാനങ്ങളും സരസമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ആ ചെറുകൃതി അവധാനപൂർവ്വം വായിക്കേണ്ടതാണു്.

VII

മുന്നോട്ടു പോവൂ

മുന്നോട്ടു പോവൂ പോവുകെന്നിളംപുഴക്കരഞ്ഞേ!
മുന്നോട്ടു പോവൂ നീയുമെന്നുടപ്പിറപ്പല്ലേ!

കണ്ണില്ല, കയ്യില്ലയ്യോ! പിന്നെയുമിഴയുന്നി—
തെന്തിനീ മൌനവ്രതം? സഹനതപസ്സാമോ?

ഇഴഞ്ഞുപോകുന്നെങ്ങും നിന്നു വിശ്രമിപ്പീല
കുഴഞ്ഞുവഴിതില്ലേ കരുത്തു ചരണങ്ങൾക്കും?

അന്തിയായല്ലോ നേരമിനിയുമിഴയുന്നോ
പൊന്നുചേരേണ്ടും സ്ഥാനമെങ്ങു ദൂരമോ പാരം?

ആ പടിഞ്ഞാറായ് വാനം താങ്ങുന്ന മരങ്ങൾതൻ
കൊമ്പുകൾതോറും കാളും കാത്തികവിളക്കുകൾ

കൊളുത്തി മേലേ മേലേ പൊന്നലുക്കണിമാല
ചാർത്തിയ കതിരവനണ്ടെരിഞ്ഞടങ്ങുന്നു.

കിളികൾ കളകളസ്വനങ്ങൾ ക്രുവിപ്പോവൂ
വെൺമഞ്ഞിൻകുളിരാവി പാവുന്നു മന്ദം മന്ദം

അന്തിയായല്ലോ നേരമെങ്ങിനിപ്പോവുന്നയ്യോ!
നിനക്കോരിരിപ്പിടം പോലുമിങ്ങില്ലയല്ലീ!

ആകാശമിരുളുന്നു, മഴയും വരുമല്ലോ
നിൻകൊച്ചുശിരസ്സോ ഹാ! താങ്ങേണ്ട മഴ തല്ലും!

കൊടുങ്കാറടക്കിലും പേമാരി വർഷിക്കിലും
തൻകായ്ക്കും നിരുപിച്ചു തെല്ലിട കുലുങ്ങാത്തോൻ

കീഴിലായ് നിന്നെക്കണ്ടിട്ടാവമ്പൻ കരിമ്പന
നല്ലോലക്കുട നാലുപാടുമേ നീട്ടിക്കാമ്മൂ.

ആ പുല്ലിൻപടർപ്പിൽനിന്നെത്തിനോക്കുന്ന ചില
മുഗ്ധരാമിളംപൂക്കൾ മന്ദമായ് ഹസിക്കുന്നു.

അപ്പുറം ക്രൂരമുള്ളുകൾ കിളർത്തി നിൽക്കും കാട്ട-
തൊട്ടാവാടികൾ നിന്റെ പോംവഴി തടയുന്നോ!

എന്തറിഞ്ഞായുള്ളവരാചാരക്കുണ്ടിൽ കിളി-
ത്തന്ധമാം താഴ്വള്ളിയിൽ നിന്നിങ്ങു പടന്നുള്ളോർ

വല്ലോരും തലയ്ക്കുമേലായഭിഷേകംചെയ്യും
കല്ലിനെക്കൈക്കുപ്പുന്ന പാവങ്ങളെന്പാവങ്ങൾ!

പോയാലും മുന്നോട്ടേയ്ക്കു; ദൂരത്തു മുകിൽനിര
തങ്ങളിലിടയുന്ന പാഴൊലി മുഴങ്ങുന്നു.

നീയുണ്ടോ കേൾക്കുന്നു ബ്രഹ്മാണ്ഡമുലഞ്ഞാലും
ധർമ്മമേ ധർമ്മമെന്നു തൻകർമ്മം നടത്തുവോൻ.

ഇരുണ്ട രാവിൽപോലുമെൻറ കണ്ണുകൾ കാൺകെ
അങ്ങിങ്ങു മങ്ങിമങ്ങിത്താരങ്ങൾ തെളിയുന്നു.

താരങ്ങൾ തെളികയോ? നൻമിഴിയില്ലാതെഴും
എന്നിളയവനല്ലേ മുന്നോട്ടു വരുന്നു നീ!

ഇന്ദ്രിയാതീതജ്ഞാനമാം നിനക്കുൾപ്രഭ
നക്ഷത്രവിശ്വാസത്തിൽ നാസ്തികനല്ലല്ലോ നീ!

പോരിക മുന്നോട്ടേക്കു താരകാലോകാംശുക്കൾ
നിന്നിലും ചൊരിഞ്ഞിട്ടുമാ ദിവ്യമഹാശക്തി

താരങ്ങൾക്കുപരിയായ് കോടിഭാസ്കരകാന്തി
ചിന്നിമിന്നുമാമഹാശക്തിയ്ക്കു നമസ്കാരം.*

---

*Old College—Sept. 1925.

7. മുന്നോട്ടുപോവൂ.

പുരോഗമനകാംക്ഷ മനുഷ്യന്റെ ഓരോ ചോരത്തുള്ളിയിലും കലർന്നുകിടപ്പുണ്ട്. ജീവസന്ധാരണത്തിൽ അനല്പതാൽപര്യം അവൻ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതു് ഈ അഭിവാഞ്ഛയുടെ പ്രേരണകൊണ്ടാണു്. സന്മാർഗ്ഗത്തിൽ ക്രുടിയായാലും ദുർമ്മാർഗ്ഗത്തിൽ ക്രുടിയായാലും പുരോഗമനം സംഭവിക്കുന്നു. രണ്ടിടത്തും പ്രതിബന്ധങ്ങൾക്കു കുറവില്ല. പുരോഗമനം പ്രതിബന്ധം, പ്രതിബന്ധതരണം, വീണ്ടും പുരോഗമനം എന്ന മട്ടിലാണു് ജീവിതം. ചിലർ തടസ്സം കാണുമ്പോൾ മനസ്സു മടുത്തു് പിന്തിരിഞ്ഞുകളയും. അതു മനുഷ്യത്വമല്ല. ഉന്നതലക്ഷ്യങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചു് അവയെ പ്രാപിക്കാൻ ശ്രമിക്കുക, അതാണു മനുഷ്യധർമ്മം. ഒരുപരീക്ഷ ശ്രമം ഫലപൂർണ്ണമാകാതെ കലാശിച്ചേക്കാം. ഒട്ടും കുണ്ഠിതത്തിനവകാശമില്ല. ആ ശ്രമത്തിലേർപ്പെട്ടു് നശിച്ചുപോയാലും വിശ്രുതോദ്ദേശങ്ങളോടെ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ വ്യസനത്തിനു വഴിയെവിടെ? ദുരിതങ്ങളിലും അവശതകളിലും അഗാധക്രൂപങ്ങളിലും അടിഞ്ഞുകിടക്കുകയാണെങ്കിൽ തന്നെയും പ്രതിബന്ധങ്ങളെ തട്ടിത്തകർത്തുകൊണ്ടു് മുന്നോട്ടുപോവുകതന്നെ വേണം. മനുഷ്യനെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഈ തത്ത്വങ്ങൾ ഒരു പുഴുവിന്റെ ജീവിതത്തിൽ ചുമത്തിക്കൊണ്ടാണു് ഈ കൃതിയിലെ പ്രതിപാദനം. "ഒപ്പെങ്കിളിക്കൊഞ്ചലിൽ" ആരാമശുകം ഒരുപകരണമായിത്തീർന്നതുപോലെയാണു് പ്രകൃതത്തിൽ പുഴുക്കുഞ്ഞു്. പുഴുവിന്റെ കഴിവുകൾ അത്യന്തം

പരിമിതങ്ങളാണു്. പക്ഷേ പരാത്മചൈതന്യം അതിലും കൂടികൊള്ളുന്നുണ്ടു്. മന്ദമന്ദമായിട്ടെങ്കിലും പുരോഗമിക്കാൻ തന്നെ അതിന്റെ അഭിവാഞ്ഛ. ആ ആഗ്രഹത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന ഹൃദ്യവചസ്സുകൾ കവിയിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നു. അന്യാപദേശരൂപമായിട്ടുള്ള ഈ വാക്കുകൾ മനുഷ്യജീവിയെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നു് എളുപ്പം മനസ്സിലാക്കാം.

1—8

സർവജീവിസാഹോദര്യത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന കവി പുഴുക്കുഞ്ഞിനെ ഉടപ്പിറപ്പായി കരുതുന്നു. സ്നേഹത്തിൽ നിന്നു് ഉദ്ഭവിക്കുന്ന അനുകമ്പകൊണ്ടു് പുരോഗമനത്തെ ലാക്കാക്കി പ്രവർത്തിക്കാൻ ഉപദേശിക്കുന്നു. എന്നാൽ കണ്ണും കൈയും ഇല്ലാത്ത ജീവിക്കു് എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും? ആവശ്യമുള്ള ശക്തികളും സിദ്ധികളും കരുക്കളും ഇല്ലാത്ത മനുഷ്യനു നേരിടുന്ന പുരോഗമനവൈഷമ്യത്തെപ്പറ്റിയാണു് സൂചന. വൈഷമ്യത്തെ അവഗണിച്ചു്, ആത്മാർത്ഥമായ ആകാംക്ഷയോടെ അവിശ്രാന്തമായി മുന്നോട്ടുപോകുന്ന പുഴുക്കുഞ്ഞു്, വിശ്രമരഹിതമായ ഈ പ്രയാണം ദുർബലങ്ങളായ കാലുകളെ കമ്മ്യക്ഷമമല്ലാതാക്കിത്തീർക്കുകയുമോ എന്നു് കവി ഭയപ്പെടുന്നു. ലൗകികദുരിതങ്ങളെ തരണം ചെയ്യാം വിജ്ഞാനമോ കർമ്മകുശലതയോ ക്രൂരതയും ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരത്തിനു് നിഷ്കളങ്കമായി ആഗ്രഹിക്കുകയും യത്നിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ആത്മാവിന്റെ സൗരഭ്യം ഈ വരി

കളിൽ വീശിയിരിക്കുന്നു. മൗനവ്രതം, സഹനതപസ്സ് എന്നീപദങ്ങൾ ഈ ഭാവത്തെ പ്രബലമാക്കുന്നു. പുഴക്കുഞ്ഞിനു് കാലത്തെപ്പറ്റി പരിഗണന ഇല്ല. സഞ്ചരിച്ച ദൂരത്തിന്റെ കുറവും സഞ്ചരിക്കാനുള്ള വഴിയുടെ ദൈർഘ്യവും അതിനെ പരിഭ്രമിപ്പിക്കുന്നില്ല. കവിക്കാണു് സഹോദരസ്നേഹം കൊണ്ടു് വേവലാതി പിടിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

8—18

രാത്രിയുടെ ആഗമം പുഴുവിനെ ഓമ്മപ്പെടുത്തുന്നു. പ്രഭാധാമമായ സൂര്യബിംബം അണയാൻ തുടങ്ങുകയായി. അത്യുന്നതങ്ങളായ വൃക്ഷങ്ങളുടെ അഗ്രഭാഗത്തു് കാർത്തിക വിളക്കുകൾ പോലെ മനോഹരങ്ങളായ കിരണങ്ങൾ വിതറി ആ രശ്മികൾകൊണ്ടു് വൃക്ഷങ്ങളിൽ സ്വർണ്ണമാല്യം ചാർത്തി വിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന സൂര്യന്റെ തിരോധാനത്തോടുകൂടി ഇരുളിന്റെ ആക്രമണം ആരംഭിച്ചു. സന്ധ്യാചിഹ്നങ്ങളായിട്ടു് ഉള്ള രണ്ടു സൂചനകളാണു് കിളികൾ പാട്ടുകൾ പാടി കൂട്ടിലേക്കു പോകുന്നതും വെണ്മഞ്ഞിന്റെ കുളിരാവി പാറുന്നതും. ഒരു പേമാരിയുടെ എല്ലാ ലക്ഷണങ്ങളും കാണുന്നുമുണ്ടു്. ഈ ക്രൂരിരുട്ടിൽ കൂടി ഉഗ്രമായ വർഷപാതം സഹിച്ചു് മുന്നോട്ടുപോകുന്നതു് ആപൽക്കരമാണെന്നു് കവിക്കു തോന്നുന്നു. പക്ഷേ പുഴുക്കുഞ്ഞിന്റെ യാത്ര നില്ക്കുന്നില്ല. പ്രകൃതിയിലെ പരിണാമങ്ങൾ യാതൊന്നും അറിയാതെ ആ ചെറു ജീവി മുന്നോട്ടു നീങ്ങുകയാണു്. ക്ലേശങ്ങളും പ്രലോഭന

ങ്ങളും ആയിരക്കണക്കിനു നേരിട്ടാലും ശ്രംഗോത്തുംഗ മായ ജീവിതലക്ഷ്യത്തെ നോക്കി പ്രയാണം ചെയ്യുന്ന ഒരു മനുഷ്യനെ പുഴക്കുത്തു് അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു.

18—26

യാത്രയിൽ ക്ലേശങ്ങളും ബാഹുല്യങ്ങളാണെങ്കിലും അപൂർവം ചില സഹായങ്ങളും സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ടു്. ചിലർ അനുമോദിക്കാൻ കാണും. ചിലർ അസൂയപ്പെടാൻ കാണും. ചിലർ പരിഹസിക്കാൻ, മറ്റു ചിലർ മനഃപൂർവം ഉപദ്രവിക്കാനും. കൊടുങ്കാറ്റോ പേമാരിയോ കൊണ്ടു് അധീരനാകാതെ തല ഉയത്തിപ്പിടിച്ചു നില്ക്കുന്ന കരിമ്പന സജാതീയമനഃസ്ഥിതിയോടുകൂടി മുന്നോട്ടു പോകുന്ന ചെറുജീവിയിൽ അനുകമ്പാകുല നായി മഴയിൽനിന്നും രക്ഷിക്കുമാറു് കൂടെ പിടിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. ചെറുതിലും വലുതിലും മഹത്ത്വം കണ്ടാൽ അറിയാനും അനുമോദിക്കാനും സന്നദ്ധരാകുന്ന മഹാന്മാരെപ്പറ്റിയാണു് സൂചന. അതേ അവസരത്തിൽ പുല്ലിൻപടർപ്പിൽ തല നീട്ടിക്കൊണ്ടു് ചില വിവരംകെട്ട പൂക്കൾ പരിഹസിക്കുന്നു. ഇതും ലോകസ്വഭാവംതന്നെ. അസൂയാലുക്കളായ ചിലക്കു് ദ്രോഹബുദ്ധി തോന്നുന്നു. ആ മുള്ളു നിറഞ്ഞ തൊട്ടാവാടികൾ സൽപഥത്തിൽ വിലങ്ങുടിച്ചു നിന്നു് വഴി തടയുന്നു.

26—36

ദ്രോഹബുദ്ധികൾ തടസ്സം വരുത്തി വയ്ക്കുന്നതു് പരമാത്മഗ്രഹണത്തിനു ശക്തിയില്ലാഞ്ഞിട്ടാണു്. മനു

ഷ്യൻ ഏർപ്പെടുന്ന വൃത്തിയുടെ സദുദ്ദേശ്യങ്ങളും പാവനതയും ലക്ഷ്യത്തിന്റെ മഹനീയതയും മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രാപ്തിയുള്ളവർക്ക് ഈ ദുഷ്ടത തോന്നുകയില്ല. ആ മനോഭാവം വെറും തെറ്റിദ്ധാരണയുടെ ഫലമാണ്. പരമ്പരയായി നിലനിന്നുപോരുന്ന ആചാരങ്ങളെ വകതിരിച്ചു പരിശോധിക്കാതെ അതേപടി സ്വീകരിക്കുന്ന ശീലമാണ് അവർക്കുള്ളതു്. അന്ധവിശ്വാസങ്ങളിലാണ് മനസ്സ് അടിയുറച്ചിട്ടുള്ളതു്. കണ്ട കല്ലുകളെ വല്ലവരും അർച്ചിക്കുന്നതുകണ്ട് അതിനെ അനുകരിക്കുന്ന മൂഢതയാണ് ഇക്കൂട്ടരുടെ സ്വത്ത്. മനുഷ്യന്റെ പുരോഗമനപരമായ ജീവിതത്തെപ്പറ്റി അവർക്ക് ഒന്നുംതന്നെ അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഈശ്വരചൈതന്യത്തെ അറിയുക, അനുഭവിക്കുക എന്നീ ലക്ഷ്യങ്ങൾ—അവർക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. ജ്ഞാനം, കർമ്മം എന്നീ യോഗങ്ങളിൽക്കൂടി സഞ്ചരിക്കുന്ന മഹാത്മാക്കളെ വെറും വിഗ്രഹാരാധകന്മാരും ആചാരത്തിന്റെ കളിപ്പാവകളും ആയ സാധാരണന്മാർ മനസ്സിലാക്കി എന്നു വരികയില്ലല്ലോ. അതുപോലെയാണ് പ്രകൃതത്തിലും. തൊട്ടാവാടിയുടെ പക്ഷത്തിൽ ചാരക്കുണ്ടും മനുഷ്യപക്ഷത്തിൽ ആചാരക്കുണ്ടും ആയി പദച്ഛേദം ചെയ്യാം. തൊട്ടാവാടി കല്ലോ മറേറാ വീഴുമ്പോൾ വാടിപ്പോകാറുണ്ടല്ലോ.

ഇത്തരം നിസ്സാരപ്രതിബന്ധങ്ങളെ തരണം ചെയ്തു മുന്നോട്ടു പോകാൻ വീണ്ടും പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. ആ സംരം

ഭത്തിൽ കഠിനങ്ങളായ യാതനകളും അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നേക്കാം. മേഘഗർജ്ജനങ്ങളും കഠോരവഷ്ങ്ങളും സംഭവിച്ചേക്കാം. ബ്രഹ്മാണ്ഡമുലഞ്ഞാൽപോലും ധർമ്മത്തിൽനിന്ന് അണുപോലും വ്യതചലിക്കാതെ ധൈർമ്മകതാനമായ ഹൃദയത്തോടുകൂടി പ്രവർത്തിക്കുന്ന മനുഷ്യനു് ഇവയൊക്കെ നിസ്സാരങ്ങളല്ലേ? ഘോരദുരിതങ്ങളും അവിച്ഛിന്നമായി ഉദ്ഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാലും അവയിൽനിന്നെല്ലാം മനുഷ്യനെ രക്ഷിച്ചു് വീണ്ടും സൽപഥത്തിലേക്കും ഉന്നതപ്രയത്നത്തിലേക്കും തിരിച്ചുവിടത്തക്ക പ്രേരണകളും ആ ദുഃഖാനുഭൂതിയിൽ തന്നെ കിടപ്പുണ്ടു്. ക്രൂരിരുട്ടിലും വഴി കാണിക്കാൻ നക്ഷത്രങ്ങളും ഉണ്ടല്ലോ. ആ നക്ഷത്രദീപ്തിയിൽ ക്രൂടി മുന്നോട്ടു പോകാൻ കഴിയുമെന്നു് കവി ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നു.

36—44

പുഴുവിനു് കണ്ണും കൈയും ഇല്ല. കണ്ണില്ലാത്ത പുഴു എങ്ങനെ നക്ഷത്രപ്രകാശം അനുഭവിക്കും. ചിത് പ്രകാശം സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത മനുഷ്യനു് ഈശ്വരദർശനം എങ്ങനെ ലഭിക്കും എന്നാണു സംശയം. അതിവിദൂരത്തിൽ വർത്തിക്കുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളുടെ പ്രഭ ഭൂമിയിൽക്രൂടി കണ്ണുകാണാൻ പാടില്ലാതെ ഇഴയുന്ന പുഴുക്കളുടെ കാണാത്തതിൽ അദ്ഭുതമില്ല. പരിശുദ്ധജ്ഞാനംകൊണ്ടുമാത്രം സാക്ഷാത്കരിക്കാൻ കഴിയുന്ന സനാതനശക്തിയെ പ്രാകൃതനായ ഒരാൾ കാണാനാഗ്രഹിക്കുന്നതും ഇതുപോലെതന്നെയാണു്. എന്നാൽ ഒരുകാര്യം സമ്മതിക്കണം.

പുഴുവിന്റെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കതീതമായ അറിവായിരിക്കാം നക്ഷത്രത്തിന്റെ പ്രകാശം. പക്ഷേ ആ പ്രകാശത്തിൽ പുഴുവിനു് വിശ്വാസമുണ്ടു്. മനഃപൂർവ്വമായ വിശ്വാസമുണ്ടു്. ഈശ്വരസാക്ഷാത്കരണത്തിനു വേണ്ട കഴിവില്ലെങ്കിലും ഈശ്വരശക്തിയിൽ പരിപൂർണ്ണവിശ്വാസം ഉണ്ടായി എന്നുവരാം. ആ വിശ്വാസം തുച്ഛമല്ല. പരിശുദ്ധവും ബലിഷ്ഠവുമായ ഈശ്വരവിശ്വാസം ഈശ്വരദർശനശക്തിയെ പ്രദാനം ചെയ്യും. വിശ്വാസപൂരസ്കൃതമായ ഈശ്വരോന്മുഖപ്രയാണം ഫലഭരിതമായിത്തന്നെ ഭവിക്കും. ഈ ആശ്വാസവാചസ്സുകൾ തൂകി പുഴുക്കളെത്തിനെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതോടുകൂടി താരാമണ്ഡലത്തിനും ഉപരിയായി അസംഖ്യം സൂക്ഷ്മണ്ഡലങ്ങളുടെ പ്രഭാസഞ്ചയത്തെ പ്രപഞ്ചമെങ്ങും വിന്യസിച്ചു വിജയിക്കുന്ന പരാത്പരസത്തയെ കവി നമസ്കരിക്കുന്നു.

VIII

"കതിർപോലെ പറന്നോൻ"

അനിലാണുവിലണുവായ് പുല–
രൊളിപോലെ പറന്നോൻ ചുരുൾ–

മുകിൽപോലെ കിളന്നോൻ വളർ–
കതിർ പോലെ പറന്നോൻ.

ഉയർകുന്നുകൾ, വനഭൂവുക–
ളലയാഴികളഖിലം,

ഇരുളാർന്ന മയങ്ങും പെരു–
നിഴൽ പോലെയകന്നു ശിവ–

ശിവ! വിണ്ണിലുയന്നോൻ, വെളു–
വെളുമിന്നിയകന്നോൻ.

മുഴുതിങ്കളിനിതാം മെല്ലവെ
പൊഴിയുമ്പോളതിന്മേൽ
അറിയാതെയൊളിഞ്ഞെന്നട-
നിളകും കടലലമേൽ
കുളിർവെണ്ണയലിഞ്ഞെങ്ങുമു-
ലഞ്ഞാടിടുമഴകിൽ-
സ്ഫുടതാരകളം വടിവാൻ്റെ ക-
ലർന്നറിയലിഞ്ഞേൻ.

പ്രളയക്കടലല തല്ലിട്ട-
മിടയിൽ പൊടിമണിപോൽ
കളിയാടി നടന്നേൻ കന-
ലൊളി ചിന്നിയുലഞ്ഞേൻ
തിരമാലകളം, തിരമാലകളം,
തിരമാലകളം നിതരാം
നടുവാനിൽ മുഴങ്ങീ ഹഹ!
പരിശാന്തനിനാദം.

തിരമാലകളം ചുരുളുംപടി
കിളരുംപൊഴുതുതിരും
കുളിർവെൺപത പുരളും വളർ-
കുമുളപ്പുതുതേർമേൽ

കതിർപോലെ പറന്നേൻ

കിളരുന്നു കിളന്നേനിത!
ഭവനങ്ങളം കടന്നേൻ
ഉഡുമാലകം ചൂടിക്കിലു-
കിലെയാടി നടന്നേൻ.

നവവാഹനനിവഹങ്ങളി-
ലലിവാൻഴിവെന്യേ
അളവറെഴമൊളി പോം വഴി
ഞാനെത്ര പറന്നേൻ
ഇനിമേലെത്ര പറക്കാം തിരു-
മുൻമിന്നലിലാളാൻ
ഇനിമേലെത്ര പറക്കാം ശിവ!
കരുണാകരഗുരുവേ!*

---

*Old College—1924.

8. കതിർപോലെ പറന്നോൻ.

തുടക്കംതൊട്ട ഒടുക്കംവരെ സംകല്പരഞ്ജിതമായ സുന്ദരാനുഭവങ്ങളം ഞെരുക്കിക്കോത്തു നിമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഈ കൃതി ഗ്രന്ഥത്തിലെ അത്യന്തബന്ധുരമായ ഒരംശമാണു്. അനുഭവൈകവേദ്യമായ രസികതയാണു് ഈ കൃതിയിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഭാവനാവൃത്തിയുടെ അനിയന്ത്രിതത്വവും ശൈഥില്യവും കാവ്യത്തെ ചിലപ്പോൾ വൈകൃതത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിലേക്കും ചിലപ്പോൾ സൗന്ദര്യത്തിന്റെ ഉച്ചകോടിയിലേക്കും എത്തിച്ചു എന്നു വരാം. അവയിൽ രണ്ടാമത്തെ അവസ്ഥയ്ക്കു് ഉത്തമോദാഹരണമാണു് ഈ കൃതി. സങ്കല്പശക്തിക്കു സമാനന്തരമായി ഒരു ചിന്താപദ്ധതി ഇല്ലാതെ വരുമ്പോഴാണു് ഇത്തരം കൃതികൾ പരാജയപ്പെട്ടുപോകുന്നതു്. ആ കുറവു പ്രകൃതത്തിൽ അല്പം പോലും കാണുന്നില്ല. പ്രപഞ്ചത്തിൽ നിറഞ്ഞു വഴിയുന്ന സൗന്ദര്യമാണു് കവിയുടെ പ്രവർത്തനരംഗം. ബാഹ്യസൗന്ദര്യത്തിന്റെ മൂലകേന്ദ്രവും ഊറ്റവുമായി അനാദ്യന്തമായ ഒരു ദിവ്യസൗന്ദര്യവും ഉണ്ടെന്നും ആ ദിവ്യസൗന്ദര്യം പരാശക്തിയുടെ മുഖ്യഭാവവുമാണെന്നും ഉള്ള ആശയത്തെ ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ടാണു് ഭാവനാപക്ഷങ്ങൾ വിടർത്തുന്നതു്. ആ ദിവ്യസൗന്ദര്യാസ്വാദനത്തിനുള്ള പരമമായ മാർഗ്ഗം ഒരു കലാകാരനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രപഞ്ചത്തിലെ

സുന്ദരവസ്തുക്കളുമായി താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കുകയാണു്. അനുഗൃഹീതമായ ആ ശക്തി നേടിക്കഴിയുമ്പോഴേക്കും ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരം സിദ്ധിക്കുകയായി. ഈ ആശയങ്ങൾ വിശ്രുതയവനചിന്തകനായിരുന്ന Plotinus-നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായികൾക്കും വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു.

മേല്പറഞ്ഞ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കവിയുടെ ഭാവനാശാല സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. സുന്ദരവസ്തുക്കളുമായി ഏകീഭാവം നേടണമെന്ന അമിതമായ ആകാംക്ഷയും ആകാംക്ഷയെ ലാക്കാക്കിയുള്ള പ്രവർത്തനവും ഈ കൃതിയിൽ തെളിഞ്ഞു വിളങ്ങുന്നു. പ്രപഞ്ചമടക്കമുള്ള രമണീയദൃശ്യങ്ങളിൽ ക്രൂടിഒന്നിൽ നിന്നു മറെറാന്നിലേക്കു് തൃപ്തി വരാതെ ഭ്രമണം ചെയ്യുന്ന കവിഹൃദയം പരാശക്തിയേയും ആ ശക്തിയുടെ നിതാന്തഭാവമായ ദിവ്യസൗന്ദര്യത്തേയും പ്രാപിക്കാൻ ഉഴറുന്നു പായുകയാണു്. അനേകം മോഹനദൃശ്യങ്ങളുടെ അസ്പഷ്ടമനോജ്ഞങ്ങളായ സൂചനകൾ മാത്രം നല്കി മിന്നൽപ്പിണരിനേക്കാൾ ശീഘ്രതയോടേ കവി പുരോഗമനം ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ അവയിൽ ഒന്നുപോലും ഹൃദയത്തിൽ പാഞ്ഞുകയറാതിരിക്കുന്നില്ല. ദിവ്യസൗന്ദര്യത്തെ തേടിപ്പുറപ്പെട്ടുന്ന ഈ പ്രയാണത്തിൽ ഓരോ വസ്തുവിന്റേയും രൂപവും സ്വഭാവവും സ്വയം അവലംബിക്കുന്നതായിട്ടാണു് കവി ഭാവിക്കുന്നതു്. മൂലരേഖകൾ ഓടിച്ചു് പൂർണ്ണചമൽകാരം സൃഷ്ടിച്ചിരി

ക്കുന്ന ഈ കൃതി പെട്ടെന്ന് അവസാനിച്ചു പോകുന്നതിൽ സഹൃദയൻ കുണ്ഠിതപ്പെടുകതന്നെ ചെയ്യും.

1—10

വായുവിൽക്രൂടി വായുവേഗത്തിൽ വായുവിലുള്ള അനുക്കളുടെ രൂപം സ്വീകരിച്ചു് സഞ്ചാരം ആരംഭിക്കുന്നു. പുലരിയുടെ അരുണകാന്തിയോടൊത്തു് എങ്ങും വ്യാപിക്കുന്നു. ചുരുളചുരുളായി കിളരുന്ന മേഘങ്ങളോടൊത്തു് ഉയർന്നു പൊങ്ങുന്നു. അന്യൂനശോഭ കലർന്ന രശ്മികൾ പോലെ പരക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഭ്രമിയിൽനിന്നും ആരംഭിച്ചു് ഞൊടിയിടകൊണ്ടു് വിവിധസുന്ദരരൂപങ്ങളുമായി താദാത്മ്യം പ്രാപിച്ചു് കവിഹൃദയം ആകാശമണ്ഡലത്തിന്റെ പരമസീമകളിലേക്കു് ഉൽപതിക്കുന്നു. ഉന്നതങ്ങളായ കുന്നുകൾ മനോഹരവനങ്ങൾ, ഗംഭീരസമുദ്രങ്ങൾ തുടങ്ങി അസംഖ്യം ദൃശ്യപരമ്പരകൾ ഇരുളിൽ തങ്ങുന്ന നിഴലുകൾപോലെ അകന്നകന്നു പോകുന്നു. പ്രയാണശീലൃത സ്പഷ്ടമാണു്. ഭ്രമിയിലെ തമസ്സിൽ നിന്നും ആകാശത്തിലെ പ്രകാശത്തിലേക്കു് പെട്ടെന്നു് ഉയർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജീവിയുടെ സൗഭാഗ്യം അസൂയാവഹമെന്നേ പറയേണ്ടതുള്ളൂ. ഇരുളിന്റെ കൃഷ്ണവർണ്ണം ഉപേക്ഷിച്ചും വെളുവെളെ മിന്നി സ്വർഗ്ഗലോകത്തിലെ ധവളത അവലംബിക്കുന്നു. അനിലാണുവിന്റെ കൃശത, പുലർകാലത്തിന്റെ മൃദുലാരുണകാന്തി, മേഘമാലയുടെ ചേതോഹരമായ കുടിലത, സൂര്യരശ്മിയുടെ വർണ്ണസമൃദ്ധി, കുന്നുകളുടെ ഔന്നിത്യം, വനദ്രുക്കളുടെ

വൈചിത്ര്യം, സമുദ്രത്തിന്റെ ഗാംഭീര്യം, സപ്തർഷിലോകത്തിന്റെ പാവനകാന്തി എന്നീ വിവിധങ്ങളും അന്യോന്യവ്യത്യസ്തങ്ങളുമായ ഭാവങ്ങൾ ഒരേ ചരടിൽ കോർത്തു തൂക്കി ക്ഷണനേരത്തേയ്ക്കു കാണിച്ചിട്ട് നാടകീയമായ രീതിയിൽ പിൻവലിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. അതേമട്ടിൽ പരക്കുക, കിളരുക, പറക്കുക, അകലുക, ഉയരുക എന്നു പല ക്രിയകളും ഒരേ അവസരത്തിൽ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് ചലനത്തിന്റെ രീതിഭേദം വിശദമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഈ ധർമ്മങ്ങൾ എല്ലാം കവിയും സ്വീകരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഏകീഭാവബോധം വർദ്ധിക്കുന്നു. തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന സർവ വസ്തുക്കളും സൗന്ദര്യൈകോദാരങ്ങളാണെന്ന് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്.

10—18

സപ്തർഷിലോകത്തിലെ വെണ്മയിൽ നീരാടിക്കൊണ്ടു ഉയരുമ്പോഴേക്കും പൂർണ്ണചന്ദ്രനിൽനിന്നും ഉതിരുന്ന സൗന്ദര്യകലയെ കണ്ടു മുട്ടുന്നു. തന്നത്താനറിയാതെ സൗന്ദര്യോത്കൃഷ്ടനായി ചന്ദ്രികയുള്ളിൽ കവി ഒളിയുന്നു. അറിടെ ഒരു നിമിഷംപോലും നില്ക്കാതെ വീണ്ടും അന്വേഷണം തുടരുകയാണ്. ഓരോ വസ്തുവിൽ നിന്നും നിരാശനായി പിൻതിരിയാനേ സാധിക്കുന്നുള്ളൂ. അതാ വേറൊരു രമണീയരംഗം. ഇളകിയാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന തിരമാലകൾ. അവയുടെ മേൽ ചന്ദ്രികാചർച്ചിതമായ ആകാശത്തിന്റെ പ്രതിഫലനം. നീലനീലമായ തിരമാലകളിൽ വെളുവെളുത്ത ചന്ദ്രിക തട്ടി ഇളകി മറിയു

മ്പോഠം കുളിർവെണ്ണ ഉരുകി അലിയുന്നപോലുള്ള കാന്തി. ഈ കാഴ്ച കണ്ട ഉടൻതന്നെ പാഞ്ഞെത്തി പ്രകാശപൂർണ്ണങ്ങളായ നക്ഷത്രങ്ങളുടെ രൂപസൂക്ഷ്മ കൈക്കൊണ്ട് ആ രംഗവുമായി അലിഞ്ഞു ചേരുന്ന പൂർണ്ണ ചന്ദ്രൻ കലാകാരനായി ഉല്ലീഢശോഭനായി തീരുന്നതും കടൽത്തിരകളിൽ നിലാവും നക്ഷത്രങ്ങളും നിഴലിച്ച് തരളജ്യോതിസ്സു സൃഷ്ടിക്കുന്നതും അതിമനോഹരങ്ങളായ രണ്ടു രംഗങ്ങളാണല്ലോ. മുൻപു പറഞ്ഞതുപോലെ അനേക ക്രിയകളേയും ഭാവങ്ങളേയും സമ്മിശ്രണം ചെയ്യുന്ന രീതി ഇവിടെയും സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

18—26

ഈ വ്യോമയാനം പ്രപഞ്ചാവസാനംവരെയും അവസാനിക്കുന്നില്ല. സൗന്ദര്യാന്വേഷകനായി ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരത്തിൽ പരമകൗതുകത്തോടെ സഞ്ചരിക്കുന്നേ ആത്മാവും പ്രളയകാലത്തുപോലും പുറകോട്ടു വാങ്ങുന്നില്ല. ചരാചരലോകത്തെ മുഴുവൻ ആചമിക്കുവാൻ കൂടിച്ചുകൊണ്ട് ഇരമ്പിക്കയറുന്ന പ്രളയസമുദ്രത്തിലും കവി സൗന്ദര്യാന്വേഷണലോലനായി നീന്തിക്കളിക്കുന്നു. പ്രകാശമാനമായ ചെറുരത്നംപോലെ സമുദ്രത്തിൽക്കൂടി കനലൊളി വിതറിക്കൊണ്ട് തിരമാലകളിൽനിന്നു തിരമാലകളിലേക്ക് അറുതിയില്ലാതെ ഭ്രമണം ചെയ്യുന്നു. തിരമാലകൾ എന്ന പദത്തിന്റെ ആവർത്തനം ഏറ്റവും സൂക്ഷ്മമായിരിക്കുന്നു. തിരമാലകളുടെ അനന്തമായ പരമ്പരാതത്വത്തേയും സർവവ്യാപകത്വത്തേയും പ്രയാണസൂക്ഷ്മതയേയും സമഗ്രമായി ദ്യോതിപ്പിക്കാൻ ഈ ആവ

ത്തനം ഉപകരിക്കുന്നു. അസംഖ്യേയങ്ങളായ ഭംഗപര മ്പരകളുടെ ശാന്തധ്വനികളം ആകാശത്തിൽ മുഴങ്ങി കേൾക്കുമ്പോൾ കലാകാരൻ വിസ്മയാനന്ദപരതന്ത്രനായിത്തീർന്നുപോകുന്നു. യഥാർത്ഥസൗന്ദര്യബോധം നാശരഹിതമാണെന്നും ഉൽകടങ്ങളായ പ്രാപഞ്ചിക സംഭവങ്ങൾക്കു പോലും അതിനെ നശിപ്പിക്കാൻ കഴികയില്ലെന്നും സൂചന.

26—34

വേറൊരു സുന്ദരരംഗം. സമുദ്രത്തിൽ തിരമാലകൾ ഉദ്ഭവിച്ചു് ചുരുണ്ടു വളഞ്ഞു് കിളർന്നു പൊങ്ങുന്നു. അവയിൽ നിന്നും മനോഹരമായ നീർകുമിളകൾ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്നു. കുമിളകളെ പൂർവാധികം ആകർഷകമാക്കുമാറു് ധവളശീതളമായ ഫേനാവലി. ആ നീർകുമിളകളാകുന്ന തേരുകളിൽ ക്രൂടി സഞ്ചരിക്കാൻ കവി പര്യുത്സുകനായിത്തീരുന്നു. അവയിൽ ക്രൂടി ഉയർന്നുയർന്നു് അനേകം ലോകങ്ങൾ തരണം ചെയ്യുന്നു. പ്രയാണമധ്യത്തിൽ നക്ഷത്രമാല്യങ്ങൾ ചൂടി ശ്രവണമധുരങ്ങളായ നാദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചു് ആടിക്കളിക്കുന്നു.

34—42

ഈ വരികളിലാണു് കൃതിയെ മുഴുവൻ ധരിക്കുന്ന ചിന്ത അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. മനുഷ്യപ്രയാണം ആകെ "അളവറ്റൊഴം ഒളിപോംവഴി" ആയിരുന്നു. ഗണനാതീതമായ സൗന്ദര്യം നിറഞ്ഞു വഴിയുന്ന മാർഗ്ഗമാണതു്. ആ പന്ഥാവിൽക്രൂടി സഞ്ചരിക്കാൻ സഹായകമാണു് പൂലരിയും

കടലും കുന്നും നക്ഷത്രവും ഒക്കെ. അവയെ ആലംബമാക്കിക്കൊണ്ടു് സൗന്ദര്യാസ്വാദനസരണിയിൽ കുടിബഹുദൂരം മുന്നോട്ടുപോയിട്ടും "തിരുമുൻമിന്നലിലെത്തി" അതിനോടു സായുജ്യം പ്രാപിക്കുക എന്ന ഏകജീവിതലക്ഷ്യം നേടാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. തിരുമുൻമിന്നലാണു് ആദ്യമേ പ്രസ്താവിച്ച ദിവ്യസൗന്ദര്യം. അതു് സ്നേഹമൂർത്തിയായ ഭഗവാനിൽ നിന്നും പരന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രകാശമാണു്. ആ പ്രകാശത്തിന്റെ പ്രതിഫലനം പ്രപഞ്ചസൗന്ദര്യം. പ്രപഞ്ചസൗന്ദര്യത്തിന്റെ ആലംബം ബാഹ്യപ്രകൃതി തന്നെത്തന്നെയും മറന്നു് സൗന്ദര്യവുമായി താദാത്മ്യം പ്രാപിച്ചു് ജീവിതം നയിക്കുന്ന കലാകാരൻ ഉദ്ദേശപ്രാപ്തി വരാത്തതിൽ അമ്പരക്കുകയും ജീവിതസാഫല്യം വരുത്തിത്തരണമെന്നു് കരുണാകരമായ പരാശക്തിയോടു് യാചിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

IX

എന്റെ ദൈവം

(ഗാഥ)

മൗനത്തിൽ മുങ്ങി മയങ്ങിയോരെൻ മനഃ–
സ്സൂനമുണർന്നു വിടർന്നു വീണ്ടും.
പൊൻപുലരാകാശപ്പൂമരം പൂത്തൊരു
പൂമ്പൊടി പൂശി വരുന്ന വായു
ആനന്ദസാന്ദ്രമാമന്ദം തലോടവേ
ആ നറുംപൂ നിന്നു സ്തുതമാനം.

ഉള്ളിലൊതുങ്ങാത്തോരാ രാഗത്തേനാൽ
തുള്ളുന്നോരമ്മലർപൂവിൽനിന്നും
വിശ്വാന്തലീനമായേകാന്തശാന്തമായ്
ശാശ്വതമായോരോംകാരം പൊങ്ങി.
ആ മന്ത്രനാദത്തിൽ നിന്നെങ്ങുമങ്ങൊരു
കോമളകാന്തി പരന്നുവീശി.
അക്കാന്തി ചിന്തിയ വെൺതിരമാലയിൽ
ഇക്കാണും വിശ്വമുടിച്ചുപൊങ്ങി.
നാനാവർണ്ണോജ്ജ്വലനക്ഷത്രകോടികൾ
ആ നവശ്വേതസ്സിൻ വീചിയിലകൽ
സത്യസംബദ്ധമായ് നിത്യാനന്ദകമായ്
നൃത്തം നടത്തുകായ് ദിവ്യം ദിവ്യം.
ഇന്ദുപ്രഭാകരരാ ദിവ്യവൃന്ദത്തിൽ
മന്ദപ്രഭരായി നിന്നു മിന്നി.

ആ ദിവ്യതേജസ്സിന്നാതതാശ്ലേഷത്തി-
ലാർദ്രമായ്ത്തീർന്ന ഭുവനമെല്ലാം.
സ്വർഗ്ഗശിഖരിതന്നഗ്രത്തിൽ നക്ഷത്ര-
മാർഗ്ഗത്തിൽ പൊന്തുന്ന പൊൻമലരും

പാതാളം പുൽകിയൊഴുകും പുഴയുടെ
ശീതളതീരതൃണസുമവും
ഒന്നുപോൽ പുൽകുന്ന ദിവ്യമഹസ്സേ! നീ
തന്നെയാണെന്നെന്നുമെന്റെ ദൈവം.

ആദിപ്രകൃതിക്കുമാദിയായ് ഹേതുവായ്
ജ്യോതിഃസ്വരൂപമായ് ശാശ്വതമായ്
സൃഷ്ടിക്കും രക്ഷയ്ക്കുമാധാരഭൂതമായ്
സൃഷ്ടമാം പ്രേമമാണെന്റെ ദൈവം

താവകചുംബന മുദ്രകളല്ലയോ
പാവനലാവണ്യസാരം സർവം

ആലോലമേഘമയൂരം പരത്തുന്ന
പേലവപ്പീലിതൻ പഞ്ചവർണ്ണം
എന്നണ്ണിയുതിയുതിക്കും കുമിളമേൽ
മിന്നിക്കും മിന്നൽപോൽ മായ്ക്കും പിന്നെ.

പൊൻപനിനീർമലർ മേലോലും കാന്തികം
എൻപൈതൽ തൻപൂങ്കവിളിൽ വിശ്രമം.

മങ്കുമാർ കൺകോണിൽ മിന്നുന്ന രാഗത്തെ
എൻകരളിങ്കൽ പകർത്തിക്കൊട്ടം.

അമ്മതന്നമ്മയാൽ കോമളമിർക്കൊള്ളുന്നോ-
രമ്മണിക്കഞ്ഞിന്റെ പുഞ്ചിരിയാൽ

ഒവണ്ണിലാവിന്റെ കുളിർമയിൽ മുക്കിയീ-
മണ്ണെല്ലാം വിണ്ണാക്കി മാറ്റിക്കാട്ടും
എങ്ങുമിസ്സുസ്സിശ്ചസൗന്ദര്യം വീശുന്ന
മംഗല പ്രേമമാണെന്റെ ദൈവം

അന്യർ തന്നാത്തിയാലനഹമാർദ്രനായ്
ധന്യം കിരീടമുപേക്ഷിച്ചോനേ!
ബുദ്ധഭഗവാനേ! യങ്ങിലൊഴുകുന്ന
ശുദ്ധമാം പ്രേമമാണെന്റെ ദൈവം.

അന്യർതൻ പാപപരിഹാരമൊന്നിനായ്
തന്നെയുംകൂടി തൃജിച്ചുള്ളോനേ!
യേശുഭഗവാനേ! ശാശ്വതമായങ്ങിൽ
വീശും പ്രണയമാണെന്റെ ദൈവം.

അമ്മാടിപ്പയ്യിന്റെ പിമ്പോടിയെത്തുന്ന
സംപൂർണ്ണപ്രേമവിലാസവായ്പേ,
ഓടക്കുഴലുള്ളിലൂടെയീ വിശ്വങ്ങ-
ളാടിക്കും തെന്നലിൻ തുള്ളിയിലും
കന്നിലുമാനായപ്പെണ്ണിലുമങ്ങൊപ്പം
മിന്നിക്കും പ്രേമമാണെന്റെ ദൈവം.

എന്റെ ദൈവം

രാഗദ്വേഷങ്ങളാം വേലകളാലെന്നു–
മാകമ്രകല്ലോല ലോലമായി,
നിത്യമായ് മര്യാദാസംസ്ഥസമുദ്രമാം
സത്യമാം പ്രേമമാണെന്റെ ദൈവം.

ഉത്താളമാമിത്തരംഗത്തിൻ താളത്തി–
ന്നൊത്തെന്നും തുള്ളുവാനായ് നിത്യാതെന്നെ
എന്നു താൻ സംശാന്ത പ്രേമസമുദ്രത്തിൻ
സുന്ദരതീരത്തിലെത്താറാക്കും!
എന്നെന്നശ്ശാന്തരസത്തിലലിഞ്ഞലി–
ഞ്ഞെന്നാത്മാ സാന്ദ്രസായുജ്യമാളും.
അങ്ങിങ്ങില്ലാതെങ്ങും തിങ്ങുമൊളിയേ! യെ–
ന്നാത്മാവിന്നാത്മാവേ! വെൽവൂതാക!!

സർവ്വജീവരാശികളേയും തമ്മിൽ തമ്മിൽ ബന്ധിച്ച് അവയുടെ ചേഷ്ടകളെ നിയന്ത്രിച്ച് വിശ്വവിജയം ചെയ്തരുളുന്ന ആ ഉത്കൃഷ്ടഭാവം സർവാത്മനാ ആരാധനീയമാണ്. ജീവിയുടെ ജനനവും ജീവിതവും നാശവും സ്നേഹപുരസ്സരമാണെന്ന് എളുപ്പം ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയും. നിലയില്ലാത്ത ക്ലേശഭാരങ്ങൾ പേറിക്കൊണ്ട് വളരെക്കാലം ജീവിക്കാൻ ഒരാൾ തയ്യാറാവുക, ഒരു സിദ്ധി കൊണ്ടും പൂർണ്ണസംതൃപ്തി കൈവരാതെ വീണ്ടും വീണ്ടും ആശിക്കുക, ഭൗതികസൗഖ്യങ്ങളെ അനായാസമായി വലിച്ചെറിയുക തുടങ്ങി എത്രയോ കർമ്മകാണ്ഡങ്ങൾ ഈ വികാരത്തിന്റെ പ്രേരണാഫലങ്ങളായി ലോകത്തു നാം കാണുന്നു. സ്വാർത്ഥം, ബന്ധുസ്നേഹം, ദേശസ്നേഹം, ഈശ്വരഭക്തി, ദ്വേഷം മുതലായ രീതിഭേദങ്ങൾ അതു് അവലംബിക്കുന്നുണ്ടാവാം. "കരുണമൊരുരസം താൻ ഹേതുഭേദേന നാനാപരിണതിയെ വഹിച്ചീടുന്നിതേ മാറിമാറി" എന്നപോലെ സർവവ്യാപകമായ സ്നേഹഭാവത്തിന്റെ വിവിധപ്രതിഫലനങ്ങളാണ് ഈ ബന്ധങ്ങൾ. സ്നേഹസത്തയെ സാക്ഷാത്കരിക്കുക എന്ന മഹനീയ ലക്ഷ്യമാണ് സർവജീവികളും സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. വസ്തുക്കളിൽ നിറഞ്ഞു വിളങ്ങുന്ന ശാശ്വതസൗന്ദര്യം തന്നെ സ്നേഹഭാവത്തിൽ നിന്നാണ് സംജാതമായിട്ടുള്ളത്.

സൗന്ദര്യാസ്വാദനശക്തി സ്നേഹശീലത്തിൽനിന്ന് ഉദ്ഭവിക്കുന്നു.

'Beauty is truth, truth is beauty'' എന്ന് ഉദ്ഘോഷിച്ചിട്ടുള്ള Keats—ം God is love എന്ന അഭിപ്രായത്തെ ലോകസമക്ഷം അവതരിപ്പിച്ച ക്രിസ്തുവും God is truth എന്നു വാദിക്കുന്ന മഹാത്മജിയും ഒരേ വസ്തുതയുടെ വിഭിന്നവശങ്ങളെ പ്രാധാന്യേന വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു വേണം വിചാരിപ്പാൻ. ഏതായാലും സത്യം, സൗന്ദര്യം, പ്രേമം എന്നീ വിശിഷ്ടസത്തകൾ പരസ്പരസംബദ്ധങ്ങളാണെന്നും അവ അനാദ്യന്തമഹാശക്തിയുടെ പരമഭാവങ്ങളാണെന്നും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണു്. സ്നേഹഗായകനായ കവി പരാശക്തിയും സ്നേഹവുമായി അഭേദം കൽപിച്ചു് സ്നേഹമാഹാത്മ്യത്തെ വാഴ്ത്തുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്.

1—6

പ്രപഞ്ചത്തിലെ പരമരഹസ്യങ്ങൾ അറിയുന്നതിനു പര്യത്സുകമായ മനുഷ്യമനസ്സു് നൈരാശ്യത്തിലാണ്ടു് പിന്തിരിയുന്നു. നിശ്ശബ്ദനായി, ധ്യാനനിമഗ്നനായി, തന്നെത്തന്നെയും മറന്നു് ചിന്താലോകത്തിൽ ക്രൂടി വളരെ ദൂരം സഞ്ചരിച്ചിട്ടും പ്രപഞ്ചകാരണത്തെപ്പറ്റിയും നിയാമകശക്തിയെക്കുറിച്ചും യാതൊരു പിടിയും കിട്ടുന്നില്ല. ചിന്താശക്തിയെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന ശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം തന്നെ ഈ വിഷയത്തിൽ വിഫലയത്നങ്ങളായി പിന്തിരിയുന്ന കാഴ്ച നാം കാണുന്നുണ്ടല്ലോ.

വിചാരജർജ്ജരനായ മനുഷ്യന്റെ ദീനാവസ്ഥയെ ആയിരിക്കും ഈ പ്രാരംഭം കൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ആലോചനാതീതമായ ഒരു സത്തയെ മനനംകൊണ്ട് സാക്ഷാത്കരിക്കുക അസാദ്ധ്യമാണല്ലൊ. അനുഭവം കൊണ്ടുമാത്രമേ ഈശ്വരശക്തിയെ അറിയാൻ കഴിയുന്നുള്ളു. മനസ്സിനെ പുഷ്പത്തോടു് ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നു. ധ്യാനമാർഗ്ഗേണ നടത്തിയ അന്വേഷണത്തിൽ പരാജയപ്പെട്ട് മൗനം ഭജിക്കുന്ന മനുഷ്യമനസ്സ് ഈശ്വരചൈതന്യത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷക്ഷേത്രമായ പ്രകൃതിയിലെ വസ്തുക്കളുടെ സമ്പർക്കംകൊണ്ടു് വീണ്ടും ഉദ്ബുദ്ധമായിത്തീരുന്നു. പ്രഭാതവേളയിൽ ആകാശത്തുണ്ടാകുന്ന അരുണാരുണകാന്തിയെ സപർണ്ണവർണ്ണമായ ആകാശവൃക്ഷം പൂത്തതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ശോഭയെന്നു സങ്കല്പിക്കുന്നു. ആ പൂക്കളിൽനിന്നും പൂമ്പൊടി വഹിച്ചുകൊണ്ടു വീശുന്ന ആ സൗവർഗ്ഗവായുവിന്റെ സംസർഗ്ഗം ഏറ്റപ്പോൾ ഭൗതികനൈരാശ്യങ്ങളൊക്കെ വിസ്മരിച്ചു് മനസ്സും ആനന്ദനൃത്തം ആടി. ലൗകികമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽനിന്നു് സപാർത്ഥിവമണ്ഡലത്തിലേയ്ക്കു് ആത്മാവിനെ ആരോഹണം ചെയ്യിക്കാൻ പ്രകൃതിയുടെ ഒരു ചെറു തലോടലിനുപോലും കരുത്തുണ്ടെന്നു് ഈ സങ്കല്പങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

6—32

പ്രകൃതിശക്തിയുടെ സപാർത്ഥിവപ്രേരണകളേറ്റു് സ്നേഹം വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന മനുഷ്യമനസ്സിൽനിന്നു്

വിശ്രാന്തലീനവും ഏകാന്തശാന്തവും ആയ പ്രണവം ഉദ്ഭവിക്കുന്നു. ഈശ്വരന്റെ സൃഷ്ട്യുന്മുഖമായ ഇച്ഛ ഓങ്കാരമായി ബഹിർഗ്ഗമിച്ചു എന്നാണു് വേദാന്തസങ്കല്പം. ആ ഇച്ഛ തന്നെ സ്നേഹസമ്പൂർണ്ണതയിൽ നിന്നു മാത്രമേ ഉദ്ഭവിക്കയുള്ളൂ. പ്രകൃതിയുടെ പ്രചോദന മനുഷ്യന്റെ സ്നേഹാത്മകമായ മനസ്സിനെ ഭൗതിക വലയത്തിൽനിന്നു വിമുക്തമാക്കി ദിവ്യാന്തരീക്ഷവുമായി സംഘടിപ്പിക്കുമ്പോൾ സാക്ഷാത് പരാശക്തിയെ പററി സ്മരിക്കാൻ അവൻ പ്രാപ്തനും തത്പരനും ആയിത്തീരുന്നു. ബ്രഹ്മജ്ഞാനത്തിന്റെ ഉൽപത്തി, സ്നേഹപൂർണ്ണമായ ആത്മാവു് ശാന്തനിർമ്മലമായ കേവലാനന്ദം അനുഭവിക്കുമ്പോഴാണു്. പ്രണവശബ്ദജ്യോതിസ്സിൽ നിന്നും പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ട സുന്ദരപ്രകാശമാണു് പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ജന്മഹേതു. പ്രണവത്തിൽ നിന്നു് പ്രകൃതി ഉദ്ഭവിച്ചു എന്നതു് സുപ്രതിഷ്ഠമായ വേദാന്തതത്ത്വമാണു്. ഇങ്ങനെ സ്നേഹസത്രൂപിയായ ഈശ്വരന്റെ ഇച്ഛയിൽ നിന്നു് ഓങ്കാരവും ഇച്ഛാഫലമായി സൗന്ദര്യപൂർണ്ണമായ പ്രപഞ്ചവും ഉണ്ടായി. നാനാവർണ്ണങ്ങളും കൊണ്ടു് സമുജ്ജ്വലങ്ങളായ നക്ഷത്രരാശികളും പോലും ആ അഖണ്ഡപ്രകാശത്തിന്റെ കല്ലോലങ്ങളിൽ നൃത്തം ചെയ്യുന്നു. സമുദ്രത്തിൽ ആടിക്കളിക്കുന്ന ഒരു വസ്തുവിന്റെ പ്രവർത്തനം തിരമാലകളുടെ ഗതിവിഗതികളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ കോടാനുകോടി പ്രഭാപുഞ്ജങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളും മൻപു പറ

ഞ്ഞ പ്രകാശത്തിനു് അനുസരണമായി നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രകാശത്തിനാധാരമായിട്ടുള്ളതു് വിശ്വവ്യാപിയായ സ്നേഹവുമാണു്. പ്രഭാനിലയനങ്ങളായ സൂര്യചന്ദ്രന്മാരെപ്പോലും നിഷ്പ്രഭമാക്കിത്തീർക്കുന്ന ആ മഹാതേജസ്സു് പ്രപഞ്ചത്തെ ആകമാനം ആശ്ലേഷിക്കുന്നു. ആ ആശ്ലേഷമേറ്റു് സർവവസ്തുക്കളും സ്നേഹമസൃണമായിത്തീരുന്നു. സ്നേഹപര്യായമായ പരാശക്തിയുടെ സംസ്പർശത്തിൽ അഖിലജീവജാലങ്ങളും സ്നേഹനിർഭരങ്ങളായിപ്പോകുന്നതിൽ അദ്ഭുതപ്പെടാനുണ്ടോ. നിസ്സാരമെന്നോ ഉത്കൃഷ്ടമെന്നോ ഉള്ള ഭേദവിവക്ഷകൂടാതെ എല്ലാ വസ്തുക്കളേയും ആ മഹാമഹസ്സു് തലോടുന്നു. മഹാമേരുവിൽ ഉദ്ഭവിച്ചു് നക്ഷത്രമാർഗ്ഗത്തിലേക്കു് തല ഉയർത്തി പിടിച്ചു നിൽക്കുന്ന മനോഹരകുസുമവും പാതാളത്തിൽക്കൂടി പായുന്ന പുഴയുടെ വക്കിൽ ഉണ്ടാകുന്ന പുൽക്കൊടിയിലെ പൂവും ആ ശക്തിയിൽ നിന്നാണു് ഉദ്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളതും വളരുന്നതും. സദ്ഭാവനാസമ്പുഷ്ടമായ ഈ സനാതനസ്നേഹത്തിൽ കവിഞ്ഞു് ഈ ശ്വരനെവിടെ. വിപരീതകോടികൾ സംഘടിപ്പിച്ചു് ചമൽകാരം സൃഷ്ടിക്കുന്ന കാവ്യസമ്പ്രദായം ഈ ഭാഗത്തു് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

"മറയോന്മനയ്ക്കലെ പൂജാപുഷ്പത്തട്ടത്തേയും
പറയക്കുടിലിലെ പരൽമീൻ ചട്ടിയേയും
വൻമണിമുടി ചൂടാൻ നിവർന്ന പ്രഭുത്തേയും
ചുമ്മാട്ട ചുമക്കുവാൻ കുനിഞ്ഞ മുതുകേയും

ഒപ്പമായ് തലോടുന്ന നിൻകരം കാട്ടുപൈക്കും
കല്പദ്രുവിന്നുമേകപ്രാണദാനയുള്ളോവേ!"

എന്ന ഉദാഹരണം ഈ കാവ്യതത്ത്വത്തെ വിശദീകരിക്കുന്നു.

പ്രേമമാണ് പ്രകൃതിയുടെ ജീവൻ. സർവപ്രകാശത്തിനും ഇരിപ്പടമായിട്ടാണ് സ്നേഹത്തെപ്പറ്റി കവിക്കുള്ള ബോധം. വസ്തുക്കളുടെ ഉൽപത്തിക്കും വളർച്ചയ്ക്കും നിയാമകമായ ആ ഭാവത്തെ ഈശ്വരനെന്നു കല്പിക്കുന്നതിൽ എന്താണപാകം. ഈശ്വരനെപ്പറ്റി നമുക്കുള്ള ബോധം തന്നെ ആദിപ്രകൃതിക്കും ആദിയെന്നും ജ്യോതിസ്സ്വരൂപനെന്നും സനാതനനെന്നും സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരകർത്താവെന്നുമൊക്കെയാണല്ലൊ. ആ സദ്ഭാവങ്ങളെ കവി സ്നേഹത്തിൽ ആരോപിച്ചിരിക്കുന്നു.

32—48

സൗന്ദര്യവും സ്നേഹവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ കലാപരമായ ചമൽകാരത്തോടേ ആവിഷ്കരിക്കുന്നു. സ്നേഹസംസ്പർശം കൊണ്ടാണ് വസ്തുക്കൾക്കു സൗന്ദര്യം സിദ്ധിക്കുന്നത്. വിശുദ്ധസ്നേഹം കുടികൊള്ളുന്നിടത്തു നിസ്തുലനിർമ്മലമായ സൗന്ദര്യവും നിവസിക്കുന്നു. സ്നേഹത്തോട് ആശ്രയിഭാവം വഹിക്കുന്ന ഒരു ഗുണമായിട്ടാണ് സൗന്ദര്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള കവിസങ്കല്പം. ഉദാഹരണത്തിന് ചില ഉത്തമരങ്ഗങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഇളകിയാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാർമേഘത്തിൽ നിന്ന് പഞ്ചവർണ്ണങ്ങൾ ഉദ്ഭവിക്കുന്നു. ലീലാലോലുപനായ ശിശു നീർക്കുമിളകൾ ഊതി ഉണ്ടാക്കുന്നു. പഞ്ചവർണ്ണങ്ങൾ ആ കുമിളകളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു.

അല്പനേരത്തേക്ക് അനവദ്യസൗന്ദര്യം ആ കുമിളകളിൽ നിറയുന്നു. പെട്ടെന്നതന്നെ മാഞ്ഞുപോകുന്നു. കേവലാനന്ദത്തിന്റെ തിരത്തള്ളൽ കൊണ്ടാണ് കുട്ടി കുമിളകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നത്. മേഘത്തെ മയൂരത്തോട് ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും മയിൽ പീലി വിടുത്താട്ടുന്നത് ആനന്ദാവേശം കൊണ്ടാണെന്നുള്ളതുകൊണ്ടും മേഘത്തിന്റെ സന്തോഷാനുഭൂതി വ്യക്തമാണ്. ഗഗനസഞ്ചാരിയും ബൃഹദാകാരവുമായ മേഘത്തിൽ ദൃശ്യമാകുന്ന പഞ്ചവർണ്ണം തന്നെയാണ് ഉണ്ണി ഊതിയുതിർക്കുന്ന നീർക്കുമിളയിലും കാണുന്നത്. സർവവ്യാപിയായ ആ സ്നേഹവൃത്തിയുടെ ഫലമായി സൗന്ദര്യവും സംജാതമാകുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തിലെ എല്ലാവസ്തുക്കളും അന്യോന്യം സ്നേഹബദ്ധങ്ങളാണ്. നിമിഷനേരത്തേക്ക് വിശ്വത്തെ സ്നേഹമനുഭവിച്ച് ജീവിക്കുന്ന നീർപ്പോർള സൗന്ദര്യത്തിൽ മുങ്ങിക്കുളിച്ച് ജന്മസാഫല്യം അടയുന്നു. ഇതുപോലെ തന്നെ പനിനീർപ്പൂവിൽ കളിയാടുന്ന ശോഭയെ ഇളം പൈതലിന്റെ കവിളിൽ വീശിക്കാൻ പ്രേമത്തിനു കഴിയുന്നു. പനിനീർപ്പൂവും ശിശുവും ഒരുപോലെ പരിശുദ്ധവും കോമളവുമായ ജീവിതം നയിക്കുന്നു. പനിനീർപ്പൂവിന്റെ തരുണകാന്തിയും ശിശുവിന്റെ കവിളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന അരുണിമയും സദൃശങ്ങളാണ്. സ്നേഹത്തിൽ നിന്ന് സംജാതമാകുന്ന ആനന്ദം വികസ്വരമായി മുഖത്തു പ്രകാശിക്കുമ്പോൾ പൈതലിന്റെ കവിൾത്തടങ്ങൾ തുടുത്തു കുസുമകോമളമായി

ത്തീരുന്നു. അ സുന്ദരരംഗത്തിനും കാരണം സ്നേഹമാണ്. യുവതികളുടെ കടക്കണ്ണുകളിൽ തുളിച്ചുപൊങ്ങുന്ന അനുരാഗത്തെ യുവാക്കന്മാരുടെ ഹൃദയത്തിൽ മുദ്രണം ചെയ്യുന്നു കാഴ്ചയും ഇതുപോലെതന്നെ. അമ്മ വാത്സല്യപൂർവം ഓമനക്കുഞ്ഞിനെ ചുംബിക്കുന്നു. അ സ്നേഹവൃത്തി ശിശുവിനെ രോമാഞ്ചമണിയിക്കുന്നു. വാത്സല്യചോദിതമായ ആനന്ദംകൊണ്ട് കുട്ടി പുഞ്ചിരി പൊഴിക്കും. അ പുഞ്ചിരി ചന്ദ്രികാശീതളമാണ്. അ കുളിർമ ലോകത്തെ മുഴുവൻ നിർവൃതിയിൽ ലയിപ്പിക്കും. സ്ത്രീയ സുഖം അനുഭവിപ്പിക്കും. മാതൃവാത്സല്യനിർഭരമായ അ സുന്ദരരംഗം എത്ര ചേതോഹരമാണ്. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ സ്നേഹമയമായിട്ടേ സൗന്ദര്യം എവിടേയും ദർശിക്കാൻ കഴിയുകയൊള്ളൂ. അ വിശുദ്ധസ്നേഹമാണ് സാക്ഷാൽ ഈശ്വരൻ. ബുദ്ധന്റെ ഹൃദയം സുന്ദരമായിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ഹൃദയം സുന്ദരമായിരുന്നു. കൃഷ്ണന്റെ ഹൃദയം സുന്ദരമായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ അവ നിർമ്മലസ്നേഹത്തിന്റെ ഉറവുറവകളായിരുന്നു. ഒരാൾ മനുഷ്യരാശികൾ അനുഭവിക്കുന്ന ദുരിതങ്ങൾ കണ്ട് സഹിക്കവഹിയാതെ ഭൗതികസുഖഭോഗങ്ങളുടെ പരമോന്നതാവസ്ഥയെപ്പോലും ദൂരെയെറിഞ്ഞു പിച്ചതെണ്ടി. ഒരാൾ തെറ്റിദ്ധാരണയിൽ മുങ്ങിക്കിടന്ന സഹോദരലോകത്തിന്റെ പാപം ശമിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി സർവയാതനകളും ശാന്തമായി സഹിച്ച് കുരിശിൽ തൂങ്ങി മരിച്ചു. മൂന്നാമതൊരാൾ വെറും ഒരു പൊട്ട

മുളക്കഷ്ണത്തിൽക്കൂടി നിതാന്തസൗന്ദര്യം തുളുമ്പുന്ന സേ്നഹഗാനം പാടി നരലോകത്തേയും മൃഗലോകത്തേയും ചരലോകത്തേയും അചരലോകത്തേയും പുരുഷനേയും സ്ത്രീയേയും ഒരുപോലെ ആനന്ദിപ്പിച്ചു. വൃന്ദാവനത്തിലെ ഗോക്കളെ തലോടിയപ്പോൾ ഉണ്ടായ ചിത്തവൃത്തിയാണ് രാധയെ പരിരംഭണം ചെയ്തപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തെ വിവശനാക്കിയിട്ടുള്ളത്. ആ ദിവ്യവികാരം മുളക്കഷ്ണത്തിലെ വിടവുകളിൽക്കൂടി പുറത്തു വന്ന് വായുവിനെപ്പോലും സേ്നഹമയമാക്കി ഒടുവിൽ എല്ലാ ജീവികളുടേയും ഉള്ളിൽ അനശ്വരമായി കുടികൊണ്ടു.

പരമാത്മവിചിന്തന ചെയ്യുമ്പോൾ സത്യം, അസത്യം, സൗന്ദര്യം, വൈകൃതം, നന്മ, തിന്മ എന്നീ ദ്വന്ദ്വഭാവങ്ങൾക്കു വലിയ സ്ഥാനമില്ല. സത്യത്തിൽതന്നെയാണ് അസത്യത്തിന്റെ പ്രതിഭാസം. അതുപോലെ സ്നേഹത്തിന്റെ വിപരീതഭാവമായ ദ്വേഷവും സ്നേഹാംശം തന്നെ. സ്നേഹസമുദ്രത്തിൽ രാഗദ്വേഷങ്ങളായ തിരമാലകൾ അടിച്ചുമറിയുകയാണ്. അവ സ്നേഹത്തിൽ നിന്നുതന്നെ ഉദ്ഭവിക്കുകയാണല്ലോ ചെയ്യുന്നത്. രാഗദ്വേഷങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചാണ് നന്മതിന്മകളെപ്പറ്റിയും സൗന്ദര്യവൈകൃതങ്ങളെപ്പറ്റിയും മനുഷ്യനുള്ള ബോധം നില നില്ക്കുന്നത്. ഉയർച്ച താഴ്ചകളും സുഖദുഃഖങ്ങളും വൃദ്ധിക്ഷയാദികളും സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഈ തരംഗങ്ങളുടെ പ്രവാഹത്തിൽനിന്നു മോചനം സിദ്ധിക്കാനാണ് കവി

ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്. അദ്വന്ദ്വപ്രശാന്തമായ ആ അവസ്ഥ പ്രാപിക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യൻ മോക്ഷം അടയുന്നു. സ്നേഹ സമുദ്രത്തിലെ തിരമാലകളുടെ ഗതിക്കനുസരണമായി പൊങ്ങുകയും താഴുകയും ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യൻ കേവല ശാന്തി അനുഭവിക്കുന്നതു് ആ സമുദ്രത്തിന്റെ കരയിൽ എത്തുമ്പോഴാണു്. ആ അനശ്വരശാന്തിയെ അഭിലഷിക്കുക എന്ന ഒരേ ഒരു മഹത്തായ ആശ മാത്രം ശേഷിക്കുന്നു. അവധിരഹിതമായി സർവ്വവ്യാപിയായി പ്രകാശിക്കുന്ന സ്നേഹജ്യോതിസ്സു വിജയിക്കട്ടെ എന്ന പ്രാർത്ഥനയോടേ കവി വിരമിക്കുന്നു. ശരീരത്തിന്റെ സർവചേഷ്ടകൾക്കും ഹേതുവാണു് ആത്മാവു്. ആത്മാവിന്റെ പ്രവർത്തനം ജീവിയുടെ എല്ലാ ചേഷ്ടകളേയും ബാധിക്കുന്നു. അതുമാത്രം ഉത്കൃഷ്ടമായ ആത്മചൈതന്യംപോലും പ്രകാശിക്കുന്നതു് സ്നേഹരൂപമായ പരമാത്മാവിന്റെ വെളിച്ചം വീശിയിട്ടാണു്. ("ആത്മാവിന്നാത്മാവേ" എന്ന പ്രയോഗം നോക്കുക.)

അത്യുന്നതഗഹനങ്ങളായ പല ആശയങ്ങളും ഞെരുങ്ങിക്കൂടിയിട്ടുപോലും ലാളിത്യത്തിനോ ആശയഗ്രഹണത്തിനോ കുഴപ്പം നേരിടുന്നില്ല എന്നൊരു മെച്ചം ഈ കൃതിയിൽ പൊന്തി നില്ക്കുന്നു. വിചാരങ്ങളും ഈച്ചുകയറി സ്ഫുലിക്കുമ്പോൾ കലാപരമായ ദൃഷ്ടി പിന്തിരിയാനും അങ്ങനെ കാവ്യഭംഗി ശോഷിച്ചുപോകാനും വളരെ എളുപ്പം ഉണ്ടു്. ചിന്താമേദുരതകൊണ്ടു് കാവ്യം വെറും വസ്തുസ്ഥിതികഥനമായിത്തീർന്നു പോകാതിരിക്കാൻ ഒരു

കവി പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. അതേ അവസരത്തിൽ കലാരചനയുള്ള കോട്ടം വന്നുപോകുമെന്ന കരുതി കൃത്രിമഭംഗി പിടിപ്പിക്കുന്നതിൽ അതിനിഷ്കർഷ ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ സ്വതേതന്നെ ദുർഗ്രഹങ്ങളായ ആശയങ്ങൾ മങ്ങിമങ്ങി ഇരുളിൽ മുങ്ങുകയും അനുവാചകൻ തപ്പിത്തപ്പി മുന്നോട്ടു നീങ്ങേണ്ടിവരികയും ചെയ്യും. ഈ രണ്ടു കുഴപ്പങ്ങളിൽ നിന്നും കവി വിദഗ്ധമായി ഒഴിഞ്ഞുമാറിയിട്ടുണ്ട്. മനസ്സിനെ പുഷ്പമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള രൂപണം, ഓങ്കാരശബ്ദത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന കാന്തി, കാന്തി ചിന്തുന്ന വെൺതിരമാല, നക്ഷത്രകോടികളുടെ നൃത്തം, ദിവ്യചേതസ്സിന്റെ ആശ്ലേഷം, പാതാളം പുല്കുന്ന പുഴ, പ്രേമത്തിന്റെ ചുംബനമുദ്രകൾ, സൗന്ദര്യം വീശുന്ന പ്രേമം, തെന്നലിൻ തുള്ളി, രാഗദ്വേഷകല്ലോലങ്ങൾ തുടങ്ങി അവിടവിടെ ലളിതകോമളങ്ങളായ പല കല്പനകളും അലങ്കാരങ്ങളും ചേർത്തുപിടിപ്പിച്ച് ചിന്താഭാരം കൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന ക്ലേശത്തെ പരിഹരിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിവിവരണം എന്ന ദോഷത്തെ തികച്ചും ഒഴിച്ചുനിറുത്തിയിരിക്കുന്നതിനുപുറമേ സംഗ്രഹണകർമ്മത്തിൽ നിസ്തുലവിജയം നേടിയിട്ടുണ്ട്. ആത്മമാത്രത, ലാളിത്യം, ആത്മമാംശപ്രകാശനം, സച്ഛന്ദത എന്നീ ഗുണങ്ങളും സമഗ്രമായി പ്രശോഭിക്കുന്ന ഈ കൃതി കവിയുടെ പരിപാകപ്രായമായ ചിന്താശക്തിക്കും കലാകർമ്മനിപുണതയ്ക്കും ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തമാണ്.

DHARMARAM LIBRARY

BANGALORE-560 029

Due Date	Due Date	Due Date

DC Library
00003948
T61 G65

T61
G65
Indic Digital Archive Foundation
gpura.org